DATA ENTERED
گلزار
موسیٰ علیہ السلام
ززکمپنی ناشران قرآن پاک کشمیری بازار لاہور

ماشاء اللہ لا قوۃ الا باللہ
عجائب القصص
یعنی
گلزار موسیٰ علیہ السلام
من شیخ غلام حسین اینڈ سنز کشمیری بازار لاہور
قیمت ۵۰-۳
خورشید عالم پریس ۲۹ ریلوے روڈ لاہور

مذہبی مطبوعات

کیمیائے سعادت

امام غزالیؒ فلسفہ اخلاق، فقہ، تصوف اور عقلیات کے جید اور جلیل القدر عالم گذرے ہیں تاریخ انسانی نے مشرق و مغرب میں ان کے پایہ کا ایک بھی فلاسفر و مفکر اعظم پیدا نہیں کیا۔ یورپ میں امام غزالی کی تصانیف کو انتہائی قدر و منزلت سے دیکھا جاتا ہے اور ان کی تمام کتابیں یورپ کے کتب خانوں میں محفوظ ہیں۔ ان تصانیف میں کیمیائے سعادت انفرادیت کی حامل ہے جس میں اجتہاد اور آزادی رائے کے زیر اثر اسلامی فلسفہ کو عقلی استدلال دینا کے خیال نقطہ فہم و ادراک کے مطابق جانچا ہے۔ سنجیدہ اور پڑھے لکھے طبقہ کیلئے دعوت عمل ہے۔ بہترین کتابت و طباعت۔

قیمت -/5 روپے

تحفہ دستگیر

غوث الاعظم پیران پیر بغدادؒ والی کی شخصیت سے کون واقف نہیں۔ اسلام کی پہچان ہر رنگ میں اور اسلامیات پر مکمل روشنی ان ہی بزرگان دین جناب غوث الاعظم جیلانی کی تصنیف تحفہ دستگیر ہے ہر نقطہ پر بحث کی گئی ہے اور تمام علماء کے نزدیک غنیۃ الطالبین کا اردو ترجمہ صحیح ترین ہے کیونکہ یہ ترجمہ مشہور ادب نواز ڈاکٹر اے آر قریشی ورد اربان سرحدی مرحوم کے قلم سے ہوا ہے اس ترجمہ کی اہمیت بھی بہت زیادہ ہے۔ ہدیہ صرف نو روپے -/9

فتوح الغیب

تصنیف شیخ عبدالقادر جیلانی والیے جیلان

غوث الاعظم کی بے لازوال مقالات کی کتاب جو تشنگان علم و معرفت اور طریقت اور مسائل تصوف کا بے بہا خزانہ ہے۔ فیض یابی کے لئے ہر مسلمان کے گھر اس کتاب کا ہونا ضروری ہے۔ قیمت -/2 روپے

جنت کی کنجی

اللہ تعالیٰ کا ارشاد ہے کہ نیک بندوں کے لیئے جنت کے دروازے کھلے ہیں مگر جنت کی جگہ حاصل کرنے کیلئے کتاب جنت کی کنجی ضرور پڑھیں۔ اس میں اسلام کے حقوق کی نگہداشت ارکان عقائد پر مکمل روشنی ڈالی گئی ہے عمل پسند حضرات کے لئے حصول جنت ہے۔

قیمت 1/25 روپے

ارکان اسلام (کامل)

اسلام کے ضروری ارکان پر احادیث نبوی کے حوالوں سے مزین کتاب جس کا ہر موضوع اپنی وسعت و ہمہ گیری جامعیت افادیت کے لحاظ سے اپنی مثال آپ ہے قیمت 2/25 روپے علاوہ محصول ڈاک

شیخ غلام حسین اینڈ سنز تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

کرو اطاعت محمد دی پوجو بت تمام
سن کر اسرائیلیاں دتا صاف جواب
حضرت ابراہیم دا اساںوں دین قبول
جیوں اساں نوں فرما گئے اپنے بزرگوار
رستہ حق خلیل دا اساںوں ہے مطلوب
اوہا اساڈی جان ہے سچ اوہا اے دین
سنیاں جدوں جواب ایہ وت جا قابوس
کراں قتل میں ہو آدمی ایہنے ودے امیر
معلم اساںوں تساں ڈی جتک اولاد تمام
بردا کیتا بازار انھاں آندا اوس دے تاج نوں
اصلی او دہ غلام سی آ گیا بازار
اسماعیل قسیں سجھ اوس دی ہوا اولاد
جنہیں دساں پیروی کریو اوہ قبول
ہوں تے خلیفاں اوہناں نوں تیاں اوس سلطان
جدتک رہیا جیوندا اوہ ظالم بدکار
آخر ہویا جدکہ تھیں اوہ مردود لعین
بعضے کہن قابوس دا ہیسی ایہہ بھرا
دودوں بٹ ولید دے آنے ایہ شیطان
بعضے کہن فرعون دے پیو دا مصعب نام
بیٹھا اوپر تخت دے جاں فرعون پلید
ہو گیا سی اک لعنتی لوک ہوئے مشکور
بت اپنی تصویر دا کیتا اوس تیار
بل ہاں رب تساڈا اعلیٰ پیر اتشان
بت خانے وچ اپنا دتس بت ٹکار
کیتی خلقت ظلم تھیں کیتی اوس گمراہ

نہیں تاں سمجھے پکڑ کے مار کراں قتلام
اسیں نہ ہرگز منندے تیرا دین خراب
کراں اطاعت رب دی اوپر شرع رسول
ہرگز اسیں نہ وس تھیں کر سکدے انکار
جیوں نکل گئے یوسف تے یعقوب
باطل تیرے دین تے کیونکر کراں یقین
غصے دے وچ آ گئے کہن لگا منحوس
جا اپنی تھیں اساں دا جانوں دین حقیر
ساری عمر عزیز دا یوسف رہیا غلام
کی ہویا جے اوس نوں لیا کجھ دن راج
نال محبت شاہ دے کیتا جیا مختار
ہمیں سے نسلیں غلام ایہو کہن لگا بدزاد
ایہہ آکھ قصے دین نوں کیتے نبیاں سول
سبھ اولاد یعقوب دی کیتی بند لیوان
سکھ دا ساہ نہ اوہناں نوں دیندا لعین مکار
اوس پچھے فرعون کھیر ہویا تخت نشین
مصعب اس دا نام سی ڈاڈھا اہل جفا
دادا اوہناں دو ہانڈا ہیسی ملک ریان
دادا ملک ریان سی رہنوں ظلم تمام
ایہہ ظالم قابوس تھیں کردا ظلم مزید
اوس دے ناؤں دودھ کے پاس قصور
لوکو ہمیں ہے بت نوں کہندا اوہ مردار
لوکو اوپر جگ دے لے آؤ ایمان
اکثر اوس دے خوف تھیں اوسنوں پوجن جا
ڈر دے مارے ویرتھیں پین نہ اچا ساہ

جاناں جد فرعون نے ایہہ سبطی مقبول
مڑ ان نہ وحدت رب تھیں کردے ہو قبول

سجدہ کرن نہ مجھ نوں ہوسن سبھ شہید
ایہہ گل سوچ کڑاہ بھر کیتے نیں پلید

وچ کڑاہاں پے جو جنت گئے سبھ چار
باقی دے سب تختیں لائے اوس منکار

کہندا جیکر تختیاں نہیں تساں منظور
رازق جانو مجھ نوں تنگی کرساں دور

نہیں تاں اونویں تساں نال کرساں مندا حال
جیوں نکر بلدے تیل وچ اگلے دتے جال

اونہاں کہیا اساں دا رازق رب رحیم
تینوں ساتوں سبھ نوں دیندا رزق کریم

تول کیہ بنا اوسدا ورزی نہیں شریک
تیرے آکھے دین نوں اسیں نہ لاواں لیک

رب نہ منیاں تدھ نوں جے سو بدلیں بھیس
ہر باں اساں قبولیا ڈھینگر دے نہ ویس

جے ساڈی بھی سب نوں پہنچ گئی فریاد
اک پل اندر تدھ نوں مار کرے برباد

بہت ستایا اونہاں نوں جاں آسن ایمان
مظلوماں دے حال تے رب ہویا رحمان

موسیٰ ابن کلیم دا آیا وقت قریب
اسرائیلی قوم دے کھلے نیک نصیب

خواب ویکھن فرعون

اک راتیں فرعون نے ڈٹھا اندر خواب
نکلیا شعلہ اگ دا دِکھ ہویا بیتاب

سبطیاں دے اوہ گھر اِک تھیں ہوئی اگ ظہور
وچ محلے قبطیاں پا بیٹھ آئن فتور

کل محلہ اونہاں دا دتا سار جلا
محل مکان فرعون دے کیتے سبھ صفا

کھیں دِقتیں ہک خواب وچ ودا سخت عظیم
تخت دوالے وسدے ہویا آن مقیم

اڈیا موہرہ ڈراونا اس نوں کیتے گھت گہنا
تخت محل سبھ وہندے گیا موہیں وچ پا

ناں لے ڈٹھا اس نے سفنے وچ اسرار
جیوں وچ قصص الانبیا لکھیا ہے اذکار

رکھ آہے دو اوس نوں کیتے رب عطا
جنہاں بارے سنیوں منیے لوک خدا

ہکی وچوں نکلدا روشن زرد کمال
دوجے وچوں نکلدا سی روشن لال

دیندا جس بہار نوں روشن اوہ کھوا
تربت خدا دے فضل تھیں پاندا اوہ شفا

ڈٹھا اندر خواب دے اوس کافر شیطان
دو نوین بڑا اوہ زمین تھیں ڈٹھے آسمان

سایہ ہویا اونہاں دا اوپر کل جہان
ڈٹھا جد فرعون نے سخت ہویا حیران

فجر سی اٹھ نجومیاں لیندا پاس بلا
کہندا میرے خواب دا دیہو بیان سنا

دیکھ کتاب نجومیاں دسی ایہہ تعبیر
ہووے گا اک مصر وچہ لڑکا پیدا اور
تیجے تیری فوج تے غالب ہوسی اوہ
اوسدی یاروں تدھ نے آدمی وڈانوال
سنیاں جد فرعون نے ایہہ تعبیر بیان
سد منگایاں تکھیاں دائیاں اوس تمام
جو کوئی عورت حاملہ سبطیاں اندر ہو
جد کوئی لڑکا اوہناں دا ہووے پیدا اور
لڑکی نوں نہ کسے دی ہرگز مارو آپ
سبھ دائیاں نوں سد کے کیتا حکم سنا
جیونے میرے حکم دی خوب کیتی تعمیل
قصہ کوتاہ دائیاں کیتی ایہو کار
قدرت مولیٰ رب دی حکمت خاص حکیم
کئی ہزاراں اوہناں تھیں سبطی ہو گئے فوت
کہن لگے فرعون نوں اک دن قبطی آ
چھوٹے بچے اوہناں دے نہ رہ گئے قتل عام
جیکر وادھا اوہناں دا تدھ نہ دیتا ہوون
گوہا گوبر آپ نوں سٹنا پوسی سب
ایہہ گل سن کے فرعون نوں آگیا دل قیاس
کہن لگا اک سال دے لڑکے کرو معاف
اُس تھیں لگ فرعون نے رکھیا ایہہ معمول
اندر سال معاف دے تھیاں نہ ماردن
قتل کرے جس سال وچہ اوہ مردود لئیم
دوہاں نوں سبھ بخشی پاک خدا
بنا کیتا جس سال نوں جھوٹے کس جنگل

سندے سے بیٹھے اور سارے سب امیر وزیر
اسرائیلی قوم تھیں وڈا قبائل کانہ
اک اکلا تدھ تھیں بادشاہی لیسی کھوہ
تو مرسیں اوہ جیونسی لیسی ملک سنبھال
فکر پیا دل اوسدے کنب گیا شیطان
حکم سنایا سبھ نوں سنیوں خواص عوام
ہر دم اوسدے حمل دی پوری خبر رکھو
اوسے ویلے وسنوں جلدی دینا مار
نال محبت وسنوں پالن مائی باپ
بنی اسرائیلیاں جدے ویہو گیا
دیساں بہت انعام ہیں نہیں تاں کراں ذلیل
ستھ ہزاراں اوہناں لڑکا دتا مار
اندر اسرائیلیاں پئی وبا عظیم
فکر پیا آ قبطیاں غالب ہوئی آ موت
پئی وبا وچہ سبطیاں دتے موت کھپا
وڈے مارے موت نے ہوئی رنج تمام
باجھ اوہناں دے اساں دی خدمت کرسی کون
ٹکی گھر وچہ بیٹھ کے نہیں بہساں رب
خاساں دی بات نوں لیندے من خناس
قتل کرو اک سال دے حکم سنا اوس صاف
سال جہڑے تے ساں لڑکے پال کرے مقتول
بھائی نبی کلیم دا دتا بیت خدا ہارون
جمیا اوسے سال وچہ موسیٰ نبی کلیم
قادر دی تقدیر نوں سکدا کون ہٹا
بچے رب نے رکھیا موسیٰ اوسے سال

واہ واہ قدرت ربدی واہ واہ قدیر
وچہ خلاصے دکھیا لکھیا ہور بیان
پچھن لگا اونہاں نوں اوہ فرعون ملعون
کہندے علم نجوم تحقیق ہوندا ہے معلوم
اوسی بال دے پیٹ وچہ تن ہاڑیا تیک
سن کر ایہہ فرعون نے کیتا حکم رواں
گھر گھر اوہلا اونہاں سارے بھیجے چوکیدار
خوب حفاظت والے اونہاں نے کیتی ترکد نہرات
ہوون لکھ حفاظتاں لکھ ہوون رکھوال
بخش سلامت وچہ ربدی آجاوے تقدیر
ایسی حکمت اپنی کیتی رب رحمان
بابل بنی کلیم دا ہے سی جو عمران
ہونداسی فرعون جاں رئیس ہو مردار
اوسدا بیٹی عمران سی اوسدا ایہہ سے دار
ہو قصہ یا خاتون کی جو زوجہ عمران
سلام اللہ علیہا آکھن ہور کہی عورتاں حسین ناک
اہی گھر فرعون دے جو بی بی دی شان
نام اوسدا آسیہ وڈی نیکوکار
پنج زناں دی صفت ہے کیتی نبی خدا
دوجی مائی مسیح دی مریم جسدا نام
چوتھی مائی فاطمہ بیٹی بنی حضور
ستھول حضرت عورتاں رلی ملی ہکل بحال
سبدا اوہ وانس ہیکے باہر لگھیاں جان
نشیں جہاں ادتی آسی بی بی اگل صفار
آکھن ملوچہ دو تا ہو ہوکیا جسدا ہو

بیشک اوس دی تقدیر دے کیا عاجز تدبیر
کیتی جنہاں نجومیاں اوہ تعبیر عیاں
کرد اوہ لڑکا ہوسی جلک وچہ پیدا اوار
اسے پدر دی پشت وچہ ہیگا اوہ معصوم
ایہہ سمجھ سیاڈے عالقل ہتھ معلم ہوندا ٹھیک
اتنے روز جماع تھیں سبطی ہو گئے جاں
جمع نہ ہوون مول اوہ خوب رہے ہشیار
ایہہ نہ تقدیر دی ہرگز ٹلدی بات
غالب امر خدا دا کوئی نہ سکے ٹال
سبھے دیاں اکھیں نہ گئے کھل وچے تکبیر
سن ہن تینوں دسدا دسال کھول بیان
رہندا سی فرعون دارات کلے دربان
ایہہ ہو اوسدا وڈے ہوسیار
ستا اندر نیند دے وافر ود سنگار
نال کسے اتفاق دے پہنچا اوہ مکان
آیاں گھر فرعون دے صاحب نکھیال
اسرائیلی قوم تھیں ہے سی مسلمان
کیتی جس نے صفت ہے آپ ستار
پاک حضرت خاتون ہے جو موسیٰ دی مار
ہور خدیجہ تیسری خصم رسول دا نام
چوتھی بی بی آسیہ علیہا السلام مذکور
آیاں اوسدے ساتھ ملے لڑاں بی بی آسیہ کول
لوسے وچہ فرعون دے بیٹھا سی عمران
نال اشکارے وسنوں چول لیا پلاد
خواہش ہوئی نفس دی تاریب نے ڈل

تولد شدن حضرت موسیٰ علیہ السلام

ہک دن گھر وچہ اپنے مائی نبی کلیم
نرم جیہا کجھ دردزہ معلم ہویا آ
عرش فرش تک روشنی ہوئی وچہ جہان
روشن گھر عمران دا ہویا نور و نور
ایہہ سی فرعون دا دل وچہ خوف کمال
جیکر کوئی آ گیا کرن تلاش پلید
کرے دعائیں رب نوں یا رب پاک خدا
بیٹھی اسے فکر وچہ سی حضرت خاتون
بوہے اوپر کھڑے سن بی بی سنی آواز
تیرے باجھوں کس نوں دساں ہن احوال
ایہہ گل اکھ زبان تھیں بی بی قدر بلند
خالی ویکھ تندور تے دتی ہک بھڑکا
دائی نوں سد واسطے معلم کیتا حال
ڈٹھا وچہ تندور دے ونہاں پا کے کھات
جاں اوہ سارے ویکھ کے وتھوں ہوئے دور
پائی جھات تنور وچہ بی بی نال دھیان
قدرت رب تھیں ہو گئی آتش ٹھنڈی ٹھار
ویکھ حضرت خاتون نے آندا شکر بجا
موسیٰ سر حسن عزیز دا لایا سینے نال
کیتا کرم کمال تدھ باہر حد بیان
اپنی طرفوں پت نوں بیٹھی سال ہن مار
تجھ گھتی تدھے پالیا میرا ایہہ عزیز
بیٹھی اسے فکر وچہ کردی سوچ وچار

روٹیاں بیٹھ پکاوندی سنتوں یار فہیم
اوسے ویلے جمیاں موسیٰ نبی خدا
نازل ہویا زمین تے چن بالا اسمان
حضرت خاتون ویکھ کے بہت ہوئی مشکور
روز سپاہی آ کے گھر گھر کردے بھال
ویکھ میرے فرزند نوں کرن نہ شہید
بیٹا میرا لیس توں ظالم کنوں بچا
آ گئے ویکھن واسطے اوہ کافر ملعون
آکھے یا رب تدھ بن ہور نہیں ہمراز
توہاں میرے پت دا حافظ ہر حال
بلدے وچہ تنور دے ڈال دتا فرزند
اجے ال تائیں آ گئے ظالم اہل جفا
کہن لگی اوہ ویکھ کے تنہ نہ اک سوال
بی بی تائیں ویکھ کے چلے گئے بدذات
تا حضرت خاتون نے ڈٹھا آن تنور
آتش دے وچہ کھیڈدا لڑکا امن امان
جیونکر اوپر خلیل دے نار ہوئی گلزار
پا کے ہتھ تنور تھیں پکڑ لیا اٹھا
صدقے تیری ذات تھیں یا رب جل جلال
یا رب تیری قدرتوں ہن صدقے قربان
فضلوں بھر حساب تھیں تاں تدھ دوبار
تیرے باجھوں بالکا کون کرے تجویز
نالے خوف فرعون تھیں روندے زار و زار

اوسے وقت خاتون نوں رب کیتا الہام ۔ جیونکر شاید حال ہے بڑی پاک کلام

وَاَوْحَیْنَا اِلٰی اُمِّ مُوْسٰی اَنْ اَرْضِعِیْهِ ج فَاِذَا خِفْتِ عَلَیْهِ فَاَلْقِیْهِ فِی الْیَمِّ وَلَا تَخَافِیْ وَلَا تَحْزَنِیْ ج اِنَّا رَادُّوْهُ اِلَیْکِ وَجَاعِلُوْهُ مِنَ الْمُرْسَلِیْنَ

یعنی طرف خاتون دی بھیجیا حکم خدا ۔ ایہہ جاوے بال نوں اپنا دودھ پلا

جاں پھر تینوں اوس دا ہووے خوف ملال ۔ دیویں اوس فرزند نوں وچہ دریا دے ڈال

خطرہ کریں نہ اوس دا نہ ہوویں دلگیر ۔ بے غم ہو کے اوس نوں ڈالیں وچہ نیر

اسیں لیاواں پرت کے اوس نوں تیرے کول ۔ کراں پیغمبر اوس نوں بھیجاں لوکاں کول

سن کر حکم خدا تیدا بی بی صاحب دین ۔ ہو خوشی کر داد رب دے کیتا دل یقین

رات ہی تاں بیٹھ کے کردی ایہہ تجویز ۔ کیہے جے ترکھان کوئی صاحب عقل تمیز

راتوں رات صندوقچہ دیوے اوہ بنا ۔ پا دیں وچہ فرزند نوں دیواں ندی رڑھا

نکل گھروں ترکھان نوں چلی جلدی نال ۔ جبرائیل فرشتہ آیا بن ترکھان

شکل ڈوڑے سر دی ہتھاں وچہ ہتھیار ۔ جا بی بی دیکھ کہے ہے ایہہ کوئی سچار

کہیا اس نوں سدھ کے بھائی اوستا کار ۔ کر دے یک صندوقچہ تینوں جلد تیار

بہت اچھا فرمایا حضرت جبرائیل ۔ آ کے گھر خاتون دے ترت کیتی تکمیل

سارا کم صندوق دا کیتا ترت تیار ۔ کہندے جتنے لکھنے کر گیا اوہ واری بار

ہور روایت اس جگہ ہے گی پاک مشہور ۔ وچہ خلاصے انبیا جیونکر ہے مذکور

آندا جد خاتون نے اوہ ترکھان بلا ۔ یک ہمسایہ اونہاں دا اوس نوں کہہ گیا

معلوم ہو گیا اوس نوں سارا حال احوال ۔ بی بی جانا مساں ایہہ دیوے بھیت نکال

ستر مہراں بخشیاں اوس نوں قسم چوا ۔ بھیت اساڈا کسے نوں باہر نہ جا

نالے اوس ترکھان نوں ستر مہر نکال ۔ اجرت دے کے لوہار دی آکھیا نال

جد ہمسائے اونہاں نے پکڑ لئے دستار ۔ گھر جا کے رسنات ہی لگا کرن وچار

دساں جے فرعون نوں ایہہ خبر تمام ۔ وڈی دولت مجھ نوں دیسی اوہ انعام

کر کے قصد فرعون دل ہویا جدوں تیار ۔ گونگا کیتا رب نے بولن تھیں لاچار

گل نہ موہوں نکلدی ہویا سخت حیران ۔ توبہ کیتی جد اوں پھیر کھولی رب زبان

پھر چلیا پھر ہو گیا گونگا اوسے دم ۔ کراں روایت سرت نے وقعہ کیتی [illegible]

ہووے جد بد نیت اوہ ٹورل نہ سکدا بول ۔ جاں پھریا تب ہووندا کردا سخن اڈول
آخر سچے رب نے لے آیا ایمان ۔ دیکھ نبی دا معجزہ ہویا مسلمان
پہلے نبی کلیم دا ہویا ایہہ مرید ۔ ویکھ تماشہ قدرتی لیا ایمان خرید
مائی نبی کلیم نوں خوب نہوا کے وصال ۔ اوپر سو سنار لعنتی دتا پاک زر مال
کیتا نرم صندوق نوں روئی ہیٹھ وچھا ۔ لا کے عطر کلیم نوں دتا وچ سنوا
آخر اوہ صندوقچہ کر کے تختے بند ۔ رو رو دتا وچ نیل دے بی بی نے فرزند
مریم بھین کلیم دی ٹُری جو [illegible] ۔ حضرت خاتوں اوس نوں کیتا ایہہ فرمان
مگر رے مگر صندوق دے کردی رنج دھیان ۔ جیوں لا یہ آیت رب نے بھیجی وچ قرآن

وقالت لاخته قصیه فبصرت به عن جنب وهم لا یشعرون

پیچھے بھین کلیم نوں کہندی اوسدی مار ۔ مگر رے مگر صندوق دے آہلی تکدی جار
پا سولی پا سولی دیکھدی کردی گئی دھیان ۔ کافر کسے نہ وسدی کیتی مول پچھان
جا حضرت خاتون سے وچ دریائے نیل ۔ پیا ڈٹا صندوق اوہ کر کے ٹری دلیل
اگوں اوس دریائے تھیں سی اک نہر روان ۔ اوس اوپر فرعون دا آہا محل مکان
روڑھ دھکے اوہ صندوقچہ نکل کنوں دریا ۔ اوس نہرے وچ آ پیا جیونکر حکم خدا
ٹکریا اوہ صندوقچہ نال محل دیوار ۔ ڈانگ آواز صندوق تھیں آیا سی کھڑکار
کافر اوس دم تخت تے بیٹھا وچ محل ۔ کنیں اوسدے آیا اوہ آواز جھل
جاہدی بی بی آسیہ بھی فرعون تے بیٹھیں ۔ آکھے آ اوہ محل تھیں دل وچ کریں یقین
کہیا اوتھے صندوق پک لگا نال دیوار ۔ کنیں صدا دی پیا اے واکھڑکار
لگا تکن صندوق نوں اوہ کافر فرعون ۔ نہٹا دور صندوق اوہ ہتھ نہ وسے لون
پھڑنا لے ایمان دا ناہا رب منظور ۔ اوہ صندوق فرعون تھیں ناہیں ہو گیا دور
آخر بی بی آسیہ رب دی برکت نال ۔ پاسے کیتا صندوق نوں آندا جگہ نکال
پھر کافر صندوق نوں کھولن لگا آر ۔ بھول نہ کھلا اوس تھیں زور لایا ہو لاچار
سمجھ گئی بی بی آسیہ کھولسیں کلیم نوں ۔ اوہ صندوق فرعون نوں آہا بہت عجوب
ڈٹھا فیر صندوق تے ایدا صورت سنگ ۔ ہو کے وسدے سامنے ڈکھ نہ سکدا اندھ
ایسی صورت اوس نوں بخشی رب غفور ۔ گھر سارا فرعون دا ہو گیا نور و نور

کہن لگی فرعون دی بی بی نیک اصول
شاید سانوں کدیں ایہہ دیوے نفع لوچا
نہیں تسی معلم اونہاں نوں ہرگز اصلی حال
کرن نہایت آسیہ تاں ایہہ لایا زور
جا بچے جانی تھیں اوہ حضرت موسیٰ دی
آخر اوسدے قتل تھیں ہٹ رہیا فرعون
لونڈیاں گھل کے شہر تھیں دایاں لیاں بلا
اہیر اوس نے کسے دا انہوں نہ پیتا شیر
ہر کم تھیں کلیم دی اوتھے سی موجود
نیک دائی واسطے کر دیتوں فرمان
وڈی قابل کار اوہ دائی نیک ضمیر
دتا حکم فرعون نے جلدی نال خوشی
کہندی ساڈے حال تے کیتا کرم خدا
دایاں بہت بلائیاں اوس فرعون شریر
کہیا ایہہ فرعون نوں پھر نیا دسنا
کہیا اوس بلائے کے جلدی لے آ نال
نال ہی اوسدے حکم تھیں آئی تدوں بلاں
تدوں اپنے حال نوں کریں نہیں اظہار
سنیا ماں کلیم دی بہت ہوئی خوشحال
گیا دیکھے جو دایاں بیٹھیاں جمع کثیر
جاں موسیٰ نوں اوہ لگی دودھ پلان
تد حضرت خاتون نے کیتی دلوں دلیل
ہاتف کیتا رب نے جد ہو منت نوں
دلوں صبر زبان نوں کریں مول کلول
سن کے حکم خاتون نے رکھی بند زبان

اس اٹھیں دی بھنڈ نوں قتل نہ کریو مول
یا پھر اسیں نوں اپنا بیٹا لواں بنا
وڈا ہو کے کرے گا کیا کچھ ساڈے نال
ہوسی اے دی اوہ سا کسی بات نہیں کوئی ہور
تاہیں پڑ سفارشاں اوسدیاں کردی سی
کرے دلیل ہن اسیں نوں دودھ پلائے کون
موسیٰ نوں اتنا رہیاں شیر پلا
تک حالت فرعون ایہہ بہت ہویا دلگیر
کہن لگی فرعون نوں دل وچہ ہو خوشنود
سن لیاواں جائیکے دائی پاک سبحان
نال محبت اس نوں خوب پلاسی شیر
تاں پھر تھیں کلیم دی مائی کول گئی
چل اپنے فرزند نوں اماں دودھ پلا
اہیر دودھ نہ کسے دا پیندا امیر وزیر
آکھو تاں پاک ہووے دائی لوا بلا
مت لگے اوسدا شیر ایہہ ہووے خوشحال
ایہہ تیرا حال ہر گیا تہیں بیان
مت کچھ اوتھے جائے کے ظاہر کریں پیار
گھر فرعون لعین دے آئی دختر نال
حضرت موسیٰ کسے دا انہوں نہ پیوے شیر
حضرت موسیٰ پی لیا واہ قدرت سبحان
دساں کھیت فرعون نوں باواں قدر جلیل
رکھ دلے دی دلے وچہ بھیت نہ ہرگز کھول
اپنی تھیں پالسیں بیٹا اپنے کول
نہیں تاں جستر بولسیں ہوسی کچھ نقصان

ڈٹھا جد فرعون نے پیندا دودھ کلیم
دودھ پلایا کریں توں اسنوں نال پیار
ایہہ گل سن خاتون نے لڑکا لیا اُٹھا
دودھ پلاوے بیٹے نوں پالے خوشیاں نال
یارب تیری ذات ہے سبھ تھیں بہت بلند
سچے وعدے تیرے دے سچا توں رحمان
تخت لکھ رساں کراں میں تیری حمد ثنا
پہلوں وچ تنور دے پایا ہس فرزند
کھوہ روڑھایا ندی وچ کرکے تیری آس
جس ظالم دے خوف تھیں کھڑی چھپاندی سی
نکے آ اوسے دے قتل نوں کھڑا اوہ تیار
اوہا اوس نوں دیکھ کے ہوندا ہے قربان
واہ واہ تیریاں حکمتاں یارب پاک الٰہ
کردی شکر خدائے دا بی بی نیک لقا
نالے بیٹا اپنا پالے نال پیار
رات دنے فرزند نوں رکھے چھاتی نال
بہت پیار کماوندا کافر بد انجام
برس نال دا جدوں پھر ہویا نبی کلیم
اک دن چک فرعون نے گودی لیا اٹھا
بوسے دیا سے چہرے بہت ہوندا خوشحال
حضرت موسےٰ نے جھپٹ نال دلیل قوی
جھٹ دا ڈٹھے وال کھچ وچوں لیتے اوکھڑ
کافر ویکھ کلیم ول ہو گیا لوہا لال
دشمن جانے مجھ دا ایہو بالک ضرور
بنے اساڈے نال ایہہ لگا شور جہان

کہن لگا خاتون نوں نال زبان حلیم
دسیاں تینوں روز میں اجرت اک دینار
نال خوشی دے گھراں نوں آئی ترت سدھار
کرکر شکر خدائے دا ہوندی بہت نہال
کیسی حکمت نال تدھ میلی دتا فرزند
یارب تیری حمد نوں میں صدقے قربان
شکر تیرے احسان دا ہوندا نہیں ادا
اس اگ آن نکالیا توں وہ شہر اولبند
کیسی حکمت نال تدھ آندا میرے پاس
اوہا اس دا اخیر خواہ فضلوں کیتا تیں
اس دے تے نچھے ماریا لڑکا ستھ ہزار
اجرت دیوے پرورش لگا آپ کران
دشمن دے گھر آسناں ندی لائی جس تنخواہ
جس لے گھر وچ سنبھالیا وی مرج بنا
نالے نت فرعون تھیں لیندی ہے دینار
اکھیں دن فرعون نوں آوے سدا وکھال
اوسے نبی کلیم دا موسیٰ رکھیا نام
پیا کھچ گھٹ ودھیں الیس کتھیں جانے رب علیم
کرے محبت اوس نوں سینے نال لگا
ایہہ فرزند پیارڑا جھسی ساڈے نال
ہتھ او کھٹا کے اوس دی داڑھی پکڑ لئی
دوجے ہتھوں اوس نوں دتی گھم چپیڑ
کہندا اس دے جا اوہ نوں جلدی مجھے نال
جتنے ہیں سے ملک وچ بانا نت فتور
جب بڑا ہو ڈھیر ڈہ البت کرے نقصان

بہتر ہے جے اسنوں ہنے کرو مقتول
کہیا بی بی آسیہ سن توں میری گل
ہیون والا غیر ہے لڑکا اجے اجان
سکیں نے اسرائیلیاں دا رے تدھ فرزند
تے جیکر یک بال ایہ ایں نہ ہس مقتول
نال لے اس بچے دوں نال جا پچھے آیہ بال
ایہہ مقصود ہے مطلب سے عقل نہ اس نوال
بیٹھا سی فرعون دا او تھے خاص وزیر
جا ہی وچہ حضور دے دو سنگو ادھ تھال
پھیر دوہیں اس بال دے اگے رکھیو جا
جے ایہہ پکڑے موتیاں جانوں ہے دانا
رکھے بلشت کلیم دے اوہیں دونوں تھالی
موتیاں والے تھالی نوں لگا تھو لگان
پھیرے تھے کلیم دا اگ وچہ دتا پار
اوس گنش دے اثر تھیں جیبھ تمہی کجھ تھل
کہیا بی بی آسیہ تک ہن اس دا حال
ایہیں کردے بالڑے ایہو نہاندی کار
دلوں ارادہ قتل دا اودر گیا فرعون
کرے حوالے مال دے موسے نوں ملعون
عمر او نہاندی جدوں پھر ہوئی ستارہ سال
سیر کرن وچہ مصر دے جاندے ہی مدام
اکھن ہے فرعون دا ایہہ پیارا فرزند
کیا جاتن ایہہ آپ ہے صاحب شان رسل
اوہ دا ماند پیشاب ڈے ہے ایہہ شیر مثال
جاں پھر تہی کلیم دی عمر ہوئی ڈیڈھ سال

پھیر دہیو شمشیر جے زیادہ رہے نہ مول
جنگی ہندی بات دا اسنوں اٹھ جنہ قل
قتل کراویں اسنوں کار ضرر گیو دھیان
اسکے تھیں نا ہو گیا تر انسان بلند
تیر فخر تے نشان جو گھٹ نہ جاسی ہمل
اسلئے قتل کران دا رکھیں دھیان خیال
دیکھو لہو زبا کے کیسے طریقے نال!
اوس ہامان فرعون نوں وی ایہہ تدبیر
ہک بھول دا اگ تھیں سو جا موتیاں نال
جے ہو یا کے سمجھ ایہہ لیسی اگ او کھٹا
ایہہ گل سن فرعون نے تھال لیے منگوا
حضرت موسیٰ نکلے کم بہت ہویا خوش سمجھا
جبریل حضور تھیں سمجھا رب رحمان
موسیٰ نوں تہہ وچہ پایا لیا انگارہ کھا
تاہیں ڈیا ہو نساں اٹکے کر ادا گل
پکڑ لیسی اس بال نے آتش تھال نال
دیکھ احوال فرعون نوں ترت آیا اعتبار
جیتوں رکھے آپ رب اسنوں مارسے کون
لے گئی گھر فرزند نوں پھر حضرت خاتون
گھنے لوکر خادمتی رہن ہمیشہ نال.
اگوں خلقت دیکھ کے نیوں نیوں کے سلام
جاتن اسے واسطے آس دا شان بلند
موسیٰ نال فرعون دی کہا ہو سکدی ریس
معلم موسیٰ خلق نوں کیسے زمانے نال
اندر قصص الانبیا جیوں لکھیا احوال

کہندا تد فرعون نے شادی دا سامان
ڈتا دیاہ کلیم نوں نال ہزاراں شان
پتر دو کلیم دے پیدا ہوئے گھر
ہک دا نام جرشون سی دوجے دا ابلقار
موسیٰ پاس فرعون دے رہیا تریہہ سال
اگوں سنیوں دوستو ہجرت دا احوال

ہجرت کردن حضرت موسیٰ علیہ السلام از مصر

کرن روایت مصر وچ موسیٰ نبی کلیم
اوپر اسرائیلیاں کردا ستم عظیم
نال کفارا دشمنی کرے اجوڑ ہزار
تے فرعون کلیم دا الٹ لہے بدکار
اوپر اسرائیلیاں کردا ظلم ہمیش
اکھیں ویکھ کلیم دی کوئی نہ جاندی رنجش
اوہ موسیٰ دی قوم تے کردا ظلم پلید
موسیٰ اوسدی قوم دی لیندا خبر بسیار
ہکدن اندر مصر دے ہویا نبی روان
کیا ڈٹھے دو آدمی لڑدے اکس مکان
سبی ہک قبطی قوم دا کافر بے ایمان
اسرائیلی دوسرا صابر مسلمان
نام اوس دا سی سامری مومن نیکو کار
اوس نے ڈٹھا کلیم نوں کیتا زار پکار
پامرے ایہہ مجھ تے کردا ظلم یہود
لکڑیاں میریاں ظلم تھیں کھسدا ہے مردود
حضرت اوس نوں آکھیا اے قبطی بدکار
چھڈ دیہہ اسدیاں لکڑیاں چنگا نہیں تکرار
ہیں سنیں لکڑیاں چھوڑدا کہندا لے کان
باپ تیرے فرعون دا نہیں منوں فرمان
حضرت نے آکھیا اس کر او سدی گل
حکم نہیں فرعون دا وار دی لیندا ہاں گل
چھڈ دیہہ اسدیاں لکڑیاں من میرا فرمان
کبھی نہ کیتا منیاں کافر بے ایمان
مکا ہک کلیم نے ماریا غصے نال
کافر اوہ زمین تے ڈگا ہو بے حال
ڈگدیاں سار پلید دی نکل گئی سی جان
پالن لگے سامری ہویا حضرت روان
پچھوں نبی کلیم نوں ہویا بہت افسوس
باجھ انہیں ماریا [illegible] قبطی [illegible]
توبہ تائب ہو رہا اگے پاک جناب
جیونکر جبرائیل دے لوڑی رب دی بارگاہ

رب انی ظلمت نفسی فاغفر لی فغفر لہ انہ ہو الغفور الرحیم

یارب اپنی جان تے ظلم کمایا میں
بخش گناہ تقصیر نوں بخشش والا

جاں ایہہ نبی کلیم نے کیتی زار پکار
ماریا جدوں کلیم نے قبطی نا معقول
چپ چپاتے مار کے ہو گئے جا رُلن
پہنچی خبر فرعون نوں گھلی اوس سپاہ
دوڑ سپاہیاں شہر وچہ کیتی بہت تلاش
دوجے دن پھر صبح نوں لبھا موسے اپنی خلا
اوہا سبطی سامری پھر تک قبطی نال
دیکھ نبی نوں سامری پھر کیتی فریاد
نال اوہناں دے تدھ دا زور نہ سکدا چل
اوہ گرہی جاٹ کلیم نے اوس قبطی دے ول
اوچی بول پکاردا سبطی ہو ہوشیار
میرے جیوں تدھ ماریا کل اوس قبطی نوں
چاہندا ایں توں ہن وچہ ہوئے سیراز در
جاں ایہہ گلاں کیتیاں سامری جا بول
نال تساں کی دوڑیا اوہ قبطی بدذات
قتل ہویا اوہ گل جو کہندا اوہ ملعون
کہن لگا فرعون جے اوسدا ایہہ فتور
ناحق مینوں آن کے کیتا اوس بدنام
بدلہ اوسدے خون دا اس تھیں لواں قصاص
کیتی جاں فرعون نے پکی ایہہ تجویز
اے موسیٰ دربار وچہ ہوئی ایہہ صلاح
فاخرج بس توں نکل جا نس کے ہوئی کھال
ہوے اوس جوں تجھیں سنکر اتنی بات
فخرج منہا خائفاً ڈردا نکل گیا

بخشدا تا رب وسنوں ہے اوہ بخشنہار
حضرت موسے ماردا کیسے پڈھیا مول
پچھوں مردہ اوسدا لوکاں ڈٹھا آن
پکڑ لیا ڈھونڈ کے قاتل نوں ہمراہ
پتہ نہ لگا اوہناں نوں پچھی گلی لاش
ڈردا ڈردا شہر وچہ اوویں پھریا آ
لڑدا وچہ بازار دے ڈٹھا نبی بحوال
حضرت کہیا کریں توں انہویں نت فساد
روز لڑائی مار کے مینوں پاویں گل!
سامری جاتا مجھ نوں لگا کرن قتل
مارن لگوں مجھ نوں کل کیتوں جیوں مار
مینوں بھی اس وانگ اج مارن ہے لوڑ توں
کوئی میرے سامنے بول نہ سکے ہور
قبطی دشمن دین دا سندا ایسی گول
دسی جا فرعون نوں اوس گلوں کی بات
اج اوہ تیرے پت تے ثابت ہو گیا خون
بھاویں میرا پت ہے کرساں قتل ضرور
ہیں نہیں اوسنوں آکھیا کردا اکٹھ سلام
جمع ہوئے اس بات تے کل امیر خواص
موسے نوں اِک بندہ دوڑ کے دسیا کسے عزیز
تینوں اج فرعون نے کرسن مار فناہ
چنگے کارن تاروں نوں ہن ایہہ کہندا لال
ہجرت کرکے مصر تھیں ٹریا عالی ذات
نالے اگے رب دے کردا ایہہ دعا

قال رب نجني من القوم الظالمين ۝

کرے دعائیں رب نوں یا رب پاک قدیر
گئیاں جدوں لڑکیاں اپنے بابل کول
سن نبی شعیب نے دتا ایہہ جواب
تاں اک لڑکی اوہناں تھیں آکی موسیٰ نوں
تا جو دیوے تاں نوں اجرت میرا باپ
نال حیا دے آکھی اوس کلام
سن کر نبی خدا ایہہ ہویا اٹھ روان
کہیا حضور اوہدی تینوں خبر نہ ہوں
پچھے میرے لگ کے آؤ میں نال
کہیا نبی کلیم لے سچی تیری گل
جے میں پچھے لگ کے چلاں با دستور
اڈ اڈ تیریاں آون میری وچ نگاہ
اس کارن میں چلاں اگے تک ولا
سن کر بی بی بات ایہہ کیتی دلوں وچار
جس نے اتنی بات دا کیتا دلوں خیال
اوڑک دھوں چل کے آئے اصل مقام
جھل اسلام شعیب نے بہت تواضع نال
کدن کوئی پس شہر تھیں آیوں اس مکان
موسیٰ نے اپنا دسیا حال تمام
بلیا فرعون دے باپ میرا ان
کارن مصر دے قتل ہوئے ہیا فرعون تیار
سن کر نبی شعیب نے کیہا خوف نہ کھا
بولی پھر شعیب دی بیٹی نیک خصال
بابا اپنے کول اسے رکھ لے نوں مزدور
ہے ایہہ شخص امانتاں والے صاحب ور

میں تیرے انعام دا ہاں محتاج فقیر
آکھ سنایا باپ نوں فر تمامی کھول
سن لیا دا اوس نوں جا کے لیس شتاب
سن یا میرے باپ نے گھر ساڈے توں چل
جو تینوں ساڈے نال لوں پانی لا لیا آپ
آ رہی خبر حضور اوہ کہن حضور انام
اگے اگے اوس دے ٹریا نیک جوان
ہستے اگے ٹرن لگیں راہوں جاں کھول
تا جو تینوں راہ دی گرنی پوے نہ بھال
ایہہ پچھے تردے میں نہیں سکدا چل
ہوسی تیرے بدن تے میری نظر ضرور
نا محرم نوں ویکھنا ہے گا سخت گناہ
جیکر بھلاں راہ تاں کہیں کر دل میں بتا
ہے ایہہ کوئی پارسا بندہ نیکو کار
ایویں اس دے ہو وچ سمجھے نیک افعال
موسیٰ نے نبی شعیب نوں کہیا آن سلام
اپنے پاس بہا کے پچھیا سوال!
دس بزرگا اساں نوں اپنا نام نشان
آیا ہاں میں مصر تھیں موسیٰ میرا نام
قبطی والا ماجرا کیتا سب بیان
تاں میں اس تھیں نس کے آیا کھتی مار
ظالماں دی قوم تھیں آیوں جان بچا
جس نے نبی کلیم نوں سنایا اسی نال
چنگی وسی نوکری جے ہوے منظور
اس تھیں بہتر ساں نوں نوکر کوئی نہ ہور

اس تھیں بچھے سنسوں جو باقی دا اذکار
آئیا پاس شعیب دے جنتی یک عصا
نعمت رفعت آئیا پاس شعیب نبی
آیا نبی شعیب نوں دل دے اندر چا
موسیٰ نوں فرماوندا او مقبول خدا
کر لیساں ہیں تدھ نوں عاصا اوہ عطا
اوس عاصے وچ ایہدی حکمت دسی کمال
وانگ کرامت نبی نے کہیا موسے نوں
لیجا باہر بکریاں عاصا کھبیں کول
طرف فلانی جتھے دے نہ لے جاویں نال
جتھے اوس پاسے بکریاں توں لے گیوں چران
لے کے اٹھ ٹریا موسیٰ نبی خدا
اپنی طرف نوں آلی نوں رسیا بتیرا موڑ
پہنچ گیا اک جگہ لے اوڑک ہو لاچار
جتھے کوئی آوے اژدہا مارے ہندی سوتی
ایہہ گل کر کے سوں گیا موسے اوسے دم
ہو گیا ناگ ڈرال اوہ عاصا فرمانبردار
حال بہرا وسنے جاگ کے ڈٹھا نبی کلیم
نال [illegible] انوں آندا مال سنبھال
[illegible] کیتا یک یقین
[illegible] اوہ مال لیجاوے جھٹ
[illegible] پھرایا مال
[illegible] بکریاں [illegible]
[illegible] ہوئی آ پر

اژدھا چارن واسطے موسے ہویا تیار
آدم صفی اللہ نوں اول ملیا سار
پیغمبراں دے ورثیوں وسنوں ملیا سی
عاصا ایہ کلیم نوں ہیں بن ولیوں چیا
عاصا ایہ زمین اقصیٰ جتھے توں لوں وکھا
سن کر بات کلیم نے عاصا لیا اوٹھا
نیاں باجھ نہ او سنوں سکدا کوئی اٹھال
ملسی تدھ پیغمبری مرسل ہوسیں توں
چاریں اٹھ جا نیکے جتھے جنگیری توں
رہندے او تھے اژدہا شکناک اکھال
کھا جاون اوہ مال نوں بہت کرن نقصان
منع ہوئی جس طرف تھیں اوتھے نکلیا جا
اسیر اوسے جتھے وچ گیا زور و زور
عاصے نوں فرماوندا خوب رہیں ہشیار
اژدھے وچہ وسنوں لوں ڈلویں مول
آیا باشک ناگ یک دیکھ خداوے کم
اصلی باشک ناگ نوں اسنے سٹیا مار
ہو یا پیا میدان وچہ وڈا اسپ عظیم
اگے نبی شعیب دے دسیا سب احوال
ایہہ معجزہ ہو دسی رب دا جانیں ایمن
[illegible]
کہیا نبی شعیب نے کہیا پنجویں سال
نر [illegible] ما دیاں آپ لیاں [illegible]
[illegible] جمن بکریاں لیساں آپ سنبھال
[illegible] ماد ہی ہوئی نہ کا

لے لئی سارے سال دی موسیٰ پیداوار
جو الوانی بکریاں سوہیاں نال سبب
اکھ بھی سال کلیم نوں آیا ڈاڈھا وڈ
حضرت موسیٰ ماداں لیاں سبھ سنبھال
بچے کالے رنگ دے جمن لگے ہن جور
اتے وار بھی رب نے کیتا ایسا کم
رل گئے نبی کلیم نوں اوہ بھی سارے چھل
ہووِن جو اس سال دے بچے ابلق رنگ
پھر بھی قدرت ربدی جو جمے اس سال
چوں بر سال وچہ چھل جو پیدا کیتے رب
دوناں نبی شعیب تھیں ہویا او وسدا مال
جاں دس بر سال پھر وچہ وتا مالی پھرا
نال حضور الوڈیاں بہت ہویا اکرام
ڈیڈھ بھیڈاں بکریاں ملیاں با جھو شمار

چھیویں سال شعیب نے الٹ کیتا اقرار
نر میرے تے نے ماداں تینوں دیساں سب
جو جمن سبھ ماداں اک نہ جمیاں نر
اگوں نبی شعیب نے کہیا ستویں سال
سارے تینوں دیو ساں ہن نہیں کیتا کو
بچے کالے رنگ دے ہے پے کیتا سی جم
اٹھویں سال شعیب نے اوہ ٹھہرائی گل
اوہ بھی سارے تدھ نوں دیساں بکر لشنگ
سبھے ابلق رنگ دے کیتے چل جب لال
موسیٰ نبی کلیم دا مالک ہوئے اوہ سب
دو بر سال تک ہور اوہ رہیا او تھے حیرانی
رخصت لئی شعیب تھیں نال پیار رکھدا
کتنا مال شعیب تھیں ہوئے وچھیا الحام
رخصت کیتا سوہریاں عزت نال ہزار

مراجعت موسیٰ علیہ السلام از شہر مدین بہ جانب مصر و مشرف شدن بہ شرف نبوت

شوق ہویا جد وطن دا اٹھیا دلوں خیال
بھی بھائی ہارون دا کریئے گل جا نال
مدت ہوئی نکلیاں گزر گئے دہ سال
بدلے ظلم فرعون تے آیا کجھ ہو وال
ہو گئے اٹھ کلیم تھیں شہر کنی ہڑ نال

چل کے اپنی وال نوں ہے خوش ہیا ازال
نالے چل کے ویکھئے شہر مصر دا حال
ویکھاں کیہڑے رنگ تے ہے وسیندا جگ حال
یا اوہ ہے حال تے کر دا ظلم بےحال
ویکھاں اوس کمذات دا اوہ اجے کمال

سبطی ساڈے کس طرح کرسے ہوون حال
دشمن سخت ہور جو آہے محرم حال
اگے نبی شعیب دے کیتا عرض سوال
دتا حکم شعیب نے جا ہو خیری نال
نالے دتیاں لونڈیاں بھی لونڈے رکھوال
کرکے سلام دعائیاں نال اسباب نکال
جیوڑا کر بیٹیوں ٹوریا کر کے مالا مال
اللہ بیلی آکھ کے چلے قدم اوٹھال
اک منزل جاں چل کے شہروں آئے دور
پے گئی رات انھیرڑی رستہ لبھے نہ کا
کھلا حکم خدا دے تھیں وڈا انھیر طوفان
سرد ہوا اہلیں چلیاں بارش پایا زور
نالے آہی حاملہ بی بی نیک صفات
سردی چارے طرف تھیں کردی بار و وار
پتھراں ویر ماروا پتھر نبی خدا
بھی چقماقاں جھاڑ کے رہیا بہتیرا کھل
ستھے تھیں چقماق نوں پرے وگایا دور
لے موسیٰ لوح مجھ نوں نائیں حکم خدا
سنک نبی خدا ایدا بیٹھا ہو حیران
چمکیا شعلہ نور دا طرف پہاڑ کوہ طور

تنگ کرے سن وہناں نوں قبطی گھنڈ گوال
معلم کریئے چل کے ہر ایک دا احوال!
رخصت بخشو مجھ نوں ہو کے تسیں نہال
ایہہ لے بی بی اپنی ایہہ لے مال سنبھال
راضی کر کے ٹوریا موسیٰ نوں سسرال
شالا قائم تساں دا رہے سدا اقبال
الویں شالا تسیں بھی سدا رہو خوشحال
آن پئے راہ مصر دے ٹری مسافر چال
جیوں وچہ قصص الانبیا لکھیا ہے مذکور
اوترا ودے جگہ تے ڈیرا کیتا چار
سخت انھیرا ہو گیا وچہ تمام جہان
نالے ولوں بدلاں آیا پانی گھٹ کر زور
درد جنن دا او سنول ہویا اوسے رات
اگ نہ لبھے نہ ڈھونڈیاں بہت ہوئی لاچار
مت لے نکلے کسے آتش کچھ ذرا
اتھیں موں نہ نکلیا اگ دا ایک پھل
حکم ربے تھیں بولیا اوہ چقماق ضرور
جے ہیں اگ نکالنے تسیوں دیواں چار
چاروں طرفے دیکھدے لگا کرن دھیان
حضرت موسیٰ سمجھیا آتش ہے پر دور

قال لاھلہ امکثوا انی انست نارا لعلی اتیکم منھا بخبر او جذوۃ
من النار لعلکم تصطلون

کہندا اپنے اہل نوں موسیٰ نبی خدا
تسیں تمامی ٹھہر کے بہن کرو اس جا۔

ڈٹھی ہے میں چمکدی آتش شعلے مار
یا انگیار اگ دا لبھاواں ہک اوتھا
ایہہ گل کہہ کے اونہاں تھیں ہویا نبی روان
ہکو ہا عصا اپنا لیگیا طرف اوجاڑ
ایتھے اوسنوں جاندیاں دیر نہ لگی مول
جاں نیڑے اوس اگ دے پہنچا نبی کلیم
وانگ درخت عناب دے اوہدی ٹہن مثال
اوس سر ڈال دے چمک رہیا سی نور
جیوں جن کنڈے لکڑیاں بدھیاں وچ عصا
بنہ گئے مٹھا اوتھانئیں کیتا نبی حضور
جاں کیتا اوس شاخ ول عصا دوجی وار
الٹیں جیہڑی شاخ ول عصا کرے نبی
کرے تعجب دلے وچ موسیٰ ہویا لاچار
نالے اوہنوں جیت ہک کنیں پیا آواز
چاروں طرفے دیکھیا کرکے خوب دھیان
کتھوں دا ایہہ آواز ہے دل وچ کرے دھیان
متعجب تھیا اللہ دا مقبول
اگوں سنی آواز ایہہ موسیٰ نبی کلیم

اوتھوں جا کے راہ دی لے آواں ہیں یار
تسیں تمامی سیک کے جاناں لیو تیار
اینویں اہل عیال نوں چھوڑیا اوس مکان
جتھے کوہ اوس جگہ تھیں ہیسی طور پہاڑ
ہک پل اندر پہنچیا اللہ دا مقبول
گیا دیکھے اگ نہ کوئی ہے ڈاڈھا نور عظیم
سوہنا ہرا درخت سی سبز تمامی ڈال
موسیٰ دل وچ سمجھیا ہے ایہہ اگ ضرور
ہتا جو انہاں نال ہن لیساں اگ جلا
بجھ گئے ہوئی شاخ تے جا چڑھیا اوہ نور
اوپر تے تھلے شاخ دے جا مارے چمکار
نس گئے ہوئی شاخ تے نور چمکدا سی
خبر نہیں ایہہ کیا ہے اس جگہ ایہہ اسرار
جنہیں نگہ نہ کوئی بلاوندا دوست محرم راز
نظر نہ کوئی آوندا اوہنوں دسے انسان
اوسے طور آواز آیا دو ونج دار
ہیں توں کون بلاوندا نظر نہ آویں مول
جیوں کر وچ قرآن دے کہیا رب رحیم

فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ يَا مُوسَىٰ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ
بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى

یعنے ہوئی آواز موسیٰ ہاں میں تیرا رب
ہیں توں پاک میدان وچ جس دا نام طویٰ
بڑی مقدس جگہ ایہہ آئیوں وچ حضور

لہس توں جُتی اپنی لاہ رکھ دیں عجب
جُتی پا کے آونا ایتھے نہیں روا
چاہیئے اس مکان دا کرنا ادب ضرور

دیکھاں میرے نور دا ہر جا ہویا ظہور
جد موسیٰ نوں غیب تھیں ہوئی ایہہ پکار
بیتس نال پیار دے سجدہ شکر ادا
اس ویلے پیغمبری بخشی رب رحمان
جو کجھ وحی سناوسی منیوں حکم احکام
برحق ہیں معبود دل منیں ہو خوشنود
کر میری نوں بندگی قائم رکھ نماز
معجزے بھی کلیم نوں کیتے رب عطا
تا جو کجھ جس وقت ایہہ ہووے سب دی ڈول
کیتا حکم خدائے نے حضرت موسیٰ نوں
عصا ہے ایہہ کجھ واکھیا نبی خدا
نالے پتھر درخت نیں جھاڑ لواں اس نال
ہور علاوہ انہاں تھیں دیندا کتنے کم
کیتا حکم حضور تھیں قادر جل جلال
سٹیا عصا اپنا موسیٰ اوپر زمین
یعنی بن گئے سپ اوہ ٹرن لگا اوہ حال
حکم ہویا نہ ڈریں توں اسنوں پکڑ النگ
سنکے حکم خدا ایہدا پکڑیا نبی کلیم
اس جگہ اک ہور بھی ڈٹھی ہیں تقریر
آیا خوف کلیم نوں دیکھ جدوں ثعبان
اگوں جیہاں نبی نوں سخت ڈراسیا ہور
اس وچہ حکمت رب دی آسی ہک پچھان
آیا جد کوہ طور نوں آتش دیکھ کلیم
سب اکھوسیں ہو دے اندر اس عصا آن
موسیٰ لگے فرمایا عصا میرے کول

تینوں اساں دکھایا ایتھے اپنا نور
اوسے ویلے ادب تھیں جتیاں کھولا اوتار
سجدے اندر بولدا رب دی حمد ثنا
اے موسیٰ میں تدھ نوں خیال وچہ جہان
اوسے اوپر چلناں کرنا عمل تمام
میرے باجھوں ہور نہ ہے کوئی معبود
ہور علاوہ ایس تھیں کھولے کتنے راز
عصا سپ بنائے گئے تا بینش دکھا
موسیٰ اسنوں دیکھ کے مونہوں کھائے ہول
کیا ہے تیرے ہتھ وچہ دس اسانوں تول
اوپر اسدی ٹیک دے تکیہ لواں لگا
کانئاں اگراںنے جو ہے میرا مال
کراں وساہ نہ اسدا اکوں کھاں بھرم
اے موسیٰ توں اسنوں اوپر زمین دے ڈال
اوسے ویلے ہو گیا اوہ ثعبان مبین
حضرت موسیٰ ڈر گیا اوسدی دہشت نال
کر دلوں لگے اسیں اوہ عصا پہلے رنگ
پھر اوہ عصا ہو گیا قدرت رب کریم
وچہ خلاصے انبیاء ذکر جویں تحریر
کیتا دوڑن واسطے جتیاں طرف دھیان
دوویں پہلے ہو گئے کجھو کالے چھوڑ
سنیوں تساں لوں کھولے اوہ بھی کرکے آن
تا دل حضوری اپنی نوں کھیا پا تعظیم
رکھنا پیر سیہاں کے جانا نال دھیان
نالے پیریں جتیاں تیوں کیہڑا ہول

جنت تھیں ہین بھیجیاں حوراں خوش رخسار
دایاں وانگوں او سدا کرن سبھو کم کار
باقی بھیڈاں بکریاں جو ہے تیرا مال
کرن حفاظت اوہناں دی شیر اتے بگھیاڑ
ایہہ گل سن کر آکھدا موسیٰ نبی کلیم
ایہیں میں فرعون دا کیتا سی اک خون
نالے وقت کلام دے میری اڑے زبان
گھل توں میرے نال وہ محرم یار رفیق
ہویا حکم حضور تھیں کہیا جل جلال
غلبہ کرساں تسانڈا اوہ دس جھول
غالب ہوسو اوہناں تے دوویں بھرا
سن فرمان جناب تھیں موسیٰ نبی کلیم

بی بی تیرے کول اوہ رہسن خدمتگار
نالے بیٹا تدھ دا پالن نال پیار
کل جنا دا اوہناں نے کیتے ہین سنبھال
تیرے نالوں اوہ وہ پلسن وچہ اوجاڑ
یارب تیرے حکم نوں کیتا میں تسلیم
خوف کراں مت مجھ نوں مارن اوہ ملعون
ویر میرا ہارون ہے بڑا فصیح اللسان
تاں جو میری بات دی اوہ کرسی تصدیق
قوت دیساں تدھ نوں بھائی تیرے نال
سن لشکر اوہ تسانوں پہنچ نہ سکے مول
نالے جو کوئی تساں دی تابع ہوسی آ
کیتے پنج سوال ایہ اگے رب رحیم

رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ۝ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ۝ وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِّن لِّسَانِي ۝ يَفْقَهُوا قَوْلِي ۝ وَاجْعَل لِّي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ۝ هَارُونَ أَخِي ۝ اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ۝ وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ۝ كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ۝ وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ۝
إِنَّكَ كُنتَ بِنَا بَصِيرًا ۝

پہلوں وچہ جناب دے کیتا ایہ سوال
تنگ نہ ہوواں جلد میں سن کر منہ دے بول
دوجا کریں جناب تھیں میرا کم آسان
اٹّاں نہیں میں بولدا وقت بیان کلام
چوتھا جو ہارون ہے میرا لگا ویر
زور میرا مضبوط کر اوس دی سنگت نال
وینڈل کر بھی پیغمبری کیتی تدھ عطا
تاں جو پاکی تدھ دی کریے بہت بیان

یارب میرا حوصلہ کریں فراخ کمال
یارب اپنے فضل تھیں سینہ میرا کھول
تے سچا اپنے فضل تھیں کر دے صاف زبان
سمجھن میری بات نوں لوک خاص عوام
کر دے یارب اوسنوں میرے مثل وزیر
پنجواں میرے کم وچہ کر اوسنوں بھنجال
اوسنوں بھی کر نبی توں یارب پاک خدا
دیسے جا فرعون نوں جو تیرا فرمان

دونویں تینوں رل گئے یاد کراں بسیار
جاں آئے سفر تھاں کیتیاں موسیٰ وچ حضور
قَدْ اُوتِیْتَ سُؤْلَکَ فرمایا جل جلال
سینہ تیرا کھولیا کیتا تیرا کم آسان
کیتا بھائی نال دا تیرے ہیٹھی وزیر
کرو نصیحت وسنوں دوویں تسیں بھرا
سن کر حکم خدا دا موسیٰ ہویا روان
ڈٹھا اہل عیال دا آن کماہی حال
سوہنا بیٹا رب نے کیتا پیدا وار
بی بی نوں پھر نبی نے کیتا حال بیان
کیتا حکم جناب تھیں مینوں پاک خدا
ہن میں وسنوں چلیا ربدا حکم نشان
اندر حکم خدا دے دیر نہ کرو کنول
تاں پھر اوتھوں ٹریا موسیٰ نبی شتاب
پہنچا جا مصر وچہ آ کدا اپنے نال

ہیں توں ساڈے حال دا یا رب ویکھن ہار
حکم ہویا درگاہ تھیں عرض تیری منظور
اے مرسلے ہیں تدھ کولوں تے سب سوال
اٹھ سیس نہیں کلام وچ کیتی صاف زبان
جا ہو دونویں رل گئے طرف فرعون شریر
مت کئے اوس مرود دے نوں آ کے خوف خدا
جیتھے ٹبر چھوڑیا آیا اوس مکان
شیر درندے وال دے بیٹھے ہور کھول
آیاں وسکر واسطے حوراں خدمتگار
مینوں دے پیغمبری بخشی رب رحمان
جا فرعون آکھیں نوں میرا حکم سنا
نبی نے فرمایا جا ہوویں قربان
کرو حوالے رب دے سانوں یا انہوں
سونپیا اللہ پاک نوں سارا مال اسباب
چھوڑیا وچہ اجاڑ دے باقی اہل عیال

آمدن حضرت موسیٰ علیہ السلام در مصر و دعوت کردن فرعون را

آوڑیا وچہ مصر دے موسیٰ وقت عشا
ملیا بھرا ہارون بھی نالے کیتا پیار
مریم تیجی بھین وی نالے باپ عمران
دوہاں بھاساں بیٹھ کے کیتی بات کلام
حال نبوت اپنا دسیا نبی کلیم
نالے تیرے واسطے کیتا حکم خدا

پہلوں اپنی مال دی قدمیں لگا آ
اک دوجے نوں پا کے گلوں لگے شکر گزار
دونویں ہو گئے خوش تاں راوی کہی بیان
جو کجھ حالات سفر دی دسی کھول تمام
کہے نبی بھیجیا مینوں رب رحیم
اوسنوں کیتی پیغمبری کیتی رب عطا

وچہ نبوت دے ہاں نوں کیتا رب شریک
بخشیا میتوں رب نے معجزہ ید بیضا
جاں ہتھ پاویں سینے نوں ڈالاں وچہ گریبان
عصے نوں ہیں زمین تے جکڑ دیواں ڈال
اژدہا سپ اوہ بنے گا قدرت نال خدا
ہوون نال معجزے اس تھیں ہوون ظہور
تینوں میتوں دوہاں نوں کیتا رب فرمان
حکم اساڈا اوسنوں جا کے دیہو سنا
بھائی نوں جلدی لے دسیا ایہہ احوال
دم دم شکر گذار دا بہت ہویا مشکور
فجر ہوئی تاں اٹھ کے دونویں ویر بھرا
اگوں اوس پلید نے کیتی ایہہ تدبیر
رستے وچہ ہمیش اوہ بدھی رکھدا شیر
جو کوئی اوس مکان دے نیڑے لنگھدا جا
موسے تے ہارون جاں پہنچا اوس مقام
وانگ مریداں سر نے آندا ادب بجا
اوہ مکان فرعون دے ہوئے تے جاں مقبول
کن تڑا بکڑ ہلا گیا موسے صاحب زور
زنگر پیا فرعون نوں کنب گیا بد ذات
گیا ویکھ جیہے گھر میں دو کوئی عجب جوان
کون تسیں کیوں آ سکے آ بیٹھے رہے کھلو
حضرت موسے آکھیا سن تو اوہ سدھی گل
بھیجیا اساں نوں رب نے دے اپنا فرمان
من لے وحدت رب دی جو سچا معبود
پاک روایت ہور ہے وچہ قصص الانبیا

دونویں آس خدا دے نوں بہت ہوئے نزدیک
نال تکتنے معجزے پائے وچہ عصا
روشن اوسدے نور تھیں ہوسی سبہ جہان
وڈا سپ عظیم اوہ بن جاسی فی الحال
جتنے کافر مصر دے سبھو جاسی کھا
غالب ویر کافراں موساں اسیں ضرور
دونویں جا فرعون نوں کریو وعظ بیان
کرو نصیحت اوسنوں میری طرف بلا
سن حضرت ہارون بھی بہت ہویا خوشحال
فضل اساڈے حال تے کیتا رب غفور
چلے طرف فرعون دی کر کے یاد خدا
رہندا جس مکان تے آہا اوہ شریر
آہا جو دشمن اوسنوں کوئی نہ جاوے گھیر
کھچکے لویدے شیر وہ دوروں دین ڈرا
اگوں خیر نال دوہاں کیتا ادب سلام
امن سلامت دوہاں تھیں لنگھے نبی خدا
بالا خانے وچہ اوہ بیٹھا سا مجہول
ملیا سبھ مکان اوہ پیا محلیں شور
جلدی پردہ کھول کے ویکھیوس پایا اچھا
پچھن لگا دوہاں تھیں او مردود شیطان
آئے کس دے حکم تھیں مینوں جلد کہو
اساں رسول خدا دے آئے تیرے کول
آئے اوس دی طرف تھیں تینوں اساں بلان
سن کر بات کلیم دی چپ ہویا مردود
آیا جاں فرعون ول موسے آکھی خدا

ورا وسکدے تے بیٹھیاں گذر گئے دو سال
آکھو جا فرعون نوں ساڈی اتنی گل
امر نصیحت اوہناں دا سنتوں باہر آئے
جو دربان فرعون دے نالے ہور غلام
سنکر اکوں مسخری کردے اوہ جھول
کٹھیاں دے وچہ انہاں دی قولوں گل نہ جا
اک دن سی اک مسخرہ پاس فرعون غلام
کہن لگا دو باوے ہین کوئی سرکار
تیرے باجھوں ونہاں نے رب بنایا ہور
آکھن ساڈا رب ہے پالن ہار جہان
اجہہ گل سن فرعون دے کہیا ہو بیتاب
جاں پھر اوہناں پکڑ کے حاضر کیتے آن
آکھن لگا ہنی نوں ہو کے بہت خفا

کتنے لوک فرعون ول کر چکار رسال
دو پیغمبر رب نے بھیجے تیرے ول
پایا پھر اوہناں دوہاں نوں اپنے کول بلا
سبہ نوں نبی خدا دے ایہ دینا انت پیغام
اندر جا فرعون نوں کوئی نہ کہندا انہوں
آکھن ہے کوئی انہاں نوں مرض یا سودا
دسیا جا فرعون نوں اسنے حال تمام
دو ورسال تھیں آ رہے کے بیٹھے ڈیرے بار
جانن اپنے رب نوں تیں کتھیں صاحب دور
پیدا کیتے جس نے زمیاں تے اسمان
پکڑ لیا سو اوہناں نوں سیرے کول شتاب
موسیٰ نے جا تکی دیکھ لیا فرعون جہان
جو کجھ کردا وچہ قرآن دے دتی خبر خدا

ح

اَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ
الَّتِي فَعَلْتَ وَاَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ط

کیا میں نہیں سی پالیا تینوں کتنے سال
کتنی مدت سوچ وچہ رہیوں ساڈے کول
کیتا تدوں اوہ کم جو کر گئیوں ساڈا خون
قدر نہ پایئوں اساڈی ہویوں بے فرمان
الٹا ساڈے نال توں پایا ای آکے شور
حضرت موسیٰ نے آکھیا دسنوں کر اقبال
کوئی ارادہ قتل دا میرا نا ہا سوں لی
مار یا سی میں اوسنوں مکا ماں سر ور
میرا اوس قصور دا الزام نہیں قصاص
آکھن سانوں رب نے بھیجیا نبی بنا

بیٹا کر کے اوہناں رکھیا اپنے نال
اوڑک لکوں ساڈے توں اوہ نے ٹر کول
میں وڈا سی تساں نوں کہن لگا دلجوں
قبطی ساڈا مار کے تھوڑی کر نقصان
کریں نصیحت اساں نوں ہوسیں کرسیں اجاڑ
بلکہ اک تھیں جان اوہ مریا قبطی نال
نابلد ایہ ستھری جانے کیتا سی میں قتل
مر گیا اوسے نال اوہ ہویا ایہہ قصور
کیتا اوس نے جرم تھیں میں عدل دے نال
آئے طرف فرعون دی لے کر حکم خدا

م

بخشی تقصیر اوہ میںنوں رب غفار
نٹھا سال اِس تھیں تاں میں جلدی نال
رہن وہ میرا رب لئے ڈِٹھا خوف ہٹا
نالے میںنوں بخشیا اوسنے حکم احکام
پُچھیا پھر فرعون نے کون تیرا ہے رب
پالن ہار جہان دا ہے اوہ رب رحمان
مشرق مغرب تیک ہے اوہا پالن ہار
خالق رازق خلق دا ہے اوہ رب غفار
اوس باجھوں ہور نہ ہے کوئی معبود
توں بھی اوسے رب دی من دلوں توحید
سُنی جداں فرعون نے موسیٰ دی تقریر
ہے ایہہ کوئی باولا پاگل تے بے کار
جو کجھ آکھے تساں نوں معلم میرا دین
نا ایہہ کوئی رسول ہے نا کوئی ہور خدا
جو ایہہ آکھے ہو نہ تھیں جانو سبھ واہیات
جیکر ہوندا نبی ایہہ دل وچ کرو دھیان
دولت عزت مرتبہ ہوندا انس کمال
کجھ نبوت اسدی نظر نہ آوے مول
موسیٰ نوں پھر آکھدا اوہ پلید بلا
بندی خانے تدھ نوں کرساں بند لیون
موسیٰ کہیا بات ایہہ ہرگز ہوگ نہ مول
اوپر رسولاں کسے دا مول نہ چلدا زور
جنہاں نوں خوف خدا دا رکھن اوہ مدام
سن کے تینوں رب سے آیا حکم فرمان
کلمہ میرے نام دا پڑھ توں نال یقین

بخشن والا اوگناں ہے اوہ بخشن ہار
ہیسی میرے قتل دا گستاخ تدھ خیال
مرسل کر کے بھیجیا میںنوں پاک خدا
داخل وچ پیغمبراں کیتا میرا نام
حضرت موسیٰ آکھیا جس دی خلقت سب
جاری جس دا حکم ہے وچ زمین آسمان
اوسے دا محتاج ہے کل عالم سنسار
تیرا میرا اسے دا اوہا سرجنہار
لائق ہر ایک واسطے اوسنوں کرن سجود
آئے تیرے واسطے کرن اسیں تاکید
مجلس اندر آپنی لگا کہن شریر
منتے اسدی بات نوں کرو کوئی اعتبار
اوسے دیر اینا رکھنا تساں یقین
میرے باجھوں کس نے ڈتا نبی بنا
منن لائق اسدی مول نہ کوئی بات
میرے تائوں اسدا ہوندا اوچا شان
نالے فوج فرشتیاں ہوندی اسدے نال
ہو نہ تھیں گیاں مار کے بند اکوں رسول
جیکر منسے باجھ تدھ کجھ یا ہور خدا
نہیں نال نال نفس دے ول رب جہان
کیتا میںنوں رب نے اخاہ رسول
ہویا باجھوں اوہناں تے نعال بکوڑی
دسن آپنے رب دے رات تے احکام
من لے وحدت رب دی میںنوں پاک جہان
من رسالت مجھ دی بڑا ساڈا دین

راضی ہویا دیکھ کے حال ہوئی مراد
سدا ہاں شیطان نوں کہندا آفرین باد

شاباش تیرے عقل نوں کیتو خوب جوان
ہن مینوں کجھ مول نہ لوڑ رہی ایمان

بے سمجھی لوڑ شتاب دی اوہ ہو گئی قبول
ہن ہیں کا ہنوں منناں ہیگا رب رسول

جاں ہن موسیٰ آ کے کرے سوال جواب
جھوٹھا کرے اوسنوں کر ساں مار خراب

مقولہ مصنف رضی اللہ عنہ

ہر منکر دا ایہو ہے دنیا تے دستور
امن آسائش ویکھ کے ہو جاون مغرور

جنہاں نوں وچ جہان دے دیوے رب آرام
ذکر عبادت رب دی دیندا چھوڑ تمام

مطلب دنیا واسطے ہر گل کرن قبول
ہو جاوے جد ظلم وہ پھیر نہ منن مول

جاں کوئی مشکل اونہاں نوں آ جاوے درپیش
تسبیح پکڑ طبیعت دے بن بہندے درویش

اللہ اللہ کر دیاں گذرے تنہاں دن رات
یا جھولی یا خدا آکھدے بہندے کوئی نہ بات

جس ویلے اوس سختیوں دیوے رب نکال
او سو ویلے اونہاں نوں آون بھیڑے خیال

ہو جاوانگ فرعون دے مطلب جدوں حصول
یا دہریاں تسبیاں بھلا رب رسول

گذر گیا طاعون جاں بیچ رہے بیمار
پھیر تسبیح وڑن تھکیں کرن نماز نے عار

آکھن نال علاج دے ساڈوں ہوئی شفا
نہیں نال ساڈی مرض ایہ دیندی حکم اٹھا

یاد نہ آوے اونہاں نوں اللہ دا احسان
نال عنایت اپنی دتی جس ایمان

جیہڑا آکھے ہو سندی ہر طرف تحقیق صادر حکم ہمیش
یا جھولی ہر خدا ایہدے کم نہ ہوندا کو

جیہڑا اوس عذاب تھیں ہووے نافرمان
کوئی چیز نہ کسے نوں دیندی نفع زیان

کیتا ای فرعون نے دل وچ ایہہ خیال
ہو گئے نال خضاب دے میرے لال

اس دم اندر رب دا دخل نہیں کجھ مول
ہن بیلی کاہدے واسطے منناں رب رسول

ایہو مطلب اونہاں دا ہوندا جو دولتمند
رب نبی دے حکم نوں کردے نہیں پسند

جانن ساڈے کول ہے وافر دولت مال
طرف عبادت رب دی مول نہ کرن خیال

جتھے کسے دی مول نہ گھر ساڈے وچ تھوڑ
روزے اتے نماز دی کیہڑی سانوں لوڑ

ایہ حصہ زالاں لمیاں جو ہوون محتاج
سانوں گھر وچ اپنا ڈھیا حکومت راج

ایسے لوک فرعون دے نال برابر جان
توبہ یا جھولی تنہاں تولی دوزخ ملے مکان

جیکر سانوں دسنا ہے تدھ حکم خدا
رکھیا ہتھ اوس سبب نے پیغمبر فی الفور
دیکھ تینی ذا معجزہ خلق ہوئی حیران
بیٹھا اوپر تخت دے جا فرعون مکار
سنے وزیر نالوں جانا ہویا دوں سوار
طاقت رہی نہ کسے نوں پچھے اکھیں کھول
کہندا نبی کلیم نوں منت نال ہزار
نال کھسیا کلیم لئے ہتھ کرتے وچہ پیار
دیکھ تماشہ آکھدا اوہ فرعون پلید

ڈک لے آفت اپنی تخم نہ ساڈا اجاڑ
اوسے ویلے ہو گیا عاصا پہلے طور
ایسے ملّن کوئیں اوہ جو سمجھا لیے شیطان
کیتا ید بیضا کھڑیاک نبی اظہار
تحفہ ودا انگوں خلق وچہ شور ہویا بسیار
آن پیا فرعون دلو وچہ ڈاڈھا ہول
جلد ہی سمجھ چھپیا جیہدے خلقت لوں نہ وار
اگے وانگوں ہو گیا اوس دا ید بیضا
جیوں آئی خبر ایہہ وچ قرآن مجید

قَالَ لِلْمَلَإِ حَوْلَهُ إِنَّ هَٰذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَابْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٍ

مجلس وچہ فرعون دے آہے جو سردار
ہے کوئی جادو ساز ایہہ صاحب عقل شعور
چاہندا ہے ایہہ تسانوں دیسوں دینی نکال
کیہا تسیں دسدے واسطے اس کرو فرمان
کہن لگے فرعون نوں کل وزیر امرا
نال لے قاصد اپنے شہریں بھیج ضرور
ہر ایک جادو ساز جو کامل تے ہشیار
آ لیے ڈرکے اوہناں تھیں ہوسن ایہہ زبون
ایہہ تجویز فرعون نوں آئی بہت پسند
رخصت ہو فرعون تھیں ٹر پئے خاص رسول
پہنچیوں اوس مردود دے قاصد ترت کھچیا
جمع کیتے فرعون نے ساحر چار ہزار
کیتا حکم تمام نوں سدکے وچہ حضور

آکھن لگا اوہناں نوں اوہ مردود مکار
بے شک جادوگر بڑا اسنوں علم ضرور
کھسے ملک تساڈڑا اپنے جادو نال
دسو میں نوں سوچکے کہندا بے ایمان
دوہاں بھراواں نال کہو مہلت کجھ ٹھہرا
جمع کران ہر ملک تھیں ساحر جو مشہور
کرکے جمع تمام نوں لیاون وچہ دربار
نس جاون گے ہار کے موسیٰ تے ہارون
مہلت نبی کلیم تھیں لئی دیہاڑے چند
وچہ عبادت رب دی ہویا جا مشغول
ساحر اپنے ملک تھیں لئے تمام سدا
یک دو جے تھیں سبھ اوہ جادو وچہ ہشیار
تن سو رسال تسانوں کھیا ہیں نسر

پرورش کیتی تساں دی دتا خرچ تمام
اج تک ناہیں تساں نوں دتیا کوئی کام

اج ہن ہیسے سر تے بنی مصیبت آ
نال کسے تجویز دے اوس نوں دیو ہٹا

موسے ساڈوں آ کے کیتا بہت خوار
جادو دا اک سپ اوہ کردا اوڈا نسار

ہونا اوڈی بلا دو سب تعظیم کمال
ساڈوں بہت ڈراوندا آکڑ دے کے نال

جیکر اوس نوں روک کے شہروں دیو نکال
دلواں گا میں تساں نوں بہت بڑا زر مال

سن کے کیہا ساحراں تیرے اسیں غلام
کرساں ایہہ تجویز سب لو تسیں انعام

اسیں جادو گری دا جانیے کجھ اسباب
جانو ہے وچ اساں نوں کرساں کم شتاب

دتا حکم فرعون نے سدو زیرا مشہرا
کل خبر انہاں ساریاں نوں حاضر کر لئے چار

جتنے ساحر شہر وچ ہیں خبر اوہناں نوں سب
جادو دے رساں دی کرن تیاری عجب

قصہ کوتاہ ساحر کل جادو چار ہزار
اندر چھپاں چھپیاں کیتا سب تیار

خبر دتی فرعون نوں صاف کرو میدان
موسے نال مقابلہ ہووے شخص مکان

ہیسی بڑا میدان ہک چوڑا لمبے انداز
جمع ہوئے اوس جگہ تے سارے جادو ساز

مقابلہ ساحراں با حضرت موسیٰ علیہ السلام

ہویا آن مقابلہ وقت دوپہر نہار
سجے کھبے کھڑے سن لشکر لکھی ہزار

سبھے تے بازاروں سبھی آئے ویکھن والاں
بیلکو با صفا کوئی کسی ہور نہ تجھ سا والاں

اگے جادوگراں نے طلسم کیتی شتا
چار ہزاراں سپ دا رکھیا ڈھیر لگا

نظر آئے سپ اوہناں تکے دی رسیاں ڈانگ
دالن جو ان کل ہزار تمیرہ سبھا ناگ

موسیٰ تائیں ویکھ کے کہن لگے سحار
پہلوں کسی نے اپنی کرنی ہے کل وار

توں ڈال عصا زمیں کیہا سانپ بنے
یا کھیڈ الاقی اسیں اج دسو سارا بار

حضرت موسیٰ اوہناں نوں کیہا نرمی نال
پہلوں تسیں سٹو اپنیاں جیسا لا

تاں چھڑ اوہناں ڈانگاں رسیاں وچ میدان
ناں لیو اپنیاں القیاں جلدی سیں اوہ دا

آکھن جیتی سپ اوہ بن گئے جادو نال
طرح طرح بنی ویکھ کے دوڑ لگے ہر حال

ڈرن لگا کجھ دل وچ موسیٰ نبی خدا
ہویا حکم جناب تھیں ہرگز خوف نہ کھا

غالب ہیں توں انہاں تے عالی تیرا شان
سٹ عصا اپنا جلدی وچ میدان

جو کجھ کیتا اوہناں نے جادو نال تمام
سن کے حکم خدا دے حضرت نبی کلیم
ستر ہزار اوس سپ دا سوٹیاں فی المحال
چار ہزار اوہ سپ جو کیتا اوہناں تیار
ہور اسباب جو اوہناں ندے آہے اوس مکان
نگلھا جاندے اچے اوہ پیٹ نہ بھریا مول
فکر پیا فرعون نوں تخت ہویا بیتاب
نٹھا جاندا دیکھ کے کردے لوک تیال
جیکر سچا ہوندا انس نے اکیوں جھول
کرن روایت سب جاں آیا طرف محل
او چا کر کے اوس نوں سٹیا وچہ ہوا
نام نشان مکان دا باقی رہیا نہ کجھ
شور پیا وچہ مصر دے نٹھی خلق تمام
نال نبی کلیم نوں کیتا حکم خدا
سچے پاک سائیں ہویا ایہ رہیا سے حال
کھا جاسی کل ملک نوں آدم تے حیوان
سچا کیتا رب نے تینوں نال وسیل
سن کے حکم جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
دیکھ نبی دا معجزہ جادو ساز تمام

عاصا تیرا اوہناں نوں جاسی نگل تمام
سٹیا عاصا آپنا بنیاں سپ عظیم
ستر ہزار موہنہ سی ہر ہر سر دے نال
نگلی گئے سبھ نوں نگل گیا یک بار
کوئی چیز نہ اوس نے چھوڑی وچہ میدان
طرف محل فرعون دی ٹریا اوہ بے سول
دہشت کھا کے تخت تھیں چلیا انس نٹھا
جھٹ تھا رب ہوندا بے بسی ایہہ ٹالا
معلوم ہویا انس نوں طاقت کجھ نہ مول
ڈھہ رہی سنے مکان نوں ہیٹھوں لیا اوہ تھل
کنگرال کوٹھے بنگلے ڈٹھے سبھ اوڈا
خلقت ساری دیکھ کے رہی تعجب ہو
جتھوں جاوے ووڑ کے کردی بند اقدام
لے ہن عاصا اپنا جلدی پکڑ دکھا
بلوچہ سارے مصر دی دیسی پیچ نکال
اندر مصر نہ چھوڑسی باقی کوئی مکان
جھوٹھے جادو ساز اوہ ہوئے سبھ ذلیل
پکڑ لیا اوس سپ نوں ہویا ترت عصا
اگے نبی کلیم دے اونہاں نیوں کر سلام

وَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ ۝ قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ۝ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ

ڈھ لے گئے سجود وچہ ساحر لے ایمان
موسیٰ تے ہارون دا جو ہے پاک خدا
جبر ہوئی فرعون نوں ساحر تیرے سب
موسیٰ تے ہارون نوں جاناں اوہناں نبی
تد فرعون نے اوہناں نوں ایہ گل کہی بلار

کہندے سچے رب تے آندا اساں ایمان
منی وحدت اوسدی نال یقین صفا
ہو گئے سن کر تد دھکھیں جن لیہہ تے رب
بلکش اوہناں نے رب دے سجدہ کرن سبھی
سجدہ کر لو مجھ نوں ہیں ہاں تساں خدا

کہنا چاہیں مینوں تخت حکومت جاہ
جاواں گا ہیں فلک تے رب تیرے کول
جھوٹھا سچا تدھ دا حکم کرنے حال
ایک دن پھیر ہامان نوں لگا کہن مکار
ہووے بہت بلند اوہ اوچا لے انداز
چڑھ جاواں اسمان تے اوچا محل بنا
بنوں لیے اوہ جا پیا اچھو کھانے کرزب
سن کر حکم فرعون دا اوس وزیر ہامان
اراں خوب پکا کے رکھ دتی بنیاد
ہیبتناک اوس تھیں تجے سب مکان
اتنا اوچا لے گیا اوہ مینار اوسار
راج اتے مزدور جو او تے لکھ دا تھا
جیکر کدی پھلو کیکے لگ پئے لٹ لکھاں
ست برس مینار اوہ ہوندا رہیا تیار
ہویا جدوں تیار اوہ کیتا حکم خدا
جبریلاں کا ریزہ اوہ کیتا سبھی چکنا چور
کیتا جنہاں تیار سی اوکھے اسے سامان
المیر کی مزدوروں لوں سبھ نہ آوے مول
جاں اس گل نوں سیاں گزر گئے کئی سال
ذکر بی بی لکھی ہتھ تھیں کیتی ہری دعا
منظور کیتی اوس اوتوں نے بی بی دی ایہ بات
تسا یاہیں نوں آسیہ قبول مسلمان
بی بی نے فرمایا اس وچہ نفع نہ مول
ایسی ہدایت تدھ تھیں رکھیا بھید چھپا
ایہ گل سن کے آکھیا اوہ فرعون لعین

جادو سحر دکھائے کے خلق کریں گمراہ
گل حقیقت دسنوں ساں تیری کھوک
پھر میں آپے آنے کے سمجھاں تیر بنال
کرتوں میرے واسطے اک محل تیار
جس تھیں میں اسمانہاں ہوواں واقف راز
موسیٰ ابن عمران دا آواں ویکھ خدا
دیکھ آواں جدا وسنوں معلوم ہو سنا
محل بناون واسطے ترت کیتا سامان
اوسے کیتی جگ وچہ بلی اٹے ایجاد
پختہ عمارت اوس دن شروع کیتی ہامان
ٹھہر نہ سکدا اوس تے کوئی اوستاکار
گھڑا نہ ہووں دیوندی اوسنوں ہول ہوا
سخت ہووے زور تھیں اوہ جاندر تھان
خرچ کیتی فرعون نے دولت باجھ شمار
مار پچھیر بلے دتا سبھ اوڈا
ہو گئے سب ہلاک اوہ راج اتے مزدور
زندہ رہیا نہ اوہناں تھیں کوئی جہان
کردا ظلم جہاں وچہ اوہ کافر مجہول
اک دن بی بی آسیہ بیٹھی چھوڑے وال
یا رب نوں فرعون دا تخت پرٹ اوکھاڑ
تھکے ہو کے اوسنوں کہندا اوہ بدذلت
موسیٰ تے ہارون تے آندا آہ ایمان
کیتا چالی برس تھیں ہی اسلام قبول
ہن میں آپے دین نوں ظاہر کیتا چاہیا
موسیٰ تے ہارون دا چھوڑ تسا بی دین

سولے دا اگھر تدھوں ہلیاں ہی ہوا
کہیا بی بی آسیہ توبہ استغفار
لعل اٹھے یاقوت دا سوہنا عجب مکان
اگوں اوس پلید نے دتا ایہہ جواب
بی بی نے فرمایا کرسیاں ویں مقتول
تاں پھر اوس ملعون حضرت جلاد بلا
ننگا کرکے بدن نوں کپڑے سب اتار
کر سمجھا او سنوں تھمدا کھیر لعین
چھوڑ عقیدہ اپنا تینوں لاواں حیا
دیسے ہتھیں بدن نوں تینوں تکلیف ہزار
دکھ عذاب سریر دا تینوں سہیا جاچ
مستقیم لیا فرعون کھرا او کھول ہو گیا دور
حضرت موسیٰ دا انگ بیک آیا کوئی جان
کہن لگا اے آسیہ تینوں قرب کمال
کھولے در افلاک دے تیرے کارن رب
جو کجھ ہیں اس وقت توں رب اگے کر کہا
تاں پھر بی بی آسیہ رب نوں کرے سوال

چھوڑ دنیا دے رن لوگ تینوں بن خدا
سولے دا اگھر تدھ تھیں تینوں درکار
دیسی وچہ بہشت دے تینوں رب مکان
کرساں تینوں گل ہیں کر کے سخت عذاب
موسے دے پیچ بن تجھکی اسر کر ...
دنیا زیر زمین دے بی بی نوں لٹکار
ہتھیں پیریں اوسنوں میخاں تاں مار
کرلے پیری بات دے اس جہی ملعون لعین
کہیا بی بی آسیہ بکو ہیچ خبر اللہ
دل میرے دی بات دا انہی لوں اختیار
رکھیاں دلدی وانگ ہیں پیری اتے ...
اندر قصص الانبیا جیوں لکھیا ...
بی بی دا مانس ہلوندا ایہہ جو شخص ہی آن
ہر اس وقت حضور تھیں تخت ... جلال
تینوں کھلا و ڈبکا ...
دسی حاجت ...
جیویں کر فرمان آن جیہ دتی رب جلال

إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِندَكَ بَيْتًا الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِن فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ
وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

کہندی بی بی آسیہ یا رب پاک خدا
بخش نجات فرعون تھیں جو ہے اہل جفا
ترت دعا منظور ہوئی ... جواب
ڈٹھا وچہ بہشت دے اپنا عجب مکان
سو گئی بی بی آسیہ دا ... شہید
جا ملی سال فرعون نوں موسیٰ نے بار دن

ایہہ گل ...
...
... جواب
...
...
... المستعان

اک دن حضرت اوسنوں آکے وعظ سنان
غصے ہو کے آکھدا او مردود پلید
چھوڑ دیں مینوں کراں میں موسیٰ نوں قتل تمام
پا اوہ وچ زمین دے پاسی وڈا فساد
چاہیے اوسنوں پکڑ کے کرنا قتل ضرور
حضرت موسیٰ آکھیا جو ہوون گمراہ
ہمیشہ اوہ رکھے ڈاہڈی نیہہ چلے زور
نال وزیراں جدوں اوس کیتی ایہہ تجویز
نام اوسدا حزقیل سی بندہ نیکو کار
بعضے کہن صندوق اوہ گھڑیا جبرائیل
کہن لگا فرعون نوں رب دا اوہ مقبول
قتل کرن دی اوسنوں تیری نہیں مجال
بہتر ہے توں اسدا کرلے دین قبول
اکھیا آکھ فرعون نوں ہو یا قرب زوال
اس تھیں بعد فرعون دی اندر قوم جہان
کرے نصیحت اوہناں نوں اوہ مقبول جناب
جیویں کر نوح دی قوم تے بھیجیا رب طوفان
یا جیویں عاد ثمود دی ہوئی قوم ہلاک
وانگ اوہناں دے تسیں بھی ہووو مت مقہور
جیکر ہویا تساں تے رب دا قہر نزول
ناکوئی یا بچ خدا سندے سکے تساں بچا
سجادوں نصیحت اوسنے خوب سنائی کھول
اوڑک جاں پھر اوہناں نوں وعظ کلام سنا
قبطی سارے اٹھ کے گئے نبی نوں گھیر
بدھے ہتھیار سے خیر جو آہے اوس مکان

بیٹھے سن اوسدے سبھ وزیر ارکان
نت اساں نوں آکھدے وسدا ایہہ توحید
نہیں تاں مذہب تساڈا دیسی باطل تمام
جادو کر کے ملک نوں کردیسی برباد
جیکر زندہ چھوڑیا پاسی وڈا فتور
دائم اوسنوں اوہناں تحقیق دی رب پناہ
کھانوں آتشی فوج نوں کریں اکٹھی حضور
حاضر سا اس وقت اک مومن اہل تمیز
موسیٰ دا صندوق سی کیتا جس تیار
بعضے کہن بنایا ہے سی اوہ حزقیل
حضرت موسیٰ رب دا ہے برحق رسول
اوسدا مددگار ہے قادر جل جلال
نہیں تاں کردے ہلاک اوہنوں ہنسے سول
آکھ نہ سکیا اوسنوں کجھ اوہ بے ایمان
سی اک بندہ رب دا مومن اہل ایمان
خوف کراں میں تساں تے اوسے ہتھاں ہدا
الویں مت کر کے تساں نوں غرق کرے رحمان
یا جیوں پچھے اوہناں تھیں لوک ہو بیباک
چھوڑو رستہ ظلم دا نا ہووو مغرور
پھر خدا دے امر تھیں نس نہ سکو ہول
پکڑ دین کلیم دا منوں ہک خدا
جنت ہووے ہر دو دسے کوئی نہ سکدا ٹال
آون لگا کھڑ نوں موسیٰ نبی خدا
کارن قتل کلیم دے ہوئے سبھ دلیر
جیونکر پچھے اوہناں دا کیتا ذکر بیان

چھٹ گئے اوہ شیر سب قدرت نال خدا
قبطیاں نوں اوہ پاڑ کے گئے تمامی کھا

حضرت موسیٰ بچ کے گھر نوں آئے دوڑ
پہنچی خبر فرعون نوں موسیٰ گئی چھوڑ

نوکر تیرے پکڑ کے شیراں کھا مارے پاڑ
ہو تیرے تھیں خلقت دی ہوئی آن فریاد

اسے کارن چھوڑیا تدھ وسنوں آزاد
نالے اودی قوم نوں پائیے کہن فساد

دلوں لگے اوہ جاگ تھیں تیرا نام مٹار
نالے تیرے بنا ندی لوچا کہن چھوڑا

ایہہ گل سن کے فرعون نوں آیا جوش کمال
کہندا بیٹے اوہناں دے سارے مار خلال

اسرائیلی قوم تھیں جو کوئی لڑکا ہوئے
قتل کراواں اوہناں نوں ہن نہ چھڈاں کو

عورت کوئی اوہناں دی قتل نہ کرساں مول
جتنے بیٹے اوہناں دے سب کرساں آن قتل

اگے بھی فرعون نے کیتی ایہو کار
قتل کرایا ظالم تھیں لڑکا ستر ہزار

وچ لیکھے سو کچھ قتل تھیں پائی اوس تدبیر
پھر ہن وی ظالم نے بولیا اک تقریر

بیٹے اسرائیلیاں لگا قتل کران
سب اولاد یعقوب نوں بنی مصیبت آن

اک دن نبی کلیم نوں کردے عرض تمام
تیرے پچھے اسیں کدی نہ ہوئے آرام

جیکر تسیں نہ سی وچہ آوندے پایا مقبول
آہنا سخت عذاب نہ سانوں ہوندا مول

نال تساڈے آوندے ایہ ظالم بیداد
اگے نالوں اساں تے کرنا ظلم برباد

حضرت موسیٰ اوہناں نوں کہیا نرمی نال
یارو ہمت نہ ہارو صبر کرو سب حال

دیکھاں کسنوں ملک دا وارث کرے خدا
وعدہ دیوے رب دا ایہہ صبرے دے وسکار

کرسی دشمن تساڈے جلدی رب ہلاک
دلاں جیکو ہوون تسانوں کیسی خالق پاک

صبر تحمل اوہناں نوں دسیا نبی کلیم
صبر ول سب کردوں تسانوں ہو اجر عظیم

کتنی مدت اوہناں نے کیتا صبر کمال
ہرگز نہ فرعون نوں آیا ترس خیال

منظوری ول وی صبر جاں ہویا آن قبول
کیتا اوس ملک دا تیں رب [illegible]

بیان آیات بینات مطابق اس آیت شریف

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ الخ

موسیٰ نوں نو معجزے دیتے رب عطا
اول عصا سوجھیا دوجا ید بیضا

کیتا اوہناں دوہاں تھیں جدا فرعون انکار
نازل ہور ستاں نال کیتیاں رب قہار

پہلوں بھیجیا مصر وچ رب نے قحط وبال
مینہ سے باغ زراعتاں سبزہ ہویاں ویران
ہو گئی خشک زمین سب بارش ہو گئی بند
تا کھل رب وچ پایا وچہ ہوسن نیک کار
بے صبری تھیں کافراں کلکل آئی جان
اوڑک قوم فرعون دی حضرت موسیٰ پاس
لے موسیٰ نوں اپنے رب تھیں منگ دعا
لے آوانگے اسیں پھر نال تیرے ایمان
حضرت موسیٰ رب نوں کیتا عرض سوال
بارش ہوئی مصر وچہ تن سو کوہاں تیک
اوہا ہے ہر دوا اوہ رہے لے ایمان
پھر اوہ کرم آکھدے حضرت موسیٰ نوں
مناں پھیر رب نوں نالے تیرا دین
حضرت موسیٰ رب تھیں منگی پھیر دعا
کہیا نبی کلیم نے کر سبھ دین قبول
ٹڈیاں دی پھر رب نے غضبوں بھیجی دھاڑ
سبزی ہیا اوہ زمین تے نظر نہ آوے کار
ٹڈیاں ہتھوں آ گئے سخت رہے لاچار
جس ٹڈیاں ملک تھیں تسلیں کر دو دور
حضرت موسیٰ عرض پھیر کیتی وچہ جناب
پھیر بھی کافر کسے نے نا آندا ایمان
جوں دی مار ہی رب نے بھیجی ہور بلا
رزق بھانڈے کپڑے جنہوں کران نگاہ
وڈھ دودھ کھاون کافراں جیسے نیلو نیل
پھر نبی کلیم نوں سبھے ہوئے منت دار

کوئی جنس زمین دی نہ ہوئی تن سال
مرن لگے آخر تھیں بندے تے حیوان
ہر اک جنس پیاس تھیں پھرے نکالی دند
کیتا ہر تار آ اونہاں نوں جنوں کر دور تے آر
گجے دا کول ہو گئے پھیرے نہ ایمان
رب دے نال فریب دے کرن لگے اوہ اس
سبھے نوں ولیں اس سال تھیں قحط وبال ہٹا
دیکھ تیرا ایہہ معجزہ ہوساں مسلمان
دور ہٹایا رب نے سارا قحط وبال
ایہہ پر اونہاں نہ منیاں وعدہ لا شریک
بھیجیا پھیر خدا نے اوپر تنہاں طوفان
جس تھیں طوفان ایہہ ہو رہا دور تاں
اوپر رسالت تدھ دے کرساں اسیں یقین
دور ہویا طوفان اوہ قدرت نال خدا
ایہہ پھر بھی دین تے کوئی نہ آیا سول
باغ زراعت اونہاں نے کیتی سبھ اجاڑ
پیر شاخ درخت سبھ کیتے ونہاں صفا
تاں پھر نبی کلیم نوں کہندے سن کفار
دلوں بچا نوں تسا بنا دین کراں منظور
ٹڈیاں رب جہان تھیں کیتیاں دور تماں
ہتھوں جادوگری دی اولٹی تہمت لان
چچڑیاں نے جگ وچہ دتا شور مچا
کنڈھیاں اتے زمین بھی آوے نظر سیاہ
سو اس عذاب تھیں ڈاڈھی تنگ کل
آ دو سال تیرے دین تے چچڑیاں نوں مار

کیتی پھیر جناب وچہ موسیٰ عرض دعا
جاں پھر قوم کفار نے پایا امن آرام
مڑ سے تائیں آکھدے ظالم اوہ بھول
جادو کر کے اسانوں دسیں اپنا دین
نال پھیر ہور عذاب اک آیا جیہو نہ ار
پھیر دھرن کدھی جگہ نہ خالی دسے بر تل
برتن آٹے روٹیاں نال ڈڈاں بھرپور
جے اک مارن ڈڈا اوہ پیدا ہون ہزار
اگے وانگوں آئے کے کہن لگے بدذات
کرساں تیری پیروی ہو کے مسلمان
کرے دعا جناب وچہ سچے نبی کلیم
ٹلیا جدوں آرام پھر کرن لگے انکار
چھیویں واری قہر کجھ بھیجیا رب علام
خون ہویا دریائے بھی جتنے سے تالاب
جو کوئی قوم فرعون تھیں پانی پیندا جا
اسرائیلی قوم تھیں جیکر ہوسے کو
دیکھ اونہاں نوں آندے جد کافر ملعون
قدرت ویکھ خدا ایہ دی ہوندے حیران
کر کوئی تجویز نوں پانی صاف کرا
سب اگوں آکھدا اوہ فرعون وچال
آکھو جاکر اسانوں پانی کرے صاف
اوڑک سارے آئے کے حضرت موسیٰ پاس
قصہ کوتاہ نبی نے کیتی پھیر دعا
پھیر کھی اونہاں رب دی منی نہ کجھ حیلہ
ریڈی طرفوں قہر جاں نازل ہوندا آخر

حکم رب دے تھیں چھیڑیاں ہویاں سب قطار
ہو گئے اپنے عہد تھیں منکر اوہ تمام
بیشک تیرے سحر وچہ شک نہیں کجھ بھول
اوپر تیری بات دے سانوں نہیں یقین!
پیدا ہویاں جگہ جگہ ڈڈاں باجھ شمار
کافراں عذاب تھیں ہوئے سخت ملول
لذت کھان پکان دی ہوئی انہاں نہیں ذرا
اوڑک پاس کلیم دے آئے ہو لاچار
جے ہن اس آفات تھیں سانوں ملے نجات
مناں صدق یقین تھیں جو تیرا فرمان
ڈڈاں سبھ موقوف اوہ کیتیاں رب رحیم
منکر ہو گئے سبھ تھیں اوہ مردود کفار
جتنا پانی سبھ دا ہو گیا لہو تمام
ندیاں نالے وگدے ہو گئے سب خراب
ہو نا رہے خون تمام اوہ چشمے تے دریا
اوہناں جیہا صاف اوہ پانی مسلم ہو
اگوں پانی سبھ اوہ ہوندا انہاں نوں خون
لال آ فرعون نوں لہندے جے الیوان
پانی باجھوں سارڈی ہوسی جان بھیا
نہ ہوئے لہو نہ آیا پانی وہ نال
کجھ نہ تیرے دکھن دا اسانوں سی خلاف
رو رو ہو مغرور گذار دے گل اپنا
پانی سارا دھر والیکھا تاں خدا
اگے وانگوں سخت تھیں ہٹ گئے سب بلیاں
دور کرے نبی کلیم دی سیری دکھ دے جا

کرے کلیم دعا جاں زحمت ہووے دور
کیتنی وار ایہی واقعہ ہویں ہیاں آن
موسےٰ تے ہارون نے کیتی پھیر دعا
امن آسایش دیکھ کے ہو گئے ایہ مغرور
ہیٹھاں وہاندے ماننوں گر گئے قہر نزول
جد تک سخت عذاب نہ رہے اوہناں نوں ٹل
لئے آون ایمان نہ ہرگز اوہ تھوں تیک
وچہ جناب خدا اُمید ہے ہوئی قبول دعا
سونا چاندی اوہناں دا ہور جو مال اسباب
بھانڈے برتن کپڑے ہوے ہور اناج
ہر شئی جیکر اوہناں دی آکھے ونڈی کوڑ
سخت مصیبت اوہناں نوں آئی درپیش
جیکر ہن ایہ اساں دی سختی دیہو ٹال
کر کر منتاں زاریاں بہتے ہوئے بے حال
کراں دعا ہن منتاں بنہہ ہووں مسلمان
ایہہ گل سوچ کلیم نے کیتی پھیر دعا
ایہہ پھیر بھی کافراں نہ آندا ایمان
دیکھ تمام نشانیاں جاں اوہ خسرے مول
لے چل راتیں کڈھ کے اپنی قوم تمام
اوس تھیں بعد فرعون بھی لیکر فوج مزید
تاں نوں تیری قوم نوں لساں پار اتار
سن فرمان جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
کیتی تیاری کوچ دی چھوڑ مصر مکان
دشمن ساڈے دین دے جتنے ہلنگے کرب
اوس تھیں پچھے مصر وچہ آواں ہو خوشحال

اوسے طور کفار پھیر ہو جاندے مغرور
ایہہ قوم فرعون دی بھی نہ آندا ایمان
یارب توں ہیں اوہناں نوں دے کوئی ہور سزا
اپنے دولت مال دا کردے ہین غرور
اس دولت دا مال نہ پھیر وکھاویں مول
تد تک یارب اوہناں دے سخت رکھیں توں دل
جد تک سخت عذاب نہ ویکھن رکھن کو ملک
نازل اوپر کافراں کیتا قہر خدا
سبھ کجھ پتھر ہو گیا قدرت رب وہاب
پتھر کیتے رب نے سخت ہوئے محتاج
اوسے ویلے قرت اوہ پتھر جاندے ہو
اوڑک نبی کلیم نوں کہندے آہندے کش
ترت ایمان لیاوساں اسیں تساڈے نال
تاں پھر نبی کلیم نوں آیا دلوں خیال
نہیں تاں آئے اوہناں نوں کرسی رب ذلیل
بھر تھے اگلے حال ٹلے کیتی پھر خدا
لگے نبی کلیم نوں جادوگر ٹھہران
موسیٰ دلوں رب نے کیتا وحی نزول
اوپر کنارے نیل دے وچ کرو آرام
فکر تساڈے پھڑن نوں ہاوا کرسے پلید
فوج سنے فرعون نوں کرساں غرق خوار
اندر اپنی قوم دے وچہ دا حکم سنا
اوپر کنارے نیل دے جل کر تے گذران
اندر دریا نیل دے غرق کریسی رب
کراں عبادت رب دی امن اسائش نال

حضرت موسیٰ ملک نوں خوب کیتا آباد
اندر قصص الانبیا راوی کرے بیان
نس آیا فرعون تھیں شاید اوہ مجہول
آ وڑیا اوہ مصر وچہ غرق ہوئے جاں سب
عاجز ہو گئے دربدر گردا پھرے گذار
کیتی عرض کلیم نے بخش خدا رحمان
حکم ہویا درگاہ تھیں لکھو اسدا احوال
جیونکر اسنوں جگ تے کیتا اساں خوار
سنکر نبی کلیم نے آندا شکر بجار
گراں سو بت مصر وچہ جد ہویا آرام
نال تسلی ٹرے پھر وچہ نسداں گوہ طور
نالے کجھ غلام کجھی بکریاں تے مال
کہیا دیکھن جو بکریاں کھلے پھر وان خیر
بی بی تے فرزند کجھی بیٹھے خوشیاں نال
سارا مال اسباب جو آہا اوس مکان
زندہ مے سی مصر وچہ اج اونہاندی ما
حاضر کیتا مال کجھی زن فرزند غلام
وعظ نصیحت خلق نوں کرداوں تے رات

شہر مصر تھیں کفر دی رب پٹی بنیاد
بلعیمی جو فرعون دا خاص وزیر آہا مان
تاہیں وسلہ دی لاش دا پتہ نہ لگا مول
اوسدے تاہیں آوندیاں انہاں کیتا زار
ہک دن وسنوں بیندیاں ڈھاہنی خدا
یارب ایہ کیوں غرق نہ ہویا بے ایمان
انہاں ہو گئے دربدر گرد اپھرے سوال
ڈب مرنا اس حال تھیں بہتر وہ سے وال
دشمن ساڈے رب نے کیتے مار فناہ
قبضے نبی کلیم دے آیا ملک تمام
چھڈ آئے سن جس جگہ بی بی اہل شعور
خاطر حضرت ونہاں دا معلم کیتا حال
انگے نالوں دو نیاں دہ وده ہویاں ڈھیر
امن سلامت نفر بھی امن سلامت مال
سبھ کجھ ٹھول مصر وچہ آندا امن امان
خدمت اندر اونہاندی سبھ کجھ رکھیا ار
کیتا نبی کلیم نے تالی کول مقام
اگوں سنوں پیغمبر تھیں جیوں [illegible]

ذکر نازل شدن تورات بر حضرت موسیٰ علیہ السلام

جاں کجھ مدت مصر وچہ حضرت نبی کلیم
اسرائیلیاں نبی نوں کیتا عرض سوال
جس وچہ تیری شرع لکھے ہوون کل احکام
حضرت موسیٰ رب تے ہویا عرض گذار
حکم ہویا ہیں تد رہتے نازل کراں تورات

لوکاں تائیں دین دی آکیتی تعلیم
رب کولوں منگ کتاب توں سانوں چا دکھالے
معلم ہووے اسانوں سبھ حلال حرام
یارب کوئی کتاب توں بھیج تے جلد اوہ یار
روزہ رکھ کوہ طور تے آ ہو تیہ دن رات

تاں پھر حضرت قوم نوں فرمایا ہے جواب
تریہہ دن اوتھے رہنا کیتا حکم خدا
امر نصیحت اوسدا اسنتا نال یقین
گن کر کہیا قوم نے بے شک اے منظور
موسیٰ رب دی طرف تھیں جد مل گئی کتاب نزول
تاں پھر ستر آدمی لے کر اپنے نال
ہے سی جاندا اوہناں نوں پچھ لیتا جس نوں
سبھناں تائیں نبی نے وضو غسل کرا
تریہہ دن راتیں رکھیا روزہ دن تے رات
ستر بندے ہور جو آہے نال کلیم
جس ویلے دن جد ہویا پھر آندا پاک خدا
موسیٰ نوں فرمایا خالق پاک غفور
جتھے ستر لساں کتنے ہو گئے روزے دار
کیتی عرض جناب وچہ موسیٰ نبی کلیم
اتنے روز زبان تے چیز نہ لائی، کوئی
جتھے ہیں اس واسطے ہنتر مونہہ وچہ بار
تاں پھر رب فرمایا حضرت موسیٰ نوں
روزیدار دے منہ تھیں جیہڑی آوے بو
دس دن اگلے ہور توں روزہ رکھ دن تے
سن کر حکم جناب تھیں موسیٰ نیک خصال
دس دن روزہ رب نے پورا ہر دو ہا
سن کر اگوں آکھدے موسیٰ نوں او یار
جد تک اسیں نہ دیکھیے اکھیں نال خدا
ساتوں بھی کوہ طور تے لے چل اپنے نال
حضرت موسیٰ اوہناں نوں آکھ رہیا رسول

چلیا ایں کوہ طور تے رب تھیں لین کتاب
جھٹ چلیا ایں تساں وچہ اپنا جانشین بھرا
کہنا ایں ہارون نوں اپنا جانشین
ایسے توں کجھ آدمی لے جانا نال ضرور
دیکھن اکھیں اپنیں شک نہ رہسی مول
آئے طرف کوہ طور دی موسیٰ نیک خصال
باقی سبھ جو آن سن بندے کہو نا گون
لے آندے کوہ طور تے پاک لباس پہنا
جیونکر حکم کلیم نوں کیتا رب دی ذات
تریہہ دن روزہ انہاں بھی رکھیا با تعظیم
بیت درختاں توڑ کے جیبھے مونہہ وچہ پا
پا دتا ایہ تساں نے روزے وچہ فتور
باجھوں میرے حکم دے کیوں کیتی ایہ کار
تریہہ دن روزہ رکھیا یارب ساں مقیم
کیتا دلوں خیال مت منہ تھیں آوے بو
تاں جو اوہ مسواک دے ہوون جابجا
قسم ہے مینوں اپنی سن اے موسیٰ توں
مینوں کنبر مشک تھیں چنگی لگدی سو
اوس تھیں پچھے تدھ نوں تساں اس تورات
یاراں نوں فرماوندا جیہڑے ہیسن نال
اوس تھیں بعد تورات پھر نازل کر چلا
اوپر تیری بات دے نہیں سانوں اعتبار
جد تک ہرگز اساں نوں آوے نہ یقین نہ آوے
دیکھاں اسیں توں سامنے من لوں تیں مجال
تسیں خدا دی ذات نوں ویکھو اسا مول

کرو میری بات تے تسیں تمام یقین
رہیا نہیں خدا ایسدا ہرجند نہ ڈر لگا
تاں پھر تجلی اونہاں تے بھیجی رب غفار
ستراں وچوں اک نہ زندہ رہیا مول
کیتی عرض جناب وچہ یا خالق وہاب
بھیجے میرے نال او کر کے اونہاں گواہ
مرے ہین جیکر نال ایہ واپس پھر نہ جان
کہن کہ ہرے اونہاں نوں آپوں مار سکا
کر توں زندہ اونہاں نوں یا رب جل جلال
ہوئی نبی کلیم دی عرض دعا منظور
دو دن رات او ہور پھر رکھیا با تعظیم
چالی روز کلیم نوں ہوئے جدوں تمام
باجھ وسیلے وچکار دے قادر ذوالجلال
سنی کلام خدا ایسدی جیاں ہم تیر دال
اوسے لذت عشق وچہ اوٹھیا شوق لقا
نال محبت رب نوں کردا عرض سوال
دیکھاں میں تیری طرف میں نظر اک وار
سن ایہ بات فرشتیاں کہیا موسیٰ نوں
ہو کے بشر خدا ایسدا منگیں توں دیدار
جلوہ ذات خدا ایسدا جھل نہ سکدا کوہ
اس تھیں بعد جناب تھیں ہویا ایہ فرمان
ویکھیا طرف پہاڑ دی موسیٰ جاں اک وار
ڈٹھی تحت الثرا تک ساری مخلوقات
کر کے حمد خدا ایسدی ہویا عرض گذار
دیہہ ایسا دیدار توں مینوں شوق کمال

ڈٹھے باجھوں منّنا ایہو ساڈا دین
ایہہ اونہاں کلیم دی بات نہ منی کار
سمجھاناں نوں او وسار کے کیتی اچانک ار
حضرت موسیٰ دیکھ کے ہوئے بہت ملول
ہیں وچ اپنی قوم نوں دسیاں کیا جواب
آئے لین کتاب ایہ نال میرے ہمراہ
کرن میں کے اور او ساڈے ترا گمان
آندی سے توریت تدھ اپنے دلوں بنا
تاں جو پھر ایہ گھر اپنوں جاون میرے نال
زندہ اوسے وقت اوہ کیتے رب غفور
جیوں کر حکم جناب تھیں کیتا رب رحیم
جا اوپر کوہ طور دے کیتی پھیر کلام
ستر باتاں کیتیاں حضرت موسیٰ نال
لذت نبی کلیم نوں آئی باجھ شمار
دل وچہ شوق دیدار دا غالب ہویا آ
یا رب مینوں بخش توں اپنا پاک جمال
مہربان آپ نبی آکھیا یا رب دیہہ دیدار
اے بیٹے عمران دے ایہ کی آکھیں توں
ایسی طاقت کسے نوں ناہیں اس دربار
اے موسیٰ ایہ طمع توں دل نے تھیں چھوڑ
اے موسیٰ توں زمیں ول نظر اکو ویکھیاں
آئے نظر زمین دے جتنے سبھ اسرار
دیکھ تعجب ہو گیا نبی علیہ الصلوٰۃ
یا رب تیری خلق دا ناہیں انت شمار
تاں پھر حکم جناب تھیں کیتا جل جلال

سن ایہہ بات کلیم پھر بیٹھ گیا کجھ دیر
وچ درگاہ خدا سندی لگا کرن پکار
تاں پھر خالق پاک نے کیتا ایہہ فرمان

سائت پچھوں عشق نے پکڑ وکھایا پھیر
رب ارنی آکھ کے مالکا مینوں دیہہ دیدار
جیہو نکر شاہد حال ہے آیت وچ قرآن

قَالَ لَنْ تَرٰنِيْ وَلٰكِنِ انْظُرْ اِلَى الْجَبَلِ فَاِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهٗ فَسَوْفَ تَرٰنِيْ ۵

یعنے حکم جناب تھیں ہویا ایہہ نزول
جیکر تینوں شوق ہے غالب ہویا آر
جیکر مینوں دیکھ کے قائم رہیا پہاڑ
جاں پھر طرف پہاڑ دی جلوہ کیتا رب
ذرہ قدر دکھالیا رب نے اپنا نور
حضرت موسے دیکھ کے ڈگا ہو بیہوش

دنیا وچ توں مجھ نوں دیکھ نہ سکیں مول
کر کے نظر پہاڑ ول پہلے توں آزما
تاں پھر توں بھی مجھ دا دیکھ سکیں دیدار
جھل نہ سکیا تاب اوہ ٹوٹے ہویا سب
ریزہ ریزہ ہو کے اڈ گیا کوہ طور
اوس تھیں بعد دیدار دا پھیر نہ آیا جوش

مقولہ شاعر

دیکھو اج کل دوستو بہت فریبی پیر
وچ جہالاں بیٹھ کے آکھن اوہ مکار
پی پی بھنگاں اپنی رہی نہ ہوش حواس
روزے تے نماز دے نیڑے جان نہ مول
وچ زناہ شراب دے رہن سدا مشغول
ظاہر ہووے رند اوہ باطن ہوندا شیر
بعضے پیر بتاوندے جائز اساں زنا
اوس منزل وچ اسانوں ہوندا قرب حضور
ہوون کول مرید جو جاہل بے دین
جیکر ہووے عقل کجھ اوہناں مریداں پاس
موسے نوں جد رب دا نہ ہویا دیدار
باجھ فرشتے جد اوس کیتی آپ کلام
کتنی واری رب نوں کیتا عرض سوال

گیاں لافاں مار دے قدم نکرن شریر
سانوں ہر دم رب دا حاصل ہے دیدار
واصل ہیں خدا سنگ خبراں دین اگاس
آکھن قرب حضور دا سانوں سدا حصول
کہن مرید جو اساں دا پیر وڈا مقبول
کر دا دودھ شراب نوں ایسا ساڈا پیر
آکھن دل وچ ہمصفاں ہوندا خاص لقاء
جد کجھ ہو نہ تھیں آکھے سب ہوندا منظور
سن سن اوس بکواس نوں کر دے سب یقین
سمجھن اصلی بات نوں کر کے لوک قیاس
ست لکھ جس کلام بھی کیتی وچ تیار
خواہش طلب دیدار تھیں ہویا بے آرام
یارب مینوں بخش توں اپنا پاک جمال

لن ترانی اوسنوں کیتا حکم خدا — دنیا اندر تاں صدقوں ہوندا انہیں لقا
موسے تائیں جد حکم ایہ کیتا رب غفار — دشمن تھیں لگی پہتی یار کویں دیدار
ہاں البتہ اوہناں نوں مدد کرے شیطان — ایہی شکل دکھا کے کرداوے ایمان
تاہیں بے فرمانیاں کردے ہو مغرور — لو نسرت بھنگ خراب وچہ رہن سدا مخمور
جیکر ہوندا اوہناں نوں رب اقرب حصول — ہرگز باہر شرع تھیں پیر نہ دھردے رسول
غیر شرع جو ہو گئے کجھ پیر بنداوے پیر — جانوں اوسدا پیشوا ہے شیطان خبیر
خارج دین ایمان تھیں ہے وہ پیر شیطان — سمجھے حق جو اوسنوں سو گیا بے ایمان
روز قیامت دوزخیں سجے کھان بلند — کھوتیاں وانگوں ہانکسن ایسے پیر پلید
چھوڑ ہن ایس بات نوں نا کر طول کلام — حق دا ہووے پیر جو اوسدے اسیں غلام

رجوع بہ قصہ

جاں پھر ہوش سنبھالیا حضرت نبی کلیم — توبہ کردا روئے کے اگے رب رحیم
یارب توں سبحان ہیں پاک تیری ہے ذات — بس توبہ اس بات تھیں فیر لیاوں تورات
بتوفیق جناب تھیں جلدی رب جلیل — بھیجیا طرف بہشت دی حضرت جبرائیل
لے آ دھوں جائے کے تختی ستر ہزار — ہوئے خاص زمرد دی زینت باجھ شمار
تاں پھر جبرائیل نے نال شتابی جائے — ستر ہزاراں تختیاں حاضر کیتیاں آ
قدرت والی قلم نوں حکم دتا رحمان — لکھ توریت ہن اوہناں تے جو ہیں فرمان
لکھی اوپر اوہناں دے سورتاں یک ہزار — ہر سورت وچہ آیتاں اسے قدر شمار
ہر اک آیت اوسدی اُتنی لمی جاگن — جتنی سورت بقر ہے لکھی وچہ قرآن
اندر ہر آیتے دے سو جاناں وعید — دہ سو وعدہ لکھیا قدرت رب مجید
لکھی مدح محمدی رب نے وچہ تورات — عالماں دی تعریف بھی ہور بشکل صفات
چار ہزار فرشتیاں دو توریت اٹھا — اگے نبی کلیم دے دتی آن ٹکا
ڈٹھا جد توریت وچہ حضرت نبی کلیم — عالماں دی تعریف ہے لکھی رب رحیم
کیتی عرض جناب نے جو موسےٰ نبی خدا — یارب کس دی امت ہوسن ایہ علما
ہویا حکم جناب تھیں اگوں رب رؤف — امت نبی محمد دی ہوسن ایہ موصوف

بہتر تیری امتوں اس دی امت کل — موسیٰ رہبر جنہاں دا حضرت ختم رسل
کیتی عرض کلیم نے یا رب پاک خدا — اندر میرے وقت دے غیراں کریں عطا

الوقت وقتی والعطاء لغیری

ایہہ نال میرا وقت سی لینے دا انعام — کیا باعث جو ہور نے کیتا تدھ اکرام
تیری امت وچہ اوہ کتوں یار رحمان — جبلنی تدھ توریت وچہ کیتی صفت بیان
حکم ہویا درگاہ تھیں سن اے نبی کلیم — تیرے تے اوسدے شان وچہ ہیگا فرق عظیم
تیرا شان کلیم ہے اوسدا شان حبیب — تیرے نالوں اسانوں ہے اوہ بہت قریب
جد تک اوسدے اوپر توں نے نہ ایمان — تد تک وچہ پیغمبری تینوں ہے نقصان
سن کر حکم جناب تھیں موسیٰ بن عمران — اوپر ختم المرسلین دے آیا ایمان
اس تھیں بعد کلیم پھیر لے توریت کتاب — رخصت ہو کوہ طور تھیں آیا مصر شتاب
نالے ستر شخص اوہ تہاں جہڑے نال — آئے اوہ بھی مصر وچہ سارے ہو خوشحال
اگے جیکر قوم دا ڈٹھا آکر حال — سنو لیہہ ہیر پھیر تھیں اوہ بھی احوال

احوال گوسالہ پرستی قوم موسیٰ علیہ السلام

جس دن طرف کوہ طور دی گیا کلیم خدا — چھوڑ گیا ہارون نوں دینا جا بجا
پچھیوں اس تھیں ہو گئی خلقت بے فرمان — کوئی نہ سندا اوس دا وعظ کلام بیان
وچہ اونہاں دے سامری آہا اک سنیار — سونے دا اک اوسنے کیتا بت تیار
وچھے وانگوں اوسدی آہی شکل تمام — اوس وچھے نوں پوجدے لوک خواص عوام
گائیں وانگوں بولدا جدم کرے آواز — لوکیں اندر اوسدے ہیگا سی ایہہ راز
غرق کرن فرعون نوں جس دن جبرائیل — گھوڑی اوپر سوار ہو آیا اوپر نیل
جتھے قدم ٹکاوندی گھوڑی اوہ پاک بار — تازہ گھاہ اوس جگہ تھیں ہوندا پیداوار
ویکھ کرامت سامری کیتا دلوں قیاس — شاید جبرائیل ایہہ جاوے ہو سواس
موسیٰ دی امداد نوں بھیجیا پاک الاہ — ناہیں اسدے کھوج تھیں پیدا ہوندا گھاہ
کرکے دلوں قیاس ایہہ سامری مٹی لاک — اوس گھوڑی دے کھوج تھیں پکڑ لئی کجھ خاک
رکھی اپنے کول اوس مٹی اوہ چھپا — کسے دیہاڑے اس تھیں جادو لواں بنا

ہرگز میری بات نہ کیتی انہاں قبول
جو کجھ کہندا سامری کردے اوہ منظور
اوسے ساری قوم نوں کیتا ہے گمراہ
ایہہ گل سن ہارون نوں موسے دتا جھوڑ
کہیوں تدھ میری قوم وچہ پایا شور فساد
لین گیا توریت میں اوپر طور پہاڑ
وچھا رب بنا کے رہیوں پوجاندا آوں
سن کر اگوں سامری کیتا حال بیان
مینوں اپنے جیو نے دتی ایہہ صلاح
قصہ کوتاہ سامری دسیا جد احوال
یارب میں اس بات وچہ بہت ہویا حیران
سمھاوں ہے ایہہ سامری تھقیں لیا بنا
ایہہ کوئی تیری طرف تھیں ہے آزمائش سب
جنہوں چاہیں آپ توں کر دیویں گمراہ
تہاں میرا یا رب دوست مددگار
حکم ہویا درگاہ تھیں حضرت موسیٰ نوں
میسے باجھوں غیر نوں جاتا ادر رکھوالی
تاہیں تیری قوم سب ہوئی بے فرمان
سن کر حکم جناب تھیں موسے نبی خدا
بیشک میں تھیں ہو گیا بھارا ایہہ قصور
حکم ہویا منظور ہے تیرا عرض سوال
رہن نہ دیہو مصر وچہ کوئی بے ایمان
جبکہ شہروں نکلنا کرن نہ اوہ قبول
یک دوجے نوں قتل کرن اوہ آپس وچہ قتلام
سن کر حکم خدا ایدا موسیٰ نبی کلیم

بڈھا مینوں جان کے خوف نہ کردے مول
اوسے وچھا سازکے پایا ایہہ فتور
اوسے بت پوجائیکے کیتی خلق تباہ
سامری نوں پھڑ سدکے کیتے لعن کروڑ
وچھا بت پوجائیکے دین کیتا برباد
پچھے میرے خلق نوں دتا اندھ وگاڑ
اپنی مرضی نال ایہہ کیتا کم زبون
کیتا جوں تیار سی وچھا اوس شیطان
وچھا یک بنائے کے لوک کراں گمراہ
حضرت موسے رب نوں کردا عرض سوال
اس وچھے بیجان نوں دتی کس زبان
کیا قدرت سی وسنوں لیندا آپ بلا
توہاں ہر یک امر دا مالک ہیں یارب
جنہوں چاہیں مالکا بخش سدھا راہ
بخشش میرے حال تے کریں بخشنہار
کیوں سونپی ہارون نوں امت اپنی توں
اوپر توکل رب دے آیا نہ خیال
جبکہ تینوں سونپدوں نہ ہوندا نقصان
تائب ہو کر آکھدا ربا بخش خطا
ہن توں میرے صاحبا کر توبہ منظور
اسرائیلی قوم نوں شہروں دیو نکال
جنہاں وچھا پوجیا ہوئے بے فرمان
قتل کرو سبہ توں یک نہ چھوڑو مول
الکھو سلے سبہ دی جو کفار تمام
اندر اپنی قوم دے کیتی ایہہ تعلیم

جاں اوہ وچھا اوہناں دا اجل جاوے بھُب
سُن کر حکم کلیم نے جمع کرایا اُکھاہ
ذرہ ذرہ کر اوسدی خوب اُڈائی خاک
پوجن والے وسدے آہے جو شیطان
نال محبت ہوندے پانی اوسدا جار
جو اوہ پانی پیوندا نال محبت حیاہ
مرد اوسے مرض وچہ دو تن روزاں ناک
سامری وی رب دا ہویا قہر نزول
نا کوئی ملدا اوسنوں نہ اوہ ملدا آپ
ایسے کارن پھرے اوہ بنھا وانگوں چور
باقی زندہ رہے جو مومن مسلمان
لکھ پڑھو کتاب نوں مسنوں نال یقین
جلدی جلدی موسیاں لکھی تورات
اگے ہن قارون دا اکھو سناں حال

ست دریا وچہ نیل دے ٹوٹے کر کے جھب
جا کر وچھا اوہناں دا لیتا ساڑ سنوہ
جا دریائے نیل وچہ کیتا روڑھ ہلاک
جنہے وچھا روڑھیا آئے اوس مکان
بھر بھر بھانڈے اوسدے رکھن گھریں لیا
اوسے ویلے اوسدا ہوندا بدن سیاہ
ایسے طور پلیدا اوہ ہوئے سبھ ہلاک
دور دوراڈا شہر تھیں رہندا اوہ مجہول
جے اوہ ملے کسے نوں چڑھے اوہناں نوں تاپ
بندہ مسٹھے اوسدا کوئی نہ لگدا ہور
حضرت موسےٰ اوہناں نوں کہتا امر مکان
عمل کرو سبھ اوسنے قائم رکھو دین
مرد زناں سبھ اوس تے عمل کرن دن رات
جیونکر ہویا غرق اوہ پیغمبراں وچھال

بیان قارون ملعون

لفظ بسار ہوئی تورات جاں کہیا نبی کلیم
رکھو بیچ گھراں وچہ اسنوں زینت نال
جیکر دولت پال تُہیں ہوندا اساڈے گھر
دولت باجھوں کس طرح زینت کراں کتاب
موسےٰ نوں آکھدا یا محبوب الاہ
ہے اوہ پیدا ہوندا وچہ دریا تے نیل
تانبے نوں آدمی کھاوہ تھیں سونا کرسی سب
سے ابتہ بتوں کیمیا بخشی رب کریم
موسےٰ نے جبریل تھیں جلدی سنی ایہ بات

لوکو ایس کتاب دی بہت کرو تعظیم
لوکاں کہیا یا نبی ساڈے کول نہ مال
کرسے خرچ کتاب تے اسیں بیتری زر
نال کہیں جبرائیل نوں گھلیا رب دے پاس
وچھے نوں تد موسےٰ ساڑیا تسیں جہڑا کھاہ
اوسنوں جلد منگا توں کہیا جبرائیل
جے تیل تے پاوسیں جانیں نبی ہوسی سب
رکھو اوس کتاب نوں سارے کر تعظیم
خدمت وچہ منگاوندا جلدی قلم دوات

یوشع تے قارون ول کیتا خط تحریر
سے دریا تے نیل وچہ قسم فلانی گھاس
سی حضرت کالوت ایہ خاوند ہم جان
یوشع پت کالوت دا سے سی قدر بلند
تابعدار کلیم دے دوویں صاحب دین
سنوں حقیقت دوستو دل وچہ کرو قیاس
پڑھیا مطلب پایا جاکی ہویا معلوم
نال تجسم اوس گھاس دا معلم کیتا حال
معلم ہویا اوسنوں ہے ایہ کیمیا خاص
سونا اس سے بناوندا ہر دم لیل نہار
باغی ہو گیا نبی تھیں اوہ کافر بد ذات
کردا سی توریت تے پہلوں عمل تمام
اتنی دولت ہو گئی وافر اوسدے پاس
کل خزانے اوسدے اتنے آہے جان
بھنے راوی آکھدے سٹھ شتر دا بھار
دوبارے دے وزن وچہ آہی اک کیسہ
سنہر خزانہ کھولدے ہک ہک کنجی نال
پھریا نال غرور دے ہویا جدوں امیر
کرنا عمل توریت تے اوس نے چھوڑ
اک دن نبی کلیم نوں کیتا حکم خدا
دلوے صدقہ مال دا جیوں میرا فرمان
جا کر اوسنوں آکھیا سنتوں میری بات
عامل ہو توریت دا چھوڑ نہ میرا دین
سنکی نبی نہ توڑ دا ایہہ دنیا دا مال
نہیں نال اگی دولتوں وچ جاسیں محروم

بھجی حضرت کالوت ول لکھی ایہہ تقریر
جلدی اوہ منگواونے گھلے بھیجو میرے پاس
ہووے جیہڑی جو جوبن سی اوہی کرے بیان
تے قارون کلیم دے چاچے دا فرزند
یوشع بعد کلیم دے ہویا تخت نشین
جداوہ خط کلیم دا گیا اونہاں دے پاس
آیا اوہ قارون جھٹ واقف علم نجوم
ہے ایس کم آوندا الہذا دلوں خیال
اوسلے وقت شتاب اوس ڈھونڈ منگایا گھاس
اوہو گھر وچہ بیٹھ کے رہے کریندا کار
نہیں تاں اگے اوسنوں یاد آہی توریت
سکھ لئی جاں کیمیا چھوڑ دتا اسلام
جیوں روایت دوستو کیتی ابن عباس
کنجیاں خزانے جنہاندیاں چالیسے سٹھ بوران
آیا سنر اوٹھ دا جد توریت شمار
ایڈی دولت آن کے کیتی جمع پلید
کنجیوں خزانے اوسدے کر کے آپ خیال
منکر ہویا دین تھیں دوزخ لیا خرید
کوئی دین اسلام دی رہی نہ ہرگز کدر
جا سکے توں قارون اتوں وعدہ انعام
سن موسیٰ قارون ول ہیا ترت زبان
تینوں رب فرمایا دے توں مال زکوٰۃ
دولت دا کر خزانہ ثابت رکھ یقین
ہرگز ہوسی نہ جاوسی دولت تیرے نال
وچہ اندھیری قبر دے جاکر سیں معلوم

کڈھ زکوٰۃ اس مال دی کر کے جلد حساب
جانیں الوہیں قلعہ بنک کر کے ایہہ خیال
باغی ہو کر قلعے وچہ لیساں تدوں پناہ
آکھ دیہو قارون نوں جا کر اپنی بات
رکھنے تمامی مال نوں جتنے تین ہزار
جب کہ حق خدا بندہ اصول نہ کرنی ادا
سنکر حکم خدا ایدا حضرت موسے آپھر
سنکر انگوں آکھدا حضرت موسے نوں
کہیا نبی کلیم نے سن کر اوسدی بات
جتنیاں وسیں آکھیں تھکیں وبال تینال نال
ایہہ گل بن کرنی نوں کہندا اوہ بدذات
اتنا کہہ کرنی نوں اوٹھ گیا گھر دل نوں
دیساں ڈہ سو اشرفی نکلیوں بل انعام
مجلس وچ کلیم نوں جا کے کر بدنام
عورت سی بدکار اوہ من لئی اوس گل
جتھے نبی کلیم سی کردا وعظ بیان
ہے سی اگے وعظ وچ شرع ایہو مذکور
سن انگوں قارون نے کہیا مجلس وچ
نال بیگانیاں عورتاں کرنا آپ زناہ
ثابت تیرا اوہ سچے ہوئے ایہو خط
حضرت نے فرمایا جے میں کراں حرام
کہیا تد قارون نے کیتا تد وہ زناہ
سد عورت نوں آکھدا اوس تمامی حال
عورت تا ہیں نبی دا معلم ہویا شان
میرے نال قارون نے کیتا آپ اقرار

سنکر حکم قارون ایہہ ٹھا اوہ شتاب
جنگ کرسی جدا ان کے موسیٰ میرے نال
پھر موسے نوں حکم ایہہ کیتا پاک الاہ
دیوے ہزار دینار تھیں اک دینار زکوٰۃ
اوتھے کیسے غریب نوں دی دیوے دینار
موسیٰ اوہ تد موسے نازل تھیں خدا
جا کہیا قارون نوں موسیٰ نہ کیتی دیر
میرے مال زکوٰۃ دا ضامن ناہیں توں
ہے ایہہ حکم خدا ایدا کڈھ شتاب زکوٰۃ
بخشی جنت دیاں نعمتاں ویسی جل جلال
سانوں ایہہ منظور نہ ہرگز تیری بات
اک عورت نوں سد کے ایہہ سکھلاندا گل
نالے زیور کپڑے مفت کراں اکرام
کیتا میرے نال ہے اس نے فعل حرام
آندی اوہ قارون نے حضرت موسیٰ ول
لے آیا قارون اوہ عورت وچ مکان
بچو لیسیں زناہ تھیں چھوڑو فسق و فجور
کیوں تد ہو آکے خلق نوں ناحق کیتا تسیں
لوکاں تائیں آکھنا ہے ایہہ بڑا گناہ
تاں پھر تیرے واسطے کیہڑی ہوگ سزا
واجب میرے واسطے کر دینا قتلام
لے آیا ہاں نال میں عورت ایہہ گواہ
موسے جو کجھ فعل ہے کیتا تیرے نال
مجلس اندر اوس نے کیتا ایہہ بیان
موسے نوں جے کریں توں مجلس وچ خوار

ویساں دہ سو اشرفی تینوں میں انعام
ایہہ میں تینوں قسم ہے جھوٹھ نہ آکھاں مول
عورت ایہہ گل آکھ کے اوتھوں نکلی سدھار
یارب میرے حال دی تینوں خبر تمام
سجدے نفلیں سر جھکا کہیا یارب غفار
حکم تیرا ایہہ منّنی نال آداب زمین
کہندا پھیر قارون نوں موسیٰ نیک صفات
سنیاں جد قارون نے ہویا اکھڑ دلن
پکڑ ستانی اینوں حکمے نال غفار
نگل گئی قارون نوں گٹیاں تیک زمین
کرن لگا قارون پھر رو رو زاری کار
غصے ہو کے پھر زمین نوں کیتا نبی خطاب
باراں سنے زمین وچ دھسیا گوڈیاں تیک
اے موسیٰ توں زمین نوں کر آکھنا فرمان
حضرت موسیٰ زمین نوں کہیا ترت ہی وار
دھسنی تاہیں پھر اوہ دھسے کل ملعون
لالچ میرے مال دا تینوں ہویا آن
مال خزانے دیکھ کے میرے ہویوں خیال
ایہہ گل سن کے نبی نوں آیا جوش کمال
پکڑ ستانی ایسنوں ہوئے غرق لعین
ایہہ گل نوں جبرائیل نے حکمیں نال خدا
کیتا حکم زمین نوں موسیٰ اے اخیر قرار
دوست بنی الیس دے ہور حوض محل مکان
اوس وقت زمین نے اندا حکم بجا
نگھر گیا زمین وچ سب کجھ لے کے نال

نالے زیور قیمتی ہور پوشاکاں عام
میرے نال زنا نہ کیتا اس مقبول!
سجدے وچ کلیم نے کیتی زار پکار
مینوں اس قارون نے مفت کیتا بدنام
تیری اساں زمین سب کیتی تابعدار
یادوے سزا زمین تھیں ایہہ قارون لعین
جھوٹھا لالچی سزا دے لکھیا وچ تورات
حضرت موسیٰ زمین نوں کیتا ایہہ فرمان
ہور تساں ہی اوس دے حکم ہیں تابعدار
ہور تساں ہی وسدے تابعدار لعین
جے ہن چھڈاں پھر ناں کرساں ایسی کار
چھوڑیں نہیں پلید نوں جتھا کریں خراب
موسیٰ نوں پھر آکھدا اوہ مردود کذاب
چھوڑ دے جند ہن ساڈیاں ہووگ تیرا احسان
کھچ سنبھال اینہاں نوں نگلن نال مراد
نال پھر نبی کلیم نوں کہن لگا قارون
تاہیں تینوں زمین وچ لگوں غرق کران
کر کے اینوں غرق میں دولت لوں سنبھال
کیتا حکم زمین نوں جلدی غصے نال
نالے پھر مردود دھسیاں تیک اوہ دھسے وچ زمین
سارا مال قارون دا اوتھے رکھیا آ
کر لے غرق قارون نوں کن سوادے گھر بار
دنیا اوہدا اوہدا چھوڑ نہ کجھ نشان
دنیا سنے قارون دی چیز نہ چھوڑی کا
گندی مجلس سب نوں لے گئی ہر حال

فخر تکبر رب نوں ہرگز نہ منظور ڈگا سر دے بھار اوہ جو ہویا مغرور
حاجت نہ کجھ ہن دی جانے سارا جگ اوچا نام سدا ایسا نبی موسیٰ وچ اک
سمجھاں والے سمجھ سن تیری ایہہ تقریر ہن عامیل مقتول دی کر حالت تحریر

قصہ عامیل مقتول

اسرائیلی قوم وچ آہا اک جوان نام اوسدا عامیل سارا اوسی کریے بیان
دولت مال بے اوڑک آہا اوسدے پاس ایپر بے اولاد سی دل وچہ کریں قیاس
نہیں ہک لڑکا اوسدے بھائی دا فرزند اوہ چاچے دے مال دا رسدا خواہشمند
رانٹ دِنے اوہ دل وچہ کردا ایہو خیال مار سٹاں ہن ایسنوں دولت نوں سنبھال
اوڑک اک دن اوسنے راتیں موقعہ پا چاچے تائیں جا سکے دتی تیغ دھا
لاش اوٹھا کے اوسدی جلدی پر تورات شہروں باہر جا سکے سٹ آیا بدذات
گذر گئی اوہ رات جاں ہوئی فجر عیاں کجھ چر ایہدے قریب تھیں وسدیاں نشان
آکھے دوجے روز دا ایں کھیں ڈٹھا مول ڈھونڈن کارن آدمی بھیجدے ہن رسول
پھر پاسوں ڈھونڈے کردے پھرن تلاش اوڑک باہر شہر تھیں لدھی اوسدی لاش
شہر دے اوس مکان دے رہندے ہین جو لوک جھوٹھا دعویٰ اوہناں تے کیتا اوسنے کھوک
چاچا میرا ایہناں نے مار کیتا قتلام تاں پھر نبی کلیم نوں کہندے لوک تمام
یا موسیٰ توں عرض کر اللہ دے دربار ماریا جس عامیل نوں ہو جاوے اظہار
جبکہ معلوم ہو گیا کیتا جس قتلام دین تیرے دی پیروی کرساں اسیں تمام
ہنکا اوسدے وِن تھیں آکھے اوہ مجہول جدم سر لے آئی جی کرنا پیا قبول
اس تہمت دے وچہ جدوں اوہ گئے گھبھاس آ اقراری ہوئے حضرت موسیٰ پاس
اس تہمت تھیں اسانوں جھگڑوں نکال سبھ ایمان لیاوساں اسیں تساڈے نال
حضرت موسیٰ نے آکھیا جو رب نوں منظور اسیں تساڈے واسطے کرساں عرض ضرور
جاں پھر وقت دعا دا ہویا آن قریب کیتی عرض کلیم نے اگے رب عجیب
یارب توں عامیل دا قاتل کریں ظہور جھگڑن جو ایہہ آدمی اینکڈے باجھ قصور
کیتا حکم کلیم نوں تاں پھر رب جلیل قدرت تھیں ہی کرانگا زندہ ایہہ عامیل

آپے اوہ تساں وسمی جینے لبھتا خون
آکھو انہاں نوں جا سکے گاں ہاں سن ہلال
حضرت موسیٰ اوہناں نوں دتا حکم سنا
آکھن لگے گاں اوہ ہووے کیہڑے رنگ
پچھیا نبی کلیم نے حکم ہویا ایہہ تاں
نا بڈھی نا بکر اوہ ہووے ٹھیک جوان
نا کوئی اوسنوں داغ ہو نہ کوئی ہو قصور
کھول سنایا اوہناں نوں حلیہ نبی تمام
کتھوں ایسی شکل دی لبھے سانوں گاں
اوسے ویلے آگیا حضرت جبرائیل
آکھن لگا اوہناں نوں فکر نہ کریو کار
اندرا ایسیاں جو ہے شخص فلان
جے ہے خواہش تساں نوں جا ہو سدھے کول
جھگڑا اوسے گاں دا جینا سرتا پار
جیکر ہووے تساں نوں قیمت ایہہ منظور
ایہہ گل آکھ اوہناں نوں ٹر گیا جبرائیل
سی اک بندہ رب دا عابد نیکوکار
گھر اوسدے اک پت سی لڑکا نیک نصیب
جنگل وچ اوہ گاں اوس جا کے دتی چھوڑ
یارب میری گاں ایہہ رکھیں امن امان
کر رہیا جد سوہنی جان ہوئی موت
چر وی اہی اجاڑ وچ لنگھ مدت اوہ گاں
ہویا جدوں جوان اوہ عابد دا فرزند
چن لے آوے لکڑیاں جنگل چوں جا
جتنی قیمت اوسنوں ہووے روز وصول

ظاہر ہوسی اوسدا قاتل اوہ ملعون
مارن اوپر لاش دے اوسدی جیبھ نال
ذبح کرو اک گاں نوں کیتا امر خدا
پچھدے سانوں رب تھیں ذبح نسنگ
گوشت سرخ پیلے رنگ دی ہووے سوہنی گاں
نا کھوہ جوئی کسے نے نا اوہ ہالن جان
رنگت اوسدی دیکھ کے لوک ہوون مسرور
سنکر اگوں آکھدے نبی ایہہ مشکل کام
جد تک ہووے خبر نہ ڈھونڈاں کتھے بھال
مشکل وڈا انسان دی پچھیا رب جلیل
گاں اک سے قسم دی ولیاں ہیں بتلا
چاہیدا ہے اوہ دکھنی ایہو سکیں گاں
قیمت بھی ہیں اوسدی کہاں تساں نوں کول
نال روپیاں تساں تھیں لیسی اوہ جلد
جا ہو جلد خرید کے لو ذبح ضرور
اگوں اوسنوں یہ نقیں گاں دی تفصیل
اسرائیلی قوم تھیں صالح بزرگ وار
نالے گاں لوکی اک موکی قسم عجب
سونپ خدا ہو پاک نوں عرض کرے کیتو چھوڑ
دلوں میرے پت نوں ہوسی جد لوڑ
گھر تیرے اندر آئے کے ہویا تسانوں لوڑ
نال حفاظت رب نے رکھی بے نقصان
خدمت اپنی مال دی کردا حسب پسند
ویچ آکے شہر وچ لے تے بازار خام
رکھے تن بنا ورلا اللہ دا مقبول کار

ہک حصہ اوہ مال نوں دیندا نیت ہمیش
تریجا حصہ کھائے کے آپ کرے گذران
ہک دن اوسنوں ماں نے آکھ سنائی گل
او سوہنا تیرے باپ نے چھوڑی سی ہک گاں
جاتوں اسے ربدے کریں سوال دعا
منجلی وچہ اس جائے کے کیتا جدوں سوال
سورج وانگوں چمکدا اوسدا بدن صفا
مائی اوسدی ویکھ کے کہندی اوسنوں لوک
اسیں طاقت ہوں نہ خرچوں ہاں لاچار
ویچن کارن جدوں اوہ آیا طرف بازار
پچھن لگا اوس تھیں اس گائیں دا مل
کہیا فرشتے اوسنوں بن کے ہک جوان
دسیا عاقل دا سارا جو بند کہور
اس گائیں دی اونہانوں جا سکھے گال
چمڑا بھر دیناراں توں قیمت دئیں سنا
سن ایہہ بات جوان نے گال آندی پرتا
گال دسدی اوہ دیکھ کے بہت ہوئے شاد آپ
کہیا اوس جوان نے جو ٹے دسدی گیل
ستھنے قیمت اونہاں نوں گال لیاندی کھول
چمڑا لاہ کے اوسدا نال دیناراں بھر
لاش نوں گاں عاسیل دی موسیٰ نبی خدا
رکھی اوپر لاش دے جاں اوہ جیہڑا کلیم
مجلس اندر لوک کے کہندا اوہ مقتول
خاص بھتیجے ظلم ایہہ کیتا میرے نال
لالچ پچھے چچیرے نوں کیتا اک قتلام

دو چار رب دے نام تے کھاجاون درویش
کرے عبادت رب دی ہویا نیک جوان
وچ فلانی جوہ وچ مشغول ہوئے حل
تیرے کارن رب نوں سونپ گیا اس کنال
اوہ امانت تدھ نوں دسی ہوگ خدا
حاضر ہوئی گاں اوہ حکم خدا دے نال
پکڑ شتابی اوسنے آندی گھر بلا
جے ہوندی توفیق تاں رکھدے اپنے کول
ترے دیناراں جائے کے وچ ویچیں بازار
آدم شکل فرشتہ بھیجیا رب غفار
کہیا اوس جوان نے ترن دیناراں گل
ایہنی قیمت نال توں ہوں نہ ویچن گال
حضرت موسےٰ اوسی تیرے کول ضرور
ملسی تینوں ونہاں تھیں بہتا اسدا مال
آپے تینوں دینگے ہو کے خوشی رضا
ادھر انہوں اوہ لوک بھی ہلے ڈھونڈیندے آ
پچھن لگے ایسدی قیمت لوں شتاب
نائی دیناراں بھر دیہو ملکدی کھل
کسیتی ذبح لیائے کے حضرت موسےٰ کول
دتی قیمت دسدی اوس مالک دے گھر
گائیں دی جیبھ کڈھ کے دیندا اوپر ٹکا
زندہ ہوئی لاش اوہ قدرت رب رحیم
تینوں سکے غیر نے قتل نہ کیتا ہوں
تاں جو اسنوں مار کے دولت لواں سنبھال
ناحق ہوری کسے نوں کر دتیں بدنام

انتی بات سنائیکے فوت ہویا پھر جب
اس جیلے وچ تھلوں کڈھی خلقت سب

بدلے اوس عامیل دے موسیٰ نبی خدا
پکڑ کھنچیا اوس نوں داقتا قتل کرا

مال اسباب جو وسدا حضرت نبی کلیم
وچہ فقیراں عاجزاں کیتا سب تقسیم

اس تھیں پچھے لوک اوہ ہوئے مسلمان
اوپر نبی کلیم دے لے آئے ایمان

دیکھ نبی دا معجزہ منی وحدت رب
ہنیں تاں گاؤ پرست اوہ ہیں آگے سب

اس تھیں اگے عوج دا آکھ سناواں حال
اندر قصص الانبیاء جیوں کر بنے حوالے

رفتن موسیٰ علیہ السلام بدیار شام و قتل کردن عوج بن عنق را و اسیر شدن قوم آن ذات در میدان تیہ بدت چہل سال

اک دن نبی کلیم نوں رب کیتا فرمان
وطن قدیمی تساڈا ملک آہا کنعان

ہن کیتا تساں نوں ملک مصر دا شاہ
ہن اوہ مرضی اساں دی کیتا پاک الاہ

کوچ کرو جب مصر تھیں جاہو شام دیار
کرو حکومت اپنی مار و قوم جبار

سنبھال جدوں کلیم نے ربدا اکھ فرمان
لے کے اپنی قوم نوں ہویا ترت روان

جس قوم نیڑے شام دے سارے رہندے آن
کڈھے حضرت قوم تھیں باراں مرد جوان

بھیجے طرف شام دی جاسوساں دے طور
ساڈوں حالت ملک دی آن دسو فی الفور

دسنا رہے کیہڑے حال وچہ اوہ کافر منحوس
ہوئے روانہ شام ول اوہ باراں جاسوس

پہنچے نیڑے شہر دے جاں اوہ سب جوان
اُٹھا اوہناں عوج نوں بیٹھا اک مکان

سنی اوہ پتر عنق دا اوہدی کرے بیان
نام صفورا اماں دا اوہ بہت آدم جان

بعضے وسدی مال دا ناواں خوش نشان
آدم دی اوہ دھی سی باپ ہویا سبحان

دو واقدا آدہ عوج سی دیکھ ڈراں انسان
ساڈھے تریہ ہزار گز لمبا سی شیطان

جدوں زمانے نوح دے آیا سی طوفان
بچیا قوم کفار تھیں ایہو بے ایمان

سوچ کرو پھر جیڈا وڈا ہووے قد
تن سو گز طوفان وچہ اوہ ڈب سکدا کاہ

کل سمندر اوسنوں آون گوڈیاں تک
چوٹی اوسدی ہووندی سورج دے نزدیک

سنبھال نال سمندروں مچھیاں سو نکال
اوچی کر کے بھنے سورج نال

تن ہزاراں برس جیا اوپر چھتی سو سال
اوسادی عمر تساڈے دلوچہ کریں خیال

لے کر حضرت آدموں حضرت موسیٰ تیک
سنوں حقیقت شہر وچہ گئے جدوں جاسوس
پاکڑتے وی بانہہ وچہ آندی عورت پاس
بنیوں پکڑن واسطے آئے ایہ جدا تد
عورت کہندی انہاں تھوں ہرگز موں نہ مار
عوج اونہاں نوں چھوڑیا سچے لیک جان
موسے کہیا قوم نوں نا ایہ دسناں حال
چودھری اونہاں قوم نوں کیتا حال بیان
کہندے حضرت تمام دل اسیں نہ جاندے مول
حضرت موسے آکھیا ساڈی فتح ہمیش
اپنا حکم چلاوساں زیر کراں بلعون
آخر ساری قوم نے دتا صاف جواب

اوہ اس جہان دے زندہ رہیا کولیک
عوج اونہاں نوں ویکھ کے پکڑ لیا منحوس
کڈھ وکھایوس اسنوں لوچہ کریں قیاس
گھٹاں جے وچ شہر دے سبھے تھی مرجان
کرن تیرے زور دے جا ملکیں اذکار
موسے اگے عوج نے چا دسیا کل جہان!
مت اوہ ڈر کے تمام دل جان تے ساڈنیاں
سن کر ساری قوم دے کھل گئے اوسان
کاہنوں زوری جا پکے اسیں موت قبول
ساڈے نال کفار دا زور نہ جاندا پیش
جیوں نکلے زمین وچہ نگھر گیا قارون
جیوں نکر خبر قرآن وچہ وی رب دی وہ:

قَالُوا یٰمُوسیٰ اِنَّ فِیہَا قَوماً جَبَّارِینَ وَ اِنَّا لَن نَّدخُلَہَا حَتّیٰ یَخرُجُوا مِنہَا
فَاِن یَّخرُجُوا مِنہَا فَاِنَّا دَاخِلُونَ ۞

بیشک کہیا قوم نے اے موسے سردار
داخل ہوواں اسیں نہ ہرگز اوتھے جا
جیکر اوتھوں نکل اوہ جاون لوک تمام
یوشع تے کالوت دو آہے وچہ سردار
موسیٰ تے ہارون جان دونوں سچے سدھا
آکھن لگے قوم نوں دونوں ایہ مقبول
حملہ کر دروازیوں پہلے اونہاں نے دھا
کر توکل رب دا چھوڑو ضد فساد
کر کوشش اونہاں نوں بہت رہی سمجھا
ہوئے تائیں آکھدے سمہ ہو کے بہت ملول
ہے اوہ قوم عمالقہ صاحب زور کمال

رہندی ہے اس شہر وچہ وادھی قوم جبار
جدتک اوتھوں نکل نہ جاوے قوم جفا
تاں پھر داخل اسیں جاہوساں اندر شام
اندر ساری قوم دے وڈے نیکوکار
اونہاں نوں پیغمبری کیتی رب عطا
مارو قوم جبار نوں کنڈ نہ کریو مول
اوہ اونہاں نے تساں نوں دسی فتح خدا
جیکر تساں یقین ہے چل کے کرو جہاد
ایہہ ہرگز قوم نے بات نہ منی کار
جدتک اوتھے رہن اوہ اسیں نہ جاواں مول
توں تے تیرا رب جا لڑو اونہاں دے نال

قصہ کوتاہ قوم نے دتا جدوں جواب
حضرت موسیٰ اوہناں تھیں ہوئے بہت خفا
یارب میری قوم ایہہ قابو رہی نہ مول
اک بھائی ہارون ہے میرا فرمانبردار
آئی کرتوں اینہاں تے یارب کوئی سزا
حکم ہویا وچہ شام دے کرنا دخل مقام
پھرسن اندر جنگلاں سرگردان ملول!
سن کر حکم جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
دونویں بھائی شام ول ہوئے اٹھ روان
موسیٰ تے ہارون جاں چلے شام دیار
لشکر ول لے کر تمام نکل گئی واہ واہ
ڈیرا کیتا رات نوں اندر اک میدان
کیا دیکھے اوہ قوم سب قدرت نال خدا
اوتھے ڈیرے پھیر مصر دا رستہ اوتھوں بھال
ہوئی جدوں صبح پھر اوتھی قوم تمام
کر کر سوچاں دلے وچہ بہت ہوئے حیران
سارا دن وچہ جنگلاں تُر تُر ہوئے خوار
پھر ہوئی تاں اوتھے کیتا جدوں دھیان
کتنی مدت حال ایہہ رہیا اوہناں دے نال
کر رہندے جدوں وہ بات دوا سمجھات
آخر دل وچہ سب نوں آئی ایہہ وچار
حضرت یوشع آکھدا ایہو بات ضرور
کر لواگے رب دے توبہ استغفار
اندر اس میدان دے ہو دو سو مقیم
اوسے باجھوں تساں نوں رستہ لبھے نہ کو

اصلوں نہ ہرگز شام وچہ ہوندے نج خراب
اگے رب رحیم دے کیتی نبی دعا
ہرگز میرے نال ایہہ جان نہ کیسے سول
دو جا اپنی جان ہے ہور نہ کوئی یار
بے حکماں دے سنگ تھیں سانوں کریں جدا
جانی بر سال اوہناں نوں کیتا اساں حرام
نبی فرمایا اوہناں کرتوں کر افسوس نہ مول کی
لے کے نال ہارون نوں ٹریا پکڑ عصا
بعد اوہناں کتھیں قوم دا میتھیں سنوں بیان
قوم تمامی مصر نوں ہوئی اوتھے تیار
کر کر بیندے سفر وچہ ہوئے حال تباہ
گذر گئی اوہ رات جاں ہوئی فجر نیاں
جتھے ہوسے چھوڑیا بیٹھے اوسے جا
رات پئی تاں پھر اوہ ستے خوشیاں نال
نظری نہ آیا اوہناں نوں اوہا پھیر مقام
آخر تریجے روز اوہ ہوئے پھیر روان
تھکے ماندے رات نوں ستے وچہ اوجاڑ
نظری آیا اوہناں نوں اوہا پھیر مکان
خرچ تمامی سفر دا مکا ایسے حال
اوہا ترکہ گئیاں اوہا کالی رات
بری دعا کلیم تھیں ہوئے اسیں خوار
تساں جیہو دسدے حکم وچہ کیتا ایڈ قصور
مت کریں ایہہ اہتمم جیا بخشے رب غفار
جد تک مار نہ عوج نوں آوے نبی کلیم
ایتھوں بھج بھج رات نوں ہلاک نہ ہو

آخر اوس میدان وچہ بیٹھے ڈیرے مار
تھکنی کوہ میدان اوہ لماں ہیسی جان
چالی برساں رہے اوہ اندر اس میدان
چھوڑ نہ دیرا انہاں نوں اندر آسے حال
ٹریا جد قوم تھیں موسیٰ نبی غفار
بیٹھا باہر شہر تھیں کر کے رب دی آس
غصے نال کلیم نوں کندا اوہ شیطان
مارن آیوں مجھ نوں جاپے نال دلیل
ایہہ گل آکھ پہاڑ ہک آندا اوس وڈا
سٹن لگا نبی تے جاں اوہ چک پہاڑ
ہکو عاصا ماریا اوسنوں نبی کلیم
اوہ گز قد کلیم دا راوی کرے بیان
اوہ گز اوپر اوچھلیا موسےٰ نبی خدا
ہوہو تیں زمین تے ڈگا اوسے نال
لاش ڈگی جد عوج دی اندر اوس اوجاڑ
کسی مدت رہی اوہ اندر اوس میدان
ہکو ہڈی لیشت دی آہے اپڑ بلاء
چالی برساں بعد جاں یوشع نبی امام
اوہ ہڈی عوج دی یوشع نے منگوا
کتنی مدت نیل تے نبی رہی اوہ پل
حضرت موسیٰ عوج نوں ہویا مار رواں
ڈٹھا آ کر قوم نوں بیٹھی امن امان
آکھن لگا اونہاں نوں نال زبان پکار
من تے چلو شام ول ماراں قوم جبار
تاں کچھ لمیا قوم نے رب دے مقبول

اگے رب رحیم دے کر دے استغفار
غرض اٹھاراں کوس سی تیہہ نام جہان
جیہہ لکھیا آدمی راوی کرے بیان
موسےٰ نبی کلیم دا آکھ سنا احوال
منزل منزل چل کے آیا شام دیار
خبر سنی جد عوج نے آیا موسیٰ پاس
کس ارادے ویر توں بیٹھوں اس نکال
جیوں اگے فرعون نوں ڈوبیا تو وچہ نیل
حملہ کرکے زور تھیں آیا موسےٰ دا ء
حضرت موسےٰ اوسنوں لیا تساں تاڑ
ڈگا مونہہ دے بھار اوہ قدرت رب رحیم
اوہ گز لمیاں اونہاں دا عاصا ہیسی جان
تاں گٹے تے عوج نوں عاصا لگا جا
اندر دو سے ساعتے مویا ہوئے حال
نظری آوے دوہ تھیں وانگ بلند پہاڑ
گل گیا اوتوں ماس جاں ہوئے ہڈ عیان
لکھیا جس دا ذکر ایہہ وچہ قصص الانبیا
ملک جباراں فتح کر آگیا مصر مقام
اوپر دریا نیل دے دتی پل بنا
لنگھ کر اوس تھیں آدمی آون جاون کل
جتھے اوس دی قوم سی آیا اوس میدان
حضرت موسےٰ ویکھ کے بہت ہویا حیران
حکم رب تھیں عوج نوں آیا ہاں ہلے مار
کراں حکومت اپنی دور ہو ون کفار
سانوں اس اوجاڑ تھیں رستہ ملے نہ مول

جان نہ ہویا مصر ول ہوئے اٹھائیں قید
اندر اس اجاڑ دے گزرے کتنے سال
سنکر نبی کلیم نے پیش جناب خدا
موسےٰ تائیں رب نے کیتا ایہ فرمان
ڈرکے اوہ جہاد دے گئے نہ تیرے نال
راہی کہندا جگہ اوہ سی ایسی ویران
تہاں نہایت بھکھ نے گھتی ساری قوم
سانوں ڈاڈھا آ کے لیتا بھکھ ہلاک
حضرت موسےٰ رب نوں کیتا عرض سوال
ہوئی وچہ جناب دے ایہہ مقبول دعا
من یک میوہ عجب سی وحشیاں وچہ جہان
جیں چیز مٹھی اوسنوں کھاوے قوم تمام
سلوی بھی یک قسم دے پنچھی سن یار
دیگر ویلے سن اوہ قوم دے واسطے آء
رات ہوئے تاں اونہاں نوں پکڑن لوک شتاب
کتنی لذت رہے اوہ کھاندے ایہہ طعام
کہندے نبی کلیم نوں سایہ رب کولوں منگ
کیتی عرض کلیم نے ترت ہوئی منظور
دھپ دے ویلے اونہاں نوں سایہ کرے مدام
یک دن نبی کلیم نوں کردے پھیر سوال
کیتی عرض کلیم نے وچہ رب دی درگاہ
جا اوس پتھر اوپر توں عاصا اپنا مار
اوس پتھر تے ماریا عاصا نبی کلیم
پانی ملیا قوم نوں بہت ہوئی دستگیر
جدوں اونہاں نے گیر لے بیٹھے ہون سرا

بیٹھ رہے اس جگہ تے ہوکے نا امید
تھکھاں تساں چالیاں خرچ ہویا مال
خاطر اپنی قوم دے کیتی عرض و عار
چالی برس قید ایہہ رہسن اس میدان
حکم عدولی کرے جو ہیوا اس دا حال
کھاون دی کوئی چیز نہ تھے اوس مکان
پھیر نبی نوں آکھدے جا گزرے کچھ یوم
بھکھے دے کھایا ہم سانوں طرفوں خالق پاک
یارب کہنا بخش توں قوم موسیٰ جیال
من سلوی آسمان تھیں بھیجے نعمت خدا
راتیں وانگ تریل دے برسے وچہ میدان
بہشتی لذت ولیند اخسرن عجب طعام
وانگ کبوترا اونہاں دا گوشت لذت دار
بیٹھے رہندے شام تک قدرت نال خدا
کھاتی نال آرام دے کر کے خوب کباب
آکھیا بنیں دھپ کھاں ہوئے بے آرام
گرمی سانوں دھپ دی بہت کرے بے رنگ
بدل سائے واسطے بھیجیا رب غفور
پانی باجھوں پھیر آ ترسے لوک تمام
پانی سانوں لے دے کہو کولوں رب جلال
نال پھیر نبی کلیم نوں کہیا ربّ اِلٰہ
جاری ہوسی اوس تھیں پانی بے شمار
باراں چشمے اوس تھاں کیتے رب رحیم
دسیا ہور اک تساں نوں قدرت رب غفور
گلوں لاہ کے اگ جیہڑا لوکاں نال ختا۔

خوب سفیدی پکڑدے میل ہوئے کل دور
نا ٹُٹدے نہ پاٹدے قدرت رب غفور

لڑکا لڑکی اونہاں دا پیدا ہوندا جو
کپڑے گلو وچہ ہوندے ننگا جمّے نہ کو

جیوں جیوں وڈے ہوندے اوہ اُنہاں دے بال
وودھدے جاون اونہاں دے کپڑے نالو نال

ہک دن عرض لاوندے اگے نبی خدا
من سلویٰ جو اساں نوں دتی رب غذا

اُسدے بدلے ہور کجھ دیوے رب غفار
اوہ تے جیہڑی زمین تھیں ہووے پیداوار

ساگ ہووے تے ککڑیاں بھی مسر اندی وال
ہووے کنک پیاز جو کھاواں ہوش حال

غصے ہوئے قوم نوں کہیا نبی غفور
جے تساڈیاں خواہشاں ہوئیاں ہویاں دور

اگے اپنی خواہش سوں پایا کیا نقصان
مرضیاں اپنیاں کیہ ہن لگے تسیں جتان

جے اس جائی تساڈی نہ ہووے گذران
جا ہوو اس اجاڑ تھیں ہوری کسے مکان

جے ہے طاقت تساں نوں چھڈ دیکھو جا
بستی وچہ اوجاڑ دے کیوں بیٹھے ہو آ

شہر کسے وچہ جائیکے ڈیرا کرو تمام
جو کجھ اوتھے منگسو ملے تساں نوں عام

ایہ گل سن کر نبی تھیں چپ گئے سب ہو
پھیر مخالف امر دے چیز نہ منگی کو

گذر گئے ترٹھ سال جاں اندر اوس میدان
موسے تے ہارون نے چھوڑیا ایہ جہان

اگے ذکر وفات دا کرساں چل اظہار
پر موسے تے خضر نوں میل نوال ہک وار

جتنی قوم کلیم دی آہی اوس مقام
اندر چالی سال دے ہو گئی فوت تمام

باقی جیہڑی اونہاں دی رہی پچھے اولاد
چالی برس بعد اوہ کیتے رب آزاد

نکلے اوس میدان تھیں فضل خدا دے نال
ہن موسے تے خضر دا آکھ سناواں حال

ذکر ملاقات حضرت موسیٰ و حضرت خضر علیہ السلام

ہے سی کم کلیم دا کرنا وعظ مدام
دسے اندر خلق دے جو ربّ دے احکام

ہک دن اوس میدان وچہ کردا وعظ بیان
سر تے ابر سفید نے سایہ کیتا آن

وڈی فضیلت نبی نے کیتا فخر عیان
دنیا اندر کون ہے جو میرا ہم شان

سبھ توں میں بہتر مجھ نوں علم دتا رحمان
میں نوں افضل سبھ تھیں کیتا وچہ جہان

یا میں نوں توریت ہے ساری نوک زبان
ایڈی وڈی جس نوں چالی اوٹھ ڈھوان

پہنچی ایہ گل نبی دی اندر پاک جناب
غیرت بارول رب نے کیتی جھڑک شتاب

اے موسےٰ ایہہ بات توں ہرگز مول نہ آکھ
جاہل حضرت خضر نوں کیتا حکم خدا
کیتی عرض کلیم نے وچہ رب دے دربار
حکم ہویا جس جگہ تے ملن دو دریا ہک
مجمع البحرین ہے اوسے جگہ دا نام
حضرت موسےٰ نے رب تھیں سُنکے ایہہ نشان
کھاون کارن لے لئی مچھی اک بھُنوار
چلدے چلدے آ گئے اوپر اوس دریا
وضو کردیاں اوہناں تھیں ڈگا قطرہ آب
مچھلی وچوں نکل کے بیچ وڑی دریا
اوسے جگہ تھیں جدوں کجھ گئے اگیرے چل
یوشع تائیں آکھدا مچھلی جلد نکال ہُن
سُنکے موسےٰ آکھیا واپس اوسے جا
ماہی نبی کلیم نے وچہ دریا دے چھال
اگوں قدرت رب دی ڈٹھی وچہ دریا
اوس گنبد وچہ کھڑا سی خضر علیہ السلام
فارغ جدوں نماز تھیں ہویا اوہ مقبول
پچھیا بعد سلام دے موسیٰ تھیں احوال
آکھن جیت اک جانور قدرت نال خدا
چونچ بھر اوس دریا تھیں پیتا اوس نے آب
اے موسےٰ جو علم ہے میرا تیرا سب
ایہوں ہے اوہ علم سب اگے علم خدا
گھٹدا تائیں ایہہ تھیں جاناں علم ودھک
ہک مینوں ہک تدھ نوں دتا علم خدا
خضر کہیا ہے باطنی علم جو پایا میں

بندے میرے تدھ تھیں چنگے گھر لاکھ
علم فضیلت اوسنوں کیتا گیا ہوئی عطا
کتھوں لبھسی خضر اوہ مینوں رب غفار
اوتھوں تینوں لبھے گا اوہ مقبول خدا
جا کے مل توں اوسنوں اندر اوس مقام
یوشع تائیں نال لے ہویا ترت روان
حضرت یوشع جا لئی تھیلی اندر یار
کیتی وضو ساز کے اوتھاں نماز ادار
مچھلی تائیں ہو گیا زندہ ہوئی شتاب
ایسے نبی کلیم نوں ہرگز خبر نہ کا
آئی یاد کلیم نوں مچھلی والی گل ہُن
تاں اوس نبی کلیم نوں دسیا سارا حال
اوہا مچھلی ماریاں جیندی وچہ دریا
تاں جو مچھلی پھڑ کے جلدی لواں نکال
پانی اوپر کھڑا اک گنبد اوسے جا
شاغل وچہ نماز دے اندر اوس مقام
کہیا سلام کلیم نے کیتا اوس قبول
تاں پھر نبی کلیم نے کھول سنایا حال
اوہ دا اوڈ دا آکھیا اوپر اوس دریا
حضرت خضر کلیم نوں لگا کہن شتاب
موسےٰ کہیا میں جہان نوں جو کجھ کیتا رب
چونچ کو بھر جو پنکھی لے گیا جدوں قطرہ دریا
توں سمجھیں کی جانے اللہ دے نزدیک
موسےٰ کہیا اپنا مینوں علم سکھا
جے دکھلاواں تدھ نوں صبر نہ کرنا ئیں

موسے کہیا جے کدیں چاہیا رب رحمان
کہیا حضرت خضر نے بہتر موسے نوں
بھاویں تیرے عقل وچ چاہے اوہ قصور
آخر دونویں ٹر پئے کرکے اقرار
کشتی اوپر کلیم نوں خضر سیا جد چاڑ
حضرت موسیٰ ویکھ کے کیتا جھٹ سوال
خضر کہیا میں کہیا سی صبر نہ کرنا تیں
جاں پھیر اوتھوں چل کے گئے اگاہاں یار
پھیر موسیٰ نے آکھیا ایہ کی کیتی کار
کہیا سی میں نہیں تدھ کرنا صبر قرار
دونویں اوتھوں ٹر پئے آیا اک گران
کسے نہ سر گرا اوہناں نوں گھایا جا مول
پھیر دیاں پھیر دیاں اوہناں نے ڈٹھی اک کندھ
لگ پیا آپے کندھ اوہ بہتر خضر بنان
حضرت موسیٰ ویکھ کے کہندا ایتھے وی وار
جیکر اجرت نال توں کردوں ایہو کام
خضر کہیا اس کم دا تینوں نہیں شعور
منع کیتا اس بات تھیں تینوں کتنی وار
سن تینوں سر بات دا دسال کھول سلن
بہت بیچارے آدمی کشتی اوہ چلان
ظالم سی اک بادشاہ سیا اوہناں دے نیں
اس کاران میں اوسنوں دتی تیج لگا
دوجا اوہ جس بال نوں کیتا میں قتل
جے اوہ وڈا ہوندا پھیر دا کفر ضرور
ماپیاں نوں وی ڈوبدا ہوندا آپ خوار

صبروں ہوسان ہول نہ تیرے فرمان
بھاویں جو کجھ کراں میں پر تے پچھیں توں ل
دخل نہ دیویں ہول توں جے سکھنا منظور
اول دونویں جا بہے کشتی تے اسوار
تختہ پٹ گئے خضر نے کشتی چھوڑی پاڑ
بوڑن لگوں خلق نوں ایہ کی کیا خیال
حضرت موسے آکھیا بھل گیا حال میں
اچن چیت اک خضر نے لڑکا چھیڑیا مار
خضر کہیا توں اپنا بھل گیوں اقرار
حضرت موسیٰ آکھیا معاف کرو ایہ وار
لوکاں کولوں اوہناں نے کھانا منگیا نان
داخل ہوئے شہر وچ دونویں اوہ مقبول
بہت پرانی کندھ اوہ ڈگنے آئی تیار
خوب مرمت اوسنوں کیتا نال دھیان
اجرت باجھوں پھیر توں لگ ہوں کس کار
اوہا پیسے خرچ کے لیندے تل طعام
تیرے میرے وچ ہن پیا فراق ضرور
علم اساڈا ویکھ کے جرنا ہے دشوار
کشتی پہلی وار جو کشتی میں نقصان
محنت کرکے اوسھیں کٹنے ماہر کھان
ثابت کشتی ویکھ کے زوری لیندا کھس
بچی تک دے بادشاہ ہول نہ لیسی آر
ماپے اوسدے نیک سن اوپر راہ اسلام
واقف کیتا مجھ نوں پہلے رب غفور
اس حکمت دے واسطے میں اوہ چھوڑیا مار

بچپن بالے وسدیاں دن نیک جزام
اوسدی نسلوں ہووَن سَتر نبی عیان
اوسدے صفت بنان چہ حکمت اہو کلیم
باپ اونہاں دا مر گیا بزرگ نیکوکار
ڈگ پوندی اوہ کند تاں مال ضائع جاندا اہل
وڈے ہو کر آپی دولت لین سنبھال
تدھ کیوں اپنے دلے وچہ کیتا فخر کمال
یاد رکھیں پھر کدیں نہ ایسا کریں خیال
دوجا رب بن کسے نوں نہ کوئی کریں سوال
دوڑن ہور نصیحتاں موسے نوں سمجھا
آیا نبی کلیم پھیر اندر اوس میدان
آمد بن کے نبی دی کردے استقبال
جو کجھ سکھیا علم ہے تساں اونہاں تھیں حال
حضرت کہیا علم اوہ ہے بہتا دستور
چھوڑ دیندا سر اوہ کر ایہہ نہ کدی بات

دی ہک اوسدے عوض وچہ دلسی اونہاں خدا
تریجا اوس دیوار دا ہیں تھیں سنیں بیان
بالک اوس دیوار دے آہے دو یتیم
آہی ہیٹھ اوس کند دے دولت بے شمار
اساں بنایا اوس نوں حکم خدا دے نال
باطن ساڈا علم ایہہ سمجھن بہت محال
وَن لیہہ نے آدمی کیتے جل جلال
مت کے کسے غرور تھیں آ ویں ہیٹھ وبال
جیہڑی مڑن حضور تھیں ٹریا اونہاں دے حال
مہتر خضر کلیم تھیں غائب ہو نے گیا
جتھے اوسدی قوم سب بیٹھی سر گردان
پچھن لگے آئے کے خضر سنو اوہ احوال
اوہ نبی حضرت اسانوں سارا دیہو سنار
باجھ ہتھ کسے نوں ہوندے نہ اظہار
دنیں بخشیں توں نبی لے پانی جوہن دا ات

ذکر وفات حضرت موسیٰ و ہارون علیہ السلام

لائق ہر ہک صفت دے واحد ذات خدا اوسا دے بھولیاں کسے نوں ہرگز نہیں بقا

ناں کوئی رہیا جگ تے نہ کوئی رہسے دام
وسے برسا اندر جیوے آخر ہونا فوت
سنوں حقیقت دوستو راوی کرے بیان
تریہہ برساں وچہ قوم دے کیتا خدا کلام
موسے نوں فرماوندا حضرت جبرائیل
روز فلانے اوس وقت وچہ فلانی جا
ایہہ گل سن کے نبی اول وچہ رہیا اوڈیک

آخر سبھ نے موت دا پینا اک دن جام
جو گھڑیاں تیں لکھیا جو جیہاں گئیں
موسے اتے ہارون حال اندر اوس بیان
اک دن جبرائیل نے آندا ایہہ پیغام
گھلیا ایہہ پیغام ہے تینوں رب جلیل
دنیا تھیں ہارون نوں لیساں اساں اٹھا
اوڈیک وعدہ جدوں اوہ ایہہ ہتا نزدیک

بے کے نال ہارون نوں موسیٰ نبی خدا
ہے سی اوسے باغ دا رب کیتا فرمان
کیا اوہ سوہنا باغ سی زینت تھیں بھرپور
ڈٹھا جد ہارون نے آیا بہت پسند
موسیٰ نوں فرماوندا ایہہ کیا جگہ عجیب
اتنی بات ہارون جاں کیتی نال بھرا
نال بیار ہارون دی قبض کیتی اس جان
بعضے کہن زمین وچ لیتی تخت سمیت
دیکھ حوالہ باغ تھیں موسیٰ ہویا روان
کہندا اج جہان تھیں فوت ہویا ہارون
سن کے اگوں قوم نے نہ کیتا اعتبار
حضرت موسیٰؑ کہیا جانے پاک خدا
کہندے جے تدھ آپ نہ کیتا اوسنوں خون
نال بھرا اگے رب تھیں منگیں فیر دعا
ملک حضوری لاش نوں آئے کھن شتاب
ساں نوں کجھ اس لاش تھیں پتہ نہ لگدا مول
جد تک ساں نوں لاش نہ دسے آپ پکار
حضرت موسیٰ رب تھیں منگی پھیر دعا
اوسے وقت جواب یا وسنوں رب غفور
بھیجی اللہ پاک نے میرے ویر موت
اتنی گل جاں کر رہیا ہوئی جند ہوا
دیکھ حوالہ قوم نوں آیا تد دل یقین
ہویا فوت جہان تھیں جاں حضرت ہارون
کرے خلیفہ اپنا اوسنوں نبی کلیم
تن برساں اس بات تھیں پچھے بنی اسرائیل

دو لامکان اک باغ وچ آئے دو ہیں بھرا
تاہیں سے ہارون نوں آیا اوس مکان
دھریا او سو چہ تخت اک قدرت رب غفور
اوپر اوسے تخت دے بیٹھا قدر بلند
بہنا چاہیے اس جگہ آئے نال نصیب
بھیجیا ملک الموت نوں اوسے وقت خدا
تخت سنے پھر لاش اوہ اوڈ چڑھی اسمان
اگوں معلم رب نوں کیونکر اینھ بھیت
آکے اپنی قوم وچ کیتا حال بیان
گھٹ وچھوڑا کر گیا میرا حال زبون!
کہن لگے ہارون نوں آپ آہو توں مار
ہاں نہیں ہرگز مانگیا اپنا ویر بھرا
پل وکھا اوہ اسانوں لاش کتھے ہارون
یا رب توں ہارون دی لاش وکھال وکھلا
تاں پھر لوکاں دیکھ کے دتا ایہہ جواب
کیونکر جاناں تدھ ایہہ کیتا نہ مقتول
تد تک تیرے اوپر نہ مول کراں اعتبار
اک واری ہارون نوں یا رب پھیر جوا
بولیا میرے ویر دا ہرگز نہیں قصور
ختم حیاتی ہو گئی تاں میں ہویا فوت
ملک حضوری لے گئے پھر اوہ لاش اوٹھا
باقی حالت کساں نوں عرض کراں مسکین
موسیٰ دا اک بھانجا سی یوشع بن نون
موسیٰ دے اگوں اوسدا آہا خلق عظیم
آیا پاس کلیم دے ملک الموت وکیل

بہجن لگا اوس کھئیں موسیٰ نبی خدا
کرن زیارت مجھ دی آیوں میرے کول
تاں پھیر نبی کلیم نوں کہیا ملک الموت
پچھیا میری جان توں کڈسیں کیہڑے راہ
کہیا نبی کلیم نے اس اساڈے وات
سُن کر عزرائیل نے کیتا پھیر بیان
تاں پھر عزرائیل نوں کہیا نبی غفور
تاں پھر عزرائیل نے کہیا ستھاندے راہ
حضرت موسیٰ آکھیا سُن کر اسدی بات
سُن کر عزرائیل نے کیتا پھیر بیان
تاں پھر عزرائیل نوں کہیا نبی غفور
سُن کر عزرائیل نے کیتا پھیر مقال
غصے نال کلیم نے دتا پھیر جواب
رہندا ہے جناب وچ میرا ایک سوال
ایہہ گل سُن کر ہوگیا واپس عزرائیل
یا رب اگے بندہ دے حاجت نہیں سنیاں
تاں پھیر نبی کلیم نوں رب کیتا فرمان
کیتی عرض کلیم نے یا رب پاک خدا
ایہہ ایک سوال ہے میرا اوتھے حضور
او تھئے جا کے بندہ دی لولاک حمد ثنا
ہویا حکم جناب تھیں عرض تیری منظور
گیا اوپر کوہ طور دا رہیا پاک لقا
یا رب فیر مرے بعد جو ہے میری اولاد
تنگ نہ رکھیں رزق تھیں یا رب پاک غفور
دیسیں پناہ حرام تھیں کھاون رزق حلال

کیونکہ آیوں دوستا لینوں حال سُنا
یا میری جند لین نوں دس حقیقت کھول
آیا ہیں جند لین نوں ہوسیں تواج فوت
کہندا موہنہ دے راہ تھیں جتھوں نکلوسا
کیتی نال خدا دے گل لوح چہ لکھیا بات
انہیں دے راہ تساں دی قبض کرساں جان
انہاں اکھیں کوہ طور تے ڈٹھا رب دا نور
جاں نکالاں تساں دی سن امی نبی آلاہ
انہاں ہتھاں نال ہیں لکھی ہے توراۃ
پیراں دے راہ تساں دی قبض کرساں جان
انہاں پیراں نال ہیں گیا اوپر کوہ طور
جاں نکالاں تساں دی حکم خدا دے نال
اجے نہ دیندا جان میں جا کول رب خدا
جد تک کراں نہ عرض اوہ تیری کیا مجال
کیتا حال بیان سبھ اگے رب جلیل
بینوں دوست تساڈا لیکن نہ دیندا جان
رہنا چاہیں جے توں اوپر اس جہان
ہیں راضی ہر امر نے تیری جیوں رضا
جا صدا اساں پاک اڑیں جاواں پھیر کوہ طور
دیکھاں تیرے نور دا پھر اک واری لقا
آ اوپر کوہ طور دے دیکھ اساڈا نور
مستہ او کتھا جناب وچہ لگا کرن دعا
فضل کرم بخشیں آپ نوں ہر دم رکھیں شاد
کریں انہاں دے اندروں گل کدورت دور
ہووے آپ رفیق توں امت میری نال

سنکر عرض کلیم نوں کہیا رب غفار
مار یا اوپر زمین دے عاصا نبی خدا
حکم ہویا ہن مار توں عاصا اوپر آب
اوس دے تھوں نکلیا پتھر یک سیاہ
پتھر تے جاں ماریا عاصا نبی کلیم
کر دا ذکر خدا ایہدا نال زبان فصیح

اسی موسیٰ توں زمین تے عاصا آپنا مار
جاری ہویا قدرتوں اوس جا تے دریا
پانی اوپر ماریا عاصا نبی شتاب
اوس تے عاصا مار توں کیتا حکم الاہ
کیڑا اوس تھیں نکلیا قدرت رب رحیم
مونہہ وچہ ساوا گھاس تے پڑھدا ایہ تسبیح

سبحان من یرانی و یسمع کلامی و یعرف مکانی و یرزقنی فی قلب حجری

سبحان اللہ پاک ہے یارب تیری ذات
جانے میری جگہ توں نالے سنیں کلام
کیڑے ولوں دیکھ کے موسیٰ نبی کلیم
اے موسیٰ کس بات تھیں ہویوں حیران جا
کیڑے جو وچہ پتھر آں دے تھی تینوں یاد
باقی امت اندر دی میری پیدا وار
راضی ہو کوہ طور تھیں موسیٰ بن عمران
رستے اندر اوس نے ڈٹھے ست جوان
حضرت موسیٰ دیکھ گیا انہاں دے لول
سرہن لگے نبی نوں کر تے ڈاڈھی غور
توں بھی کرا مداد کجھ پاسیں بہت ثواب
ہوئی قبر تیار جاں موسیٰ نوں فرمان
داخل ہو کے دیکھ کھال پوری ہر کہ نال
ویکھن لگا لحد نوں ہو گئے وچہ درانہ
ربا میرے واسطے ہوندی رہیو گور
سبب بہشتی قبر وچہ آندا ملک الموت
دتا غسل فرشتیاں حکموں رب رحیم
لیو ستا وچہ جنابتے موسیٰ عالی ذات

ہیں عاجز نا چیز نوں ڈٹھیں توں دن رات
روزی پہنچا وندا پتھر وچہ مدام
لگا کرن قیاس کجھ کہیا رب رحیم
ہیں رازق ہر چیز نوں رازق دیاں پہنچا
بھکھی لبھے طعام تھیں کیوں نہ تیری اولاد
ہیں بیدا لنش اپنی دیواں گویں وسار
واپس اپنی قوم ول ہویا پھیر رواں
دہمے سن قبر نکالدے اوپر ہک مکان
پچھدا کس دی قبر ہے ملیوں دسو گل
ہے اک دوست رب دا اسدی ہے ایہ گور
نال انہاں دے لگ پیا موسیٰ نبی شتاب
مالک ہے اس گور دا تیرے جیہا جوان
حضرت موسیٰ گور وچہ داخل ہویا نال
چنگی لگی جگہ او ہندا نال نیاز
اوسے ویلے رب نے دتا نور
سنگھیا جدوں کلیم نے اوتھے ہویا فوت
کفن پہنا اوس گور وچہ کیتا دفن کلیم
ڈیڑھ سو برس سال عمر سی پائی جدوں وفات

کد تک رہنا جگ تے آخر ہونا فوت
کی ہویا جے چار دن ایہو لوک مشہور

دیکھ تنہاں دا سر سے تلے گلی کلیندی موت
توں بھی تھوڑے دن جگ وچ کرنا کھیڈ تے ہور

ذکر خلاص شدن قوم موسیٰ علیہ السلام از میدان تیہ و جنگ کردن یوشع علیہ السلام با قوم جباران وغیرہ

ہوئے دی من قوم دا سنو تمامی حال
پورے چالی برس جاں اوتھے گئے وہا
یوشع نوں پھر حکم ایہہ کیتا رب قدیر
جاؤ شام دیار نوں مارو قوم جبار
یوشع لے کے قوم نوں ہویا ترت روان
غازی تیغ چلاؤندے قتل کرن گمراہ
جو ایمان لیاوندا اوسنوں دیون چھوڑ
فتح ہوئی اسلام دی اندر ملکے تمام
اوسکدے وچ بھی بہت سی رہندی قوم جیا
بہتے کافر ڈر دیاں سے آکے ایمان
اوہ کھول ملغا شہر نوں آئے مسلمان
پہنچی اوسنوں خبر جاں آیا کوئی غنیم
خوب دکھایاں حملا قتال کل یوشع دی قوم
نت شکستاں کھاوندا اوہ باقی کفار
فوج تمامی اوسدی ہوئی بہت ذلیل
چھ ماہ پورے اوہناں نہ ہویا اوہناں جنگ

بعد ہی لتھیں اوس جگہ بند رہے مت سال
یوشع نوں پیغمبری کیتی رب عطا
پس ہن تیری قوم دی بخشش وچ تقصیر
فتح لئے گی تسا انہاں کافر جان ہار
اندر شام دیار دے داخل ہوئے آن
جو نہ مسلم ہوندا کردے مار فناہ
باقی سر کفار دی گردن دیندے توڑ
ہو گئے اک شہر سیا ایلیا اوس دا نام
اوسیجا کیہہ کدی ہومناں جا ماری تلوار
فتح تمامی ہومناں دی رب رحمان
اوتھے سی بادشاہ بالق نافرمان
کردا آن مقابلہ لے کے فوج رحیم
کافراں مقابلہ رہیا کتنے لوم
پھر دوجے دن آکر کر کے دا جنگ ہزار
اسیر مسلماں سنگ لڑے وچ ذلیل
آخر تھک بہہ دس کلم ایہہ اکاں ہو کے تنگ

بد دعا کردن بلعم بن باعور در حق یوشع علیہ السلام

رہندا سی اک آدمی اندر اوس مکان
زاہد عابد پارسا صابر مسلمان

پُتّر اوہ باعور دا بلعم اوس دا نام
جو کجھ کرے سوال اوہ وچ جناب خدا
سنے وزیراں بادشاہ آیا اوسدے کول
کر توں میرے واسطے رب دے پیش دُعا
بلعم کہندا ہے اوہ رب دا خاص رسول
بھلا کرو تاں تسیں بھی ہووو مسلمان
سُن کے اگوں آکھدا بالق شاہ لعین
جے توں میرے واسطے کریں نہیں دعا
بلعم کہیا کدیں ناں مناں تیری گل
کہندا اوسنوں جاسنگے اوہ بالق شیطان
ویلاں گا بس تدھ نوں دولت درم دینار
کرے اساڈے واسطے وچ حضور سوال
عورت جا کر آکھدی اپنے بلعم باعور
کر توں اوسدے واسطے رب دے پیش دعا
عورت دی بھی بات نہ کیتی اوس منظور
خدمت اندر آگیا بالق شاہ شریر
جمع کرو جو شہر تھیں عورتاں صورتمند
لشکر وچ نہ علم دے بھیجدیو فی الحال
جد اوہ فعل حرام وچ جا ہوون مشغول
اس حیلے تھیں تساں نوں ہوسی فتح نصیب
اوسے ویلے بھیجیو عورتاں جلد منگا
یوشع والی قوم وچ گئیاں جلد روان
غازی کسے نہ اونہاں نوں کیتی ہوں نگاہ
بعض روایت اونہاں تھیں کیتا ہکی زنا
ستر ہزاراں آدمی مویا نال طاعون

اسم اعظم دا ورد اوہ کردا رہے مدام
کر لیندا منظور سی اوس دی رب دُعا
نال ادب دے آکھدا اسنوں اوڈھول
یوشع کولوں اسانوں دلوے کے فتح خدا
بُری دعا اس واسطے میں نہیں کردا مول
اوہ ہے یوشع نبی دے لے آؤ ایمان
اسیں نہ ہرگز اوسدا کدیں قبولاں دین
اسیں دیکے تدھ نوں سولیاں چڑھا
تاں پھر بالق آگیا عورت اوسدی ول
خاوند تیرا من دا نہیں میرا فرمان
میری خاطر اوسنوں توں جا کہو بلواہ
رب اساڈے سر تھیں یوشع دلوے ٹال
کیوں بالق دی بات نوں نہیں کرو منظور
یوشع کولوں اوسنوں دلوے فتح خدا
آخر بالق شاہ نوں سندیا بلعم لعور
تاں پھر بلعم باعور نے دسی ایہہ تدبیر
خوب سنگار دا اونہاں نوں جس ہوئے دید
اوہ بدکاری کرنگے اونہاں زنانیاں نال
حملہ کرکے اونہاں نوں ترت کرو مقتول
آئی بہت پسند ایہہ بالق نوں ترکیب
گہنا گٹا اونہاں نوں خوب طرح پہنا
امیر تنہاں زناں تھیں دتی رب امان
کل تجویزاں اوسدیاں کیتیاں رب تباہ
اوسے ویلے اونہاں تے بھیجی رب وبا
ساعت اندر قوم دا ہویا کم زبون

حضرت یوشع رب نوں کیتا عرض سوال — رہا ساڈی قوم نوں ایہ کی پیا وبال
ہویا حکم جناب تھیں شامت ہور نہ کار — شخص فلانے تساں تھیں کیتا فعل زنار
جد تک کھوٹ مرد اوہ ہوون نہ مقتول — تد تک اینویں قوم تے رہسی قہر نزول
سنکر حکم جناب تھیں یوشع نبی امام — اوسے ویلے دوہاں نوں پکڑ کیتا قتلام
مارے گئے اوہ جدوں پھر زانی مرد لبیا — دور ہویا طاعون اوہ کیتا فضل خدا
اکس زنا دی شامتوں یکدم ہویا نقصان — کیوں نہ ہن طاعون تھیں جگ ہووے ویران

مقولہ مصنف

اکثر مرض طاعون وی ہوندی نال زناہ — سمجھے یاد وسے پھیر ایہ ویندا ایہو ادکھا
جیوں جیوں آن زناہ تے لوکاں پایا زور — تیوں تیوں مرض طاعون بھی آن مچایا شور
نہیں تاں سب بیماریاں ہویاں وچہ جہان — نہیں سی اسا کدیں بھی سنیا نام نشان
جنگل وچہ جہاندے ویکھو سر ہر جار — لاکھاں خلق طاعون نے کیتی مار فنار
کتنے شہر اجاڑ کے کیتے اس برباد — چاروں طرف جہان وچہ ہویا شروع فساد
لگے جیکر ملک تے پوندا کدیں وبال — ورلے ورلے آدمی مرے سبھنے نال
اوہ بھی نت نہ آوندا نہ ہوندا ہر تھاں — چھوڑیا نہ طاعون ہن خالی کوئی گراں
اگے وچہ جہان دے پوندی کدیں وباہ — ہن خالی طاعون تھیں سال نہ گذری کا
اگے کدیں بخار بھی ہوندا عرصے نال — گھر گھر ہن طاعون دا ہویا آن سوکال
تھوڑی بہتی مرض سب اگے ہوندی کور — جھب جھب پھرایا سنگے رخصت جاندی ہور
ہن ایسی اس مرض دی ہوئی علیک سلیک — ہووے اوپر ڈنگوڑی نت سلام علیک
ایہ سب شامت جگ تے ورتی کیتوں گناہ — اسے پھیر بھی کسے نوں ناہیں شرم حیا
ایسی نڈر ہو گئی خلقت بے فرمان — سمجھے اکھیں دیکھدے پھیر بھی خوف نہ کھان
رایاں ونجے حرام وچہ رہن سدا مشغول — دیکھ عذاب زناہ تھیں توبہ کرن نہ مول
جیکر توبہ کرے بھی کوئی نال زبان — گذر جاوے طاعون جاں پھر اوہا کم جان
یاد نہ رہندی کسے نوں ہرگز پچھلی گل — کیا کجھ بدلے پاپ دے زحمت ڈٹھی گل
اسے کارن پھیر رب کردا قہر نزول — مدت ہن زحمت دیکھ کے عبرت کرن قبول

ایسے پھر بھی وہناں نوں آوے نہیں شعور
نیک بندے طاعون وچہ جے ہوون بیمار
نقص جنہاں اسیں کبھی ہوندے نیکوکار
ایہہ نیڑے آساتھ دے مول نہ ڈھکدا آر
ظاہر کرن بہادری اپنی سب فرمان
اسارے اندر ہوندی حکمت پاک خدا
تاں جو مت گے انہاں تھیں ہوئے کوئی قصور
اسے حکمت واسطے خالق پاک جناب
نالے جھیڑے رب دے بندے نیکوکار
دنیا وچہ جے اوہناں نوں جانے کجھ تکلیف
لیسے بہانے اوہناں نوں سدے وچہ حضور
اگلی حکمت ربدی جانن ناہیں مول
بریاں نوں اسواسطے مہلت دیندا رب
پاپی کارن اوہناں نوں بگڑے نہیں شتاب
جس دے بیلے ہور ہن اوہ لیور سے پیغمبر مان
ہک سے واری اوہناں نوں الیسی ملے سزا
دیکھو اندر مثنوی عارف مرد خدا

جیوں جیوں رب ڈراوندا تیوں تیوں کرن قصور
فاسق فاجر دیکھ کے لٹ کرن تکرار
سانوں کبھی طاعون ایہہ کردا بار خوار
دوروں سانوں دیکھ کے جاندا لنگھ دولا
جانن نہ اسبات وچہ ساڈا ہے نقصان
نیکاں نوں رب پیار تھیں لیندا جھب بلا
اگلا عزت بھرم کبھی کرنیں تھیں سبھ دور
دنیا اتوں اوہناں نوں لیندا اس شتاب
نال اوہناں دے ربدا ہوندا بہت پیار
رہن نہ دیندا اوہناں نوں ایتھے رب لطیف
نال اہل اندی صحبتوں کر کے اوہناں نوں دور
بے سمجھی دی شامتوں طعن کرن مجہول
کرکے ہوون شتاب ایہہ توبہ کسے سبب
تاں جو عیب کمائیکے ہوون ہور خراب
آجاوے پھر اوہناں تے ربدا قہر طوفان
جیویں فرعون پلیت دا چاہیا حکم خدا
حضرت رومی مثنوی بیچ گئے فرما

تو مشو مغرور بر حلم خدا
دیر گیرد سخت گیرد مر ترا

دیکھ سہائے رب دے نا ہوویں مغرور
کیہ ہویا جے چار دن تازہ کیتو من
مرنے موجاں غافلا کرکی دم اس مکان
جے سو برس کریں توں اوڑک پھر منظور

جتنا چر کا پکڑ سی سخت کرے مقہور
آیا اوسدا قہر جاں آکڑ دے سی بھن
آپے لوکاں ہو ونسی چل کے اوس جہان
اوڑک اک دن ہو ونا حاضر بس حضور

چھوڑ دیئے نصیحتاں ناکر طول مقال
یوشع دے جنگ دا آکھ سنا احوال

کر کر حیلے جدوں اوہ رہیا زور لگا
بلعم تائیں آکھیا نال زبان فصیح
کرن دعا ہن اڑتے ہرگز جا نہ مول
گدھے تھیں سن بات ایہ بلعم بن باعور
اگوں راہ وچہ اوسنوں ملیا پھر شیطان
اے بلعم کس واسطے کردا نہیں دعا
بلعم کہیا مجھ نوں گدھے آکھ ندا موڑ
نالے مینوں جاپدا ہے ایہ مندی کار
ایہہ گل سنکے آکھدا شیطوں بد انجام
معلم ہوندا عقل تھیں ہے ایہ خر شیطان
آکھے لگ شیطان دے ناقوں عقل گوار
جیکر بالق شاہ نوں ہوئی فتح نصیب
ہوسی سارے ملک وچہ تیرا حکم احکام
بھی تینوں پیغمبری کرسی رب عطا
جاں ایہ باتاں کیتیاں اوس شیطان لعین
بہیر بہاد ہے چل کے آیا طرف پہاڑ
پوہتا جدوں پہاڑ تے لگا کرن دعا
حضرت یوشع قوم دا ڈٹھا جدا حوالی
یارب سانوں فتح کی آہی وچ آس
اس کارن اڈ ڈیاں گذر گئے چھ ماہ
دل ٹا سادسی قوم تے کھادان لگی ھار
حکم ہویا اک شخص ہے بلعم اوسدا نام
پڑھکے اعظم اسم اوس کیتا عرض سوال
حضرت یوشع عرض پھر کیتی وچہ جناب
عمل ما جو اعظم اسم دا اسودے اوس تھیں فور

اوڑک گدھا بولیا قدرت نال خدا
تینوں لگے جان وچہ ہے نقصان صریح
نہیں تاں فوز نج جاوسیں ہرسن ہوں بھول
واپس ہو کے گھر اسنوں چلیا پرت ضرور
آکھن لگا اوسنوں بن صورت انسان
نیکی والے کم تھیں چلیوں مکھ بھنواں
کہندا اکریں دعا نہ جیکر یہ بدی لوڑ
تاں میں تیتھاں پرت کے چلیا ہوولا چار
گدھے تینے بھی اسطرح کیتی لدیں کلام
آپنے چنگے کم تھیں تینوں آندا راہ ان
بیشک یوشع واسطے کرتوں بری دعا
تابع ہوسن تدھدے سبھا امیر غریب
بالق بھی خود ہوسی تیرے بلکن غلام
نالے عورت تدھدی رسی خوشی رضا
بلعم تائیں آگیا دل دے وچہ یقین
گدھا مول نہ آیا چھوڑ رہیا وچہ اوجاڑ
آیے وچہ شکست دے مومن اہل صفا
روندا آگے رب دے سر سجدے وچہ ڈال
رل مل قوم کفار دا اسیں کراں گئے ناس
جبار آل دی قوم نوں کرساں مار فنا
ایہہ کی قدرت ہو گئی تیری یا غفار
اوسدے تائیں یاد ہے اعظم اسم کلام
ہوئی فتح کفار دی اوسدی برکت نال
رہیا اوسدا مرتبہ اوس تھیں گھس شتاب
ہووسے پھر نہ اوسدی کوئی دعا منظور

کیتا حکم جناب تھیں خالق پاک غفار
سن فرمان خدا ایہہ یوشع نبی خدا
اودھروں فوج کفار بھی آئی وچ میدان
لگا کرن دعایاں بلعم بن باعور
دوہیں دھریں مقابلہ رن وچ ہویا آر
دھڑ دھڑ چلی میدان وچ آ چمکی تلوار
ڈر کے اندر قلعہ دے داخل ہوئے جار
داخل ہوئے قلعہ وچ زور ہی اہل اسلام
حضرت یوشع دے وچ کیتی تدوں وچار
کل ہفتے دا روز ہے داخل ہونا آر
اینہاں سی توریت وچ ربدا حکم نزول
جیکر جھگڑے لڑن نوں آئی قوم کفار
کر کے موںہہ اسمان ول یوشع کرے دعا
اُسے ویلے رب نے کیتی عرض قبول
اُتنے تائیں مومناں پھیر دتی شمشیر
کافر سارے پکڑ کے کیتے مار تباہ
فتح ہوئی اسلام دی اوپر قوم جبار
مال غنیمت اونہاں دا سارا جمع کرا
اندر قصص الانبیا لکھیا ہور بیان
قدرت ربدی اوسنوں اگ نہ لگی ہول
ہیسی حکم توریت وچ جتنا ہووے مال
رہ جاوے اوس مال نوں جیکر ہی جے اگ
معلوم ہوندا ایدوں ایہہ سارا پاک مال
جاں باوہ مال اکارتہ سڑیا آتش نال
اسدے پچھوں کسے نے رکھیا کجھ چھپا

بلعم تیرے سامنے کر سالاں ایں خوار
کرے تیاری جنگ دی فوج تمام بلار
روز آہا جمعہ دا ڈاوی کرے بیان
اپر اوسدی ہوں نہ ہوئی دعا منظور
اللہ اکبر آکھ کے مومن ٹوٹے دہار
بھاج پئی کفار نوں نٹھی قوم جبار
حضرت یوشع قلعہ نوں دتا توڑ گواہ
لڑدیاں لڑدیاں اونہاں نوں نظر ہوئی شام
جیکر ہوئی فتح نہ اج اجے کے وار
ہفتے دے دن اسانوں جنگ نہ ہوں روا
ہفتے دے دن جنگ نے مومن جان نہ ہوں
اساں نہ تیغ اٹھاونی سانوں نہیں مار
یا اللہ اج دو گھڑی دلویں دن ودھا
دو گھڑیاں رب ہور کھی وقت نہ لاہیا ہوں
قبضے اندر کر لیا شہر تمامی گھیر
بت خانے سب اونہاں کیتے ویراں ڈھاہ
جالق تائیں رب نے کیتا بار خوار
ہی سبب حکم توریت دے دتا سبھ جلا
مال غنیمت اونہاں دا لگے جدوں جلاون
حضرت یوشع ویکھ کے ہویا حیرت ہول
سارا جمع کرا کے اگ وچ دتا مال
باقی دا اوہ مال نہیں ہول نہ ساڑے اگ
اسدے وچوں کسے نے رکھیا کجھ نکال
حضرت یوشع دل دے کیتا دلوں خیال
تائیں لیا سینہ دل اگ بھی اثر نہ کردا بجا

لگا کرن تلاش پھر یوشع صاحب نور
رکھیا سی کجھ مال اُس آپنے پاس لوکاں
مال غنیمت ورتنا ہیسی اوہناں حرام
اس کھتیں پچھے گذریا بلعم دا جو حال

نال ذریعے قرعے دے نکل پیا اک چور
یوشع نے منگوائیکے دتا سنگھ چھڑا
ساڈوں مال حلال ایہ کیتا رب تمام
آکھ سناواں تساں نوں رب دی برکت نال

باقی حال بلعم بن باعورہ

یوشع تائیں فتح جاں دتی رب غفور
نذر سلام آکھی نوں کر کے ادب کمال
با حضرت ہیں تساں حق کیتی بُری دعا
یوشع نے فرمایا ایہی وجہ حضور
تاہیں تیری بزرگی دتی رب ہٹاد
ہاب گل تینوں ہور کیہی دلواں اسیں سنا
باجھ اوہنا ندے سوہ جو کر سبھ عرض سوال
بلعم نوں اس بات تھیں لگا ڈاڈھا غم
اے بدبخت نکارے ہیں توں ڈوہی ہکار
پیغمبر دے حق وچ کیتا بُرا سوال
دور کیتی سبھ بزرگی میری رب ودود
اسے دی گل سنکے آکھدی عورت بلعم نوں
اُس دے بارے کجھ بھی پاس نہیں ثواب
تن دعائیں میریاں کرسی رب قبول
عورت نے پھر اوسنوں کہیا ہو مسرور
کرتوں میرے واسطے اک ضرور دعا
کہیا بلعم نے عورتے ایہ گل ہوگ محال
روز قیامت کرانگا عرضاں پیش خدا
عورت نے پھر آکھیا اوسنوں کر تاکید

پاس اوہنا ندے آیا بلعم بن باعور
اوس تھیں پچھے رو پئیکے کردا عرض سوال
بخشیں مینوں تقصیر او ہویا مقبول خدا
کیتی تیرے واسطے اک دعا ضرور
ہن کجھ تیرا مرتبہ ناہیں پیش خدا
باقی تیریاں حاجتاں ہوسن تن روا
کرسی ہوگ قبول نہ قادر جل جلال
عورت تائیں آکھیا کہندا اوسے دم
مینوں وچ جہان دے کیتا تدوں خوار
تیرے اگے لگ کے سبھ کجھ بیٹھا گال
کرکر زہد عبادتاں انت ہویا مردود
تن سو برساں بندگی کردا رہیوں توں کی
بلعم اگوں اوسنوں دیندا ایہ جواب
باجھ اوہناں تھیں ہور نہ ہوسی کجھ قبول
تن دعائیں تیریاں ہوسن جو منظور
دو باقی دیاں دکھ توں اپنے کارن جیہ
رکھساں اپنے واسطے تے اوہ سوال
باجھ جو ہینوں لوڑے دوزخ کنوں بچا
میرے اوپر تدھ دا ہوگ احسان مزید

میرے کارن رب نوں کر توں عرض سوال
ملے جوانی مجھ نوں نالے حسن جمال
بلعم کہیا حسن دی ناہو خواہشمند
اگے تیرا حسن ہے سب کولوں دوچند
پھر عورت تھیں مجھ نوں جاپیں توں خوش شوہر
ایہہ عورت اوسدی بات نہ منّے مور
آخر ہو لاچار اوس کیتی عرض دعا
یارب میری نار نوں کر توں حسن عطا
اوسے ویلے ہو گئی عورت بہت جوان
حسن عجائب اوسنوں بخش کیتا رحمان
ایہہ بلعم لعبور واہیا رو سیاہ
صورت اوسدی غضب تھیں کیتی رب تباہ
وچہ فتوح القرآن دے لکھیا ایہہ بیان
گئے وانگوں اوسدی لٹکی سینے زبان
جیونکر وچہ قرآن دے ہوتی رب مثال
سگوں آیت لکھ کے تینوں دیاں کھال

فمثله كمثل الكلب ان تحمل عليه يلهث او تتركه يلهث

لکھیا بہت مفسران آیت ایہہ شریف
بلعم دے وچہ حق دے بھیجی رب لطیف
یعنی پیغمبراں دی گئے وانگ مثال
جکّو چھوڑو وا اوسنوں ہو گئے ہر ہر حال
اینویں بلعم لعبورتے ہویا قہر خدا
کتّے وانگوں اوسنوں لگا ہوکن دا
پھیر ہے نمانا ہوکدا لمی جیبھ نکال
بدل گئی روا وساری ہویا مندا حال
عورت اوسنوں دیکھ کے سخت ہوئی بیزار
اوس نے ول گھر آپنا رکھ لیا اک یار
دیہاں لہہ انیں کرے اوہ اوسدے نال زناہ
سڑدا اوسنوں دیکھ کے بلعم رو سیاہ
نیت دے وچہ آکھے ربنوں کرے سوال
یارب کر دے دور توں اسدا حسن جمال
جیہڑے مونہ تھیں حشر دی کیتی اگے دعا
اوسے مونہ تھیں آکھدا اسدی شکل وٹا
کتیاں وانگوں اوسدی ہووے شکل تمام
جیونکر ہیں تھیں کسب کے لگی کرن حرام
اوسے ویلے ہو گئی کتی اوسدی نار
پتر دھیاں ویکھ کے رودن زار و زار
نالے خلقت اوسنوں آکھن لگی آ کر
دیکھو کتی ہو گئی ایہہ تساڈی مادر
سن سن باتاں خلق تھیں تنگ ہوئی اولاد
رب دے ساہمنے ترحم وچہ کیتی فریاد
بابل تائیں آکھدے منگ دعا
صورت اصلی ماں نوں بخشے پھیر خدا
نالے لوکاں اوسنوں کیتا آ لاچار
لگا کرن دعا کہ بلعم تیجی وار
آہی جیہڑے حال وچہ پہلوں میری نار
اوسنوں کر دے پھیر توں یارب پاک غفار
خالق نوں بدلاندیاں ہوندی نہ لگدی دیر
ہو گئی پہلے حال تے عورت اوسدی پھیر

تینے سو ضاں اوس دیاں ہوئیاں سن مقبول
جیکر اوس دے آ بنے ہوندے بخت بجا
ایہہ خالق پاک نوں انہویں سی منظور
گھر وچ دولت مال جمع ہووے بے شمار
وانگ سگ دے رجھاندا ہووے نامقسوم
کہہ کر زہد عباد تاں بلعم تن سو سال
دنیا اندر ہو گئی صورت وانگوں سگ
جو کوئی ربّ دے حکم تھیں ہوسی سرگردان
چھوڑ دین چوا دکرا ایہہ ناکر طول طوال
فتح ہوئی جاں نبی دی وچ قوم جبار
داخل ہوو دو شہر وچ سجدہ شکر منا
اگے اس تھیں لے سن وچ اجاڑ ویران
چالی رساں بعد جاں ہوئی فتح حصول
خطہ کہکے شہر وچ داخل ہو وجبار
یعنی خطہ آکھ کے داخل ہوئے جبار
حنطہ آکھن کنک نوں سنتوں نیک خصال
چالی برساں رہے سن اندر تیہ میدان
بلیں اوہ اناج دے ڈاڈھے خواہشمند
حکم الٰہی اونہاں جاں کردتا تبدیل
اوس وبا تھیں آدمی ہویا ستر ہزار
بعض کہن اسمان تھیں آتش بھیجی رب
لکھیا اہل تفسیر ان راوی کرے بیان
حضرت موسیٰ آپ سی زمانہ وچ سنسار
پچھوں یوشع ملک تے قبضہ کیتا جبار
اوس تھیں پچھے آگیا طرف کوہستان

تینے جگہ اکار تھی ہویاں خرچ فضول
لینے کارن رب تھیں بخشش منگ اچار
رحمت کولوں اوس نے رہنا ہیسی دور
جد تک ہون نصیب نا جاوے سب بیکار
جا کے آب حیات تے رہ جاون محروم
رکی بیفرمانیوں سب کجھ مٹھا گال
روز قیامت دوزخیں گھلی عکمیندی اگ
ایہو حالت ویکھسی ربدا بے فرمان
باقی ماندہ آکھ توں یوشع دا احوال
یوشع تائیں حکم ایہہ دتا رب غفار
بالے بخشش واسطے کرو سوال دعا
شہر وڑن دا نہیں سی حکم انہاں نوں جان
شہر وڑن دے واسطے ہویا حکم نزول
معنے اسدے سجدہ توں ربا بخشش خطا
بعضیاں خطہ آکھیا دتا لفظ وٹار
بخشش بدلے کنک دا کیتا اونہاں سوال
ہر گز کنک نہ کھان لوں لدھی اوسمکان
تائیں اونہاں کنک نوں کیتا بہت پسند
سخت وبا اوس قوم تے بھیجی رب جلیل
تاں پھر کل قوم نے کیتی استغفار
ویکھ عذاب خدا ایہہ آتائب ہوئے سب
جتس ویلے ایہہ واقعہ ہویا وچ جہان
اوسے کیتی فتح ایہہ جا کے قوم جبار
قتل کیتا کفار نوں فتے بت اڈا
فتح کیتا پھر اونہاں املاک تمامی آن

شہر عماؤ صفوں دو آہے طرفے تمام
کر کے دین اسلام دا اسحاگہ وچہ زور
حاکم جو اوس جگہ دا باردنق اوسدا نام
خدمت اندر آ کے ہویا مسلمان
اوتھوں مغرب طرف پھیر یوشع آیا چل
پنجے ہیسن بادشاہ کرن لگے اوہ جنگ
جاں یوشع دی فوج نے کھچ لئی صمصام
حضرت یوشع دا بیا اندر غار پہاڑ
اندر بعض روایتاں ایہ بھی ہے منقول
حضرت یوشع ست برس جنگ کیتا وچہ شام
اور اسرائیلیاں ملک کیتے تقسیم
لوکاں نوں سکھلایا حکم احکام تورات
عمر اونہاں دی ہک سو ہور دو نہتر سال

اوتھے بھی جا اوسنے پائی فتح تمام
اردہی سلم پہاڑ دل قوم لیا گیا لوہ
یوشع دی جان اوسنوں ہوئی خبر تمام
نال لے اوسدی قوم سبھ لے آئی ایمان
پنج شہر اس ملک دے آہے مغرب ول
آخر یوشع اونہاں نوں کیتا ڈاہڈا تنگ
نس کے غار پہاڑ وچہ چھپے پنج تمام
پنجے شاہ اوہ پکڑ کے سولی دتے چاڑھ
اندر اوسے غار دے بھاس موئے مجھول
مارا لیتا بادشاہ پائی فتح تمام
جاری کیتا ہر جگہ دین اسلام کلیم
نائب کر کالوت نوں پائی پھیر وفات
اگے سن کالوت دا آکھ سناداں حال

ذکر حضرت کالوت علیہ السلام

وچہ جامع تاریخ دے لکھیا ایہ بیان
اوہ حضرت شمعون دا سیگا سہی فرزند
یوشع بعد کالوت نوں مرسل کیتا رب
جیوں وصیت کر گیا ناں یوشع نبی خدا
جنہیں شہریں گیا تاں یوشع پاک امام
ملک سلم دا بادشاہ بارق جسدا نام
پچھوں پھر اوہ ہو گیا دین کنوں مرتد
خبر سنی کالوت نے ہویا ترت روان
نال لے ستر آدمی وسدے خویش وزیر
ہوئے قتل جہاد وچہ کافر دس ہزار

سی حضرت کالوت دا باپ یوقنا جان
اوہ بیٹا یعقوب دا عالی قدر بلند
رکھیا اوس توریت تے عملدرآمد سب
کل مہماں اوسنے سر تے لیاں چار
جا حضرت کالوت نے کیتی شرع تمام
یوشع دے جو وقت وچہ لے آیا اسلام
کل رعیت اوسدی کافر ہوئی اشد
بارق تاب نہ جا سکے لیتا بند لوان
بارق نے آرام نوں کیتا پکڑ اسیر
باقی طرف پہاڑ دے نس گئے فرار

بارق نوں کالوت نے کیتا جدوں اسیر
سبھدے ہتھوں انگلیاں دتیاں کٹ تمام
ٹکڑے کر کے روٹیاں دیہن اونہانوں کھلا
ایسے حالت وچ اوہ سدا خوار خراب
فتح کیتا کالوت نے جاں اوہ ملک تمام
قوم جو اسرائیلیاں راوی کرے بیان
چالی برس او جا اوہ وچہ رکھے قید خدا
اس تھیں پچھے مصر وچ آئے اہل اسلام
آرہیا وچہ مصر دے پیغمبر کالوت
اوسدے تابع اپنا کر کے جانشین
بعد اوس تھیں حزقیل پھر کیتا رب علام

سنے وزیراں وسنوں ایہ دتی تعزیر
عاجز ہوئے کھاں تھیں ستھاں نال طعام
کتیاں وانگ اوہناں اوہ ٹکڑے مونہاں نال
بدلے اپنے کفر دے پاون نت عذاب
آ کے اندر مصر دے کیتا پھیر مقام
سٹھ برس تھیں بعد پھر آئے مصر مکان
ونیہہ برس وچہ شام دے کر دیاں گئے اوہ
کجھ مغرب ول جا رہے کجھ رہے وچہ شام
نام یوشا وتھن ونماندا سی ہک پت سپوت
فوت ہویا کالوت پھر کنبیا عرش برس
ہے ذوالکفل قرآن وچہ آیا جیدا نام

ذکر حضرت حزقیل بن توری علیہ السلام

نقل کرے تفسیر تھیں وچہ قصص الانبیا
علیٰ سیں وانگوں معجزے اسنے بھی مشہور
بخشی جاں پیغمبری وسنوں رب رحمان
شام ولایت کفر دا ہویا پھیر فساد
سنکر اسرائیلیاں دتا صاف جواب
کر انکار جہاد تھیں بیٹھے جدوں نڈا
سخت مرض طاعون دی بھیجی رب قہار
باہر شہروں نکل کے سو کوہ آئے دور
انہیں رب آواز یک بھیجی دہشت ناک
سنکن وچہ اوہ جا اوہ دے مردے باجھ شمار
آخر مرے سبھ اوہ یکجا ڈھیر لگا مر
دھپ لگی جد اونہانوں سڑ کر ہوئے سواہ

تساں وہ حزقیل نوں دتا پاک خدا
نال دعا حزقیل دے جیوں اہل فجول
اندر اسرائیلیاں کردا ایہہ فرمان
حیلو نال کفار دے کریئے چل جہاد
اسیں نہ ہرگز جنگ تے ہوواں وچ خراب
قہر آئیوں شہر وچہ ہوئی شروع وبا
نکل گئے پھر شہر تھیں ڈر کے کئی ہزار
او تھے ہی رب اونہانوں پکڑ کیتا مقہور
ہیبت وسدی کھا یکے ہوئے سبھ ہلاک
دفن کرن تھیں اونہانوں آن ہوئے لاچار
چار چفیرے اونہاں دے دتی کندھ بنا
ڈر کے نٹھے موت تھیں کیتے رب فناہ

وچہ جامع تاریخ دے راوی کرے بیان ۔ حضرت ابن عباس تھیں کرے روایت جان
چار ہزاراں آدمی مویا وچہ شمار ۔ بصری حسن بتاوندا مویا اٹھ ہزار
ہور روایت وہب تھیں آئی وچہ اخبار ۔ مویا سی اوہ آدمی ویہاں چار ہزار
بیٹھا وچہ اعتکاف دے سی حضرت خرقیل ۔ دن ستویں اعتکاف تھیں اٹھیا مرد جمیل
باہر آ خرقیل نے سنی جدوں ایہ گل ۔ آیا اوس اوجاڑ وچہ طرف اونہاں دے چل
ڈٹھی حالت اونہاں دی ڈاڈھی حیرتناک ۔ گوشت پوست بدن تھیں جھڑ کر ہویا خاک
خالی ہڈیاں ویکھ کے کیتی نبی دعا ۔ یارب خالق انہاں نوں قدرت نال جوا
اوسے ویلے رب نے زندہ کیتے سب ۔ جیوں کر وچہ قرآن دے آیت بھیجی رب

الم تر الی الذین خرجوا من دیارھم وھم الوف حذر الموت فقال لھم اللہ موتوا ثم احیاھم الخ ترجمہ۔ کیا نہیں دیکھا توں (یا محمدؐ) طرف اونہاں لوکاں دی جو نکلے گھراں آپنیاں تھیں تے اوہ ہزاراں ڈر موت دے تھیں پس کہیا واسطے اونہاں دے اللہ نے مر جاؤ مر گئے پھر جوایا اللہ

قصہ کوتاہ جدوں اوہ دتے رب جوال ۔ زندہ ہو کے شہر وچہ داخل ہوئے آن
قبضے کیتے آپنے اپنے تھانو مکان ۔ آلوا اپنے گھر اوہ وچہ وسن لگے آن
کدیں کدیں خرقیل دے ہوون تابعدار ۔ کدیں اونہاں دے امر تھیں کرجاون انکار
آخر بت بنائے کے پوجن لگے آر ۔ رفتہ رفتہ سبھ نے دتا دین بھلا
کرن روایت جدوں اوہ آئے زندہ ہو ۔ پھر بھی آوے اونہاں تھیں مردیاں والی بو
تبھی اولاد جو اونہاں دی ہوئے پیدا وار ۔ اونہاں تھیں بھی آوندی گندی بو مردار
آخر بت پرست جاں ہوئی قوم ذلیل ۔ ہجرت کر کے مصر تھیں کوچ کیتا خرقیل
سی بابل شہر ہک اندر شام دیار ۔ اوتھے ہوئے فوت اوہ مدت گئی گزار
دجلے کوفے سنہ وچہ ہوئی اونہاں دی گور ۔ کتنی مدت نبی پھر کوئی نہ ہویا ہور

قصہ حضرت الیاس و الیسع علیہ السلام

سنو تساں الیاس دا آکھ سناواں حال ۔ جدوں قصص الانبیاء لکھیا ہے احوال
کجھ مدت خرقیل تھیں پچھے کوئی رسول ۔ ہرگز مول نہ ہویا خلق ہوئی مجہول
بھاویں حفظ نصیحتاں عالم رہے سنا ۔ ایہہ لوکاں جاہلاں دل تے پوے نکار

اوسو یلے جو شام وچہ سی شاہ آباد | پوجا کارن بت ہک اس کیتا ایجاد
اوس بت دے وچہ آ ویلے وڑ بیٹھا شیطان | جدوں مراد اوس بت تھیں کوئی منگدا آن
بت وچوں شیطان اوہ دیندا اترت آواز | اسے بندے ہیں تدھ دے سن لئی عرض نیاز
اس سببوں سبھ نے چھوڑ دتا اسلام | پوجن لگ پئے بت نوں چھوٹے وڈے تمام
رکھیا نام اوس بت لوکاں بعل پچھان | اوسدے نال ایں پوج کے ہوئے بے ایمان
بعضے آکھن رن ہک آہی خوش رخسار | اندر اسرائیلیاں سوہنی بہت شمسار
بتاں تھیں بھی اوسدی آہی شکل ودیک | آرزو سے کبھی بت سوں کیا اوسدے دیک
بعل اوسے دا نام سی آہی بہت حسین | صورت اوسدی دیکھ کے لوک ہوئے بے دین
پوجا اوسے رن دی لوکاں پکڑی آہر | وحدانیت رب دی فتی اونہاں بھلا
تاں پھر رب العالمین لائق حمد سپاس | کرکے مرسل آپنا بھیج دتا الیاس
سی اولاد ہارون تھیں اوہ رب دا مقبول | آکھن لگا قوم نوں کیوں نہیں کردے مول

اتدعون بعلا وتذرون احسن ۲ الخالقین

کیا لتسیں اگے بعل دے کرسوزار پوکار | چھڈ کے خالق اپنا سوہنا سرجنہار
جدوں نصیحت خلق نوں کیتی نبی الالہ | سنے تمامی قوم دے مسلم ہویا شاہ
رکھیا اوس الیاس نوں اپنے پاس وزیر | کجھ دناں پچھے پھر اوہ کافر ہوئے شریر
کیتا پھیر الیاس نے رب نوں عرض سوال | نازل کر اس ملک تے یا رب قحط و بال
اوسے ویلے رب نے کیتی عرض قبول | بند ہو گیاں بارشاں ہویا قحط نزول
چیز نہ کوئی جمدی رہڑا السکا آن | آ کے آ کے بھکھ تھیں بنن تے حیوان
لوک تمامی آن کے لگے کران قیاس | کیتی ساڈے حق وچہ بددعا الیاس
جے ہن ملیا اسانوں مار کراں مقتول | ایہہ سبھ شامت اوسدی ہویا قحط نزول
لوکاں تھیں الیاس نے جاں سنیاں ایہہ حال | جا کے چھپے پہاڑ وچہ چھپ رہیا ست سال
سنیاں جاں پھر کافراں اوہ وچہ پہاڑ | پچھلے اوسدے ٹرن نوں کیتی ہو کے دھاڑ
سبھناں اوس پہاڑ تھیں کیتی بہت تلاش | مول نہ لدھا کسے نوں پرت گئے بدمعاش
دوست ہک الیاس دا بڈھا مسلمان | اوہ بھی وچہ پہاڑ دے کرداسی گذران
اوس بڈھے دا لاڈلا بیٹا سی ہک فرزند | الیسع اوسدا نام سا سوہنا صورتمند

رکھیا بہت پیار اوہ نال نبی الیاس
اندر اوس پہاڑ جاں گذر گئے ست سال
تاں پھر حضرت شہر وچہ داخل ہویا جا
توبہ کرو کفر تھیں پیارے نال یقین
بتاں کولوں تسانوں نفع نہوگ زوال
ایہہ گل سنکے بتاں نوں اُٹھ ٹُرے کفار
کہیا کرو اساں تے ائے ٹھاکر مہاراج
کر کر عرضاں تھک رہے سارے آخرکار
اوڑک سارے کول دے آکر حضرت پاس
تیتھے تیرے رب تے لے آواں ایمان
فضل کیتا رب پاک تے بارش ہوئی نزول
اُلٹا اوسدے قتل نوں ہوئے سبھ تیار
حضرت گئے پہاڑ وچہ ڈٹھی قدرت کار
اوسے ویلے لیسع نوں سدیا اپنے پاس
اپنی جاگہ اوسنوں کرے خلیفہ چار
انھوں تک الیاس داسی احوال تمام
دیکھی کسے کتاب وچہ ڈٹھا ہے افکار
رہندے اوپر زمین دے خضر تے الیاس
اگوں معلوم رب نوں جیہڑا اصلی بات
اس تھیں پچھے ہیں لیسع دا احوال
جاوں خلیفہ کرگیا لیسع نوں الیاس
لیسع ہمیشہ خلق نوں کردا وعظ بیان
بہت دکھائے معجزے کوئی نہ منے قول
جاتک رہیا جیوندا کردا رہیا پسند
آخر گیا جہان تھیں اک دن رخصت ہو

خدمتگاراں وانگ اوہ نرم رہندا پاس
حکم ہویا الیاس نوں شہر وکڈو فی الحال
جاکر اندر خلق دے دسے حکم خدا
انشاءاللہ قحط نہ رہسی اوہ زمین !!!
جے پاک رب نوں پوجسو جاسی قحط وبال
کیتی اگے اونہاں دے جاکے زاری کار
دور ہٹاوو قحط نوں رکھو ساڈی لاج
نفع نہ ہویا کجھ بھی نال کسی پرکار
جیکر جاوے قحط ایہہ بیے حضرت الیاس
عرض کیتی الیاس نے بخش خدا رحمان
پھر بھی نہ اسلام نوں کیتا اونہاں قبول
پھر فرمان پہاڑ دا ہویا وحی دوار
شوسناک گھوڑا گھلا اک سازاں نال تیار
حکم الٰہی اوس نوں دس دتا الیاس
چڑھ گھوڑے تے آپ اوہ غائب ہوگیا
لکھیا مجمل طور نے کیتی بہت کلام
ہن تک زندہ جگ تے ہین پیغمبر چار
عیسیٰ تے ادریس دو چڑھ گئے اورکاسے
فوت ہوئے اوہ جگ تھیں پاک ہیں جا
آکھ سناواں تسانوں حکم خداوندال
پچھوں ہی پیغمبر اوسنوں بھیجے دسداس
ایہہ کوئی نہ اوس تھیں کے لے آوے ایمان
کسے نہ اوسدے امر نوں کیتا مول قبول
ایہہ پڑھیاں کافراں کو سبق انند
سنت سو برساں تیک پھر نبی نہ ہویا کوئی

اگلا حال کتاب ہن کرو پڑھ یو رقم
یاری نال خدا ئیدی ملدا تھیوے کم

قصہ حضرت حنظلہ علیہ السلام واحوال قوم آن

حال سبھ خلقت بلک دی ہو گئی مجہول
آ کر اوس نے خلق نوں دسیا راہ خدا
چھوڑ دو بت پرستیاں حق پرست بنول
جس بنایا تسانوں اوسدی پوجا چھوڑ
ایہہ گل سنکے نبی نوں کہن لگے مجہول
حضرت کہیا تسیں ہے پوجو بت بنا
وچہ اوہناں طیفور اک آہا شاہ منحوس
اوس طیفور دے کول سن باراں ہزار غلام
اندر اپنی فوج دے آکھدا طیفور
حنظلہ نوں جسوقت ایہہ معلم ہوئی بات
باہر کدیں نہ نکلیا ڈر دا نبی خدا
آکھ سناوے خلق نوں نال آواز بلند
منو گل وحدت ربدی بت نہ پوجو مول
راتیں ویہاں خلق نوں کہندا اسے طور
راتیں ساری خلق دی ہووے نیند حرام
جھوٹھا جانن اوسنوں نبی نہ سمجھن مول
اسے کارن اوہناں دے ہو گئے قلب سیاہ
جس بوٹے نوں ملے نہ پانی نالوں نال
بارش کردی اثر نہ سڑ جاون جد کھیت
ایہو مثال ہے بندیاں سنتھیں اہل شعور
کچھ مدت جد اوہناں نوں پے جاوے وچھوڑ
مدت لمبی جے ربدا آوے کوئی رسول

تاں پھر حضرت حنظلہ بھیجیا رب رسول
آن سنائے سبھ نوں جو احکام خدا
اوس واحد رب پاک نوں نال یقین منول
پوجو آپ بنائیکے رب ولوں مکھ موڑ
برا کہیں جے کدھا کراں پکڑ کراں مقتول
ورتسا ڈے بھیجی قہر عذاب خدا
ناواں اوسدے باپ دا آہسی طغیانوس
باقی فوج تے مال دا نہ سی کوئی انجام
جنہوں ملے حنظلہ کرنا قتل ضرور
رہندا اوہ ڈرے خوف دے گھر اپنے فضرات
راتیں وعظ سناوندا کوٹھے اوپر جا
جیکر لوڑ نجات دی منو اساڈی پند
نہیں تاں اوپر تساڈے ہوسی قہر نزول
بھاویں اوسدے وعظ دا کوئی نکردا غور
کیونکر ملن جہاندے ہوون بد انجام
کیوں جو ست سو برس نہ ہویا کوئی رسول
اتنی مدت کسے نہ دسیا ربدا راہ
سڑ جاوے تاں پھیر اوہ سبز نہ ہون بحال
برسے نہ ہوون دکھ جو سکن جڑاں سمیت
سندے رہن جے وعظ اوہ رہندے نرم ضرور
وانگ نے آبی ہو نکے ہو جاون کھنگر وڈ
اوپر لگے اوہناں نوں کرن یقین نہ مول

چونکہ حضرت حنظلہ کردا وعظ بیان
حضرت آکھے موت تھیں نہ ہوو بیباک
ست سو برس نہ اوہناں تھیں ہویا کوئی بین
رہیا حضرت حنظلہ بہت اوہناں سمجھا
بگڑدے اجیہی جیت پھر آیا قہر خدا
باقی جا طیفور نوں کر دے زاری پکار
سنکر نسا طیفور نے مول نہ منی موت
لگا کہن او نیندرے آہے اوہ تمام
درد پوچھا سی اوہناں نوں جا کے میخاں نال
مردہاں نوں وہ جا ایکلے میخاں دین جیسے
دسیا جا طیفور نوں لوکاں ایہا حوال
تکڑوں اوہناں لئے مرن دا کیتا اوس یقین
باراں ہزار اوس قلعہ دا کیتا برج تیار
لوہے دی اک کوٹھڑی کیتی وچہ منار
برجاں والیاں نوکراں کردا ایہہ فرمان
سہہ اکٹھے ہو ایکلے اوسنوں جانا گھیر
ایہہ گل کہہ کے اوہناں نوں کہندا اوہ مجہول
رکھے میرے کوٹھڑے پاس اٹھنے چوکیدار
باسٹھی ہو کے موت تھیں اندر بیٹھا جار
وچہ قلعے دے روشنی کیتی باجھ شمار
بیٹھ رہیا جاں تخت تے اندرا وسکان
دیکھ اچانک ڈر گیا اوہ مردود حسیلہ
پچھن لگا اوس تھیں ہاں تو کون جوان
کہیا ملک الموت نے میں ہاں عزرائیل
ایہہ گل سن مردود اوہ ہویا سخت گزار

سنکر قوم طیفور دی ہوئی بے فرمان
اجیہی جیتی گستاخ نوں مدت رب کرے ہلاک
اس کارن نہ موت دا آنسے اوہناں یقین
ایہہ ہر گز قوم نے بات نہ منی کاغ
کئی ہزاراں مر گئے کافر جان گوا
اج اسا ڈے مر گئے بندے کئی ہزار
کیوں جو ست سو برس چہ کوئی نہ ہویا فوت
تھا یاد اوہناں نیند وچہ کتا مرگ آرام
سجے ہو کے وچہ نیندرے اٹھ بیٹھن فی الحال
اوہناں چوں وچھیا ہر گز مڑ نہ کو
زندہ کوئی نہ ہویا ہرگز میخاں نال
اپنے کارن قلعہ اک کرے تیار لعین
اک اک نوکر سر تے وت اوس کھلار
لے کے اپنا تخت اوہ اسو وچہ بیٹھا جا
آوے ملک الموت جاں لیں ایسا دی جان
نال تسانی پکڑ کے واہ دینی تخت سیر
میں اسی جا گا موت دا خطرہ رہیا نہ مول
ہن بلیں سب قلعہ وچہ کیونکر سکدا یار
ہر اک نعمت کھان دی اتھے لبھی منگا
غافل رہن نہ موت تھیں ہر گز ایہہ بیدار
ڈٹھا اجیہی جیت اک مہیبت آکے ہران
میں سی عزرائیل اوہ آیا شکل دا ہار
نال اجازت کسے دی آپہنچا اس مکان
جاں تیری دیکھے لیں نور جبار جلیل
کر ہے احسان آکھ اج نہ بلنیں مار

مہلت دے اک روز دی مینوں یا مقبول
ٹُر گیا عزرائیل پھر یکدن مہلت پا
پچھوں اوس طیفور نے چوکیدار بُلا
کیہوں تساں ملک الموت نوں اندر دتا جان
سُن کے اگوں آکھدے ساتھے خفا نہ ہو
خبر نہ کتھوں لنگھ گیا سانوں خبر نہ مول
ویکھن لگا قلعے نوں نظر چوپھیر ول مار
جا تُس اس سوراخ تھیں وڑیا عزرائیل
جا بیٹھا پھر تخت تے ہو بے خوف دلیر
دوجے دن پھر ویکھیا جاں دس نظر آوتھا
چھپن لگا اوس تھیں ہو طیفور حیران
ملک الموت نہ اوسنوں دتا کوئی جواب
نالے چوکیدار جو آہے کئی ہزار
غرق ہویا اوہ قلعہ بھی برج محل مکان
رُس گئے سب اوہناں نہ لبھے چشمے تے دریا
جے لکھ کوٹ بنا کے اندر ہو چھپے جا

بھلکے جو توں آکھسیں عذر نکرساں مول
یکدن اُسدی عمر سی ہندی ہجے بقار
آکھن لگا اوہناں نوں ہو کے بہت خفا
ایسے کارن تساں نوں کیتا سی نگہبان
اتھوں اندر لنگھدا اساں نہ ڈٹھا کور
سُن طیفور ایہ بات نوں ہویا بہت ملول
نظر پیا سوراخ یک وسنوں چھ دیوار
بند کیتا سوراخ نوں اوس مردود بخیل
ہُن کوئی ملک الموت نوں رستہ لبھے نہ پھیر
اوہا ملک الموت پھر حاضر ہویا آکر
کیہڑے راہوں لنگھ کے آیوں اس مکان
چپ کر اوسدی جان نوں کیتا قبض شتاب
یک پل اندر سب نوں مار کیتا مردار
باقی رہیا نہ اوہناں تھیں ہرگز نام نشان
قہر خدا نے سب دا دتا تخم اُٹھا
موت نہ ہرگز چھوڑدی آوے جدوں قضا

قال اللہ تعالیٰ اَیْنَمَا تَکُوْنُوْا یُدْرِکْکُّمُ الْمَوْتُ وَلَوْ کُنْتُمْ فِیْ بُرُوْجٍ مُّشَیَّدَۃٍ

رب فرماوے ہر جگہ لبھے تساں نوں موت
ونیا نوں تھیں طیفور جاں کیتا رب فناہ
اسرائیلی دیکھ کے بہت ہوئے حیران
کہن حضرت حنظلہ چھوڑو ترک فساد
سُن کر اسرائیلیاں دتا ایہ جواب!!
جبتک ساڈی لوتھ توں مول نہ رہندوں آر
ایہ گل کہہ کے ترت اوہ کرن ارادہ جنگ
پچھوں رب نے اوہناں تے کیتا قہر نزول

بھاویں کوئی ونج وڑے ہو تاں بھی ہوسو فوت
ملک حکومت اوسدی ہوئی سب تباہ
آتنی خلقت رب نے مار کیتی ویران!
نہیں تاں انیوں تسیں بھی ہو جاسو برباد
تیرے یاروں اساں نوں ہوندا قہر عذاب
ہرگز ساڈے ویہڑے آوندی کوئی بلا
نکل گیا پھر حنظلہ اوتھوں ہو کے تنگ
سپ وڈا اک بھیجیا جیہڑا کوہاں طول

جاں جو فیر ولں شہر نوں گھٹیا اوسنے آن
اوٹھیا دھواں غضب تھیں قدرت تعالیٰ نال
ہویا حضرت حنظلہ دنیا تھیں پوشیدہ
نس گئی سی شام تھیں بعضی قوم طیفور
نس ویلے اونہاں نے چھوڑیا بہتا مال
قبضے کیتا اونہاں دا املاک مکان تمام
سنیاں قوم طیفور نے جدوں اونہاں دا حال
نالے حضرت حنظلہ سنیا گیا سدھار
ہوئے وچہ پردیس دے اسیں نہایت تنگ
ڈرکے اوتھوں ٹر پئے کرکے ایہ تدبیر
ہیسن اسرائیلی غافل نہ معقول
مال بیگانہ ویکھ کے کردے فخر عظیم
سنیاں اسرائیلیاں آئی قوم طیفور
دوہاں طرفاں زور تھیں جنگ مچایا خوب
نٹھ کے بھاج میدان تھیں گئے تمامی نس
قبضہ کرکے شہر وچہ داخل ہوئے آ کر
اسرائیلیاں کول سی اک صندوق جہان
اوہ بھی قوم طیفور تھیں بیٹھے ایہ گنوار

رہ گئے اوپر اونہاں دے ڈاڈھی تنگ مکان
ہو گئے دھواں دے ہار تھیں اکثر لوک ہلاک
وچہ بہشتاں بھیجیا اوسنوں رب مجید
مقرب دلیل جاں ہے ہو کے اوہ مغرور
پچھوں اسرائیلیاں اوہ سبھ لیا سنبھال
جاں نہیں کیتا آپنا سرجا حکم احکام
سے اولاد یعقوب دی ہو گئی مالا مال
چلے اپنے ملک تے قبضہ کرنے جاں
چلے اوہنے دیس تے مرنے کرکے جنگ
نکس ہوا گئے اونہاں تھیں چل اپنی جاگیر
اندر فسق فجور دے رہن سدا مشغول
مستی اندر سر دے تے جچے آن غنیم
ساتھ اونہاں دے لڑن نوں نکلے نال غرور
آخر اسرائیلی ہو گئے مغلوب
ملک مکان طیفوریاں لے اونہاں تھیں کھس
مال اسباب جو اونہاں دا لیٹے سبھ دبا
تابوت سکینہ نام جس آیا وچہ قرآن
سنیں تھیں اوسدا ماجرا تینوں دیاں سنا

کیفیت تابوت سکینہ

جاں موسیٰ دی قوم سی ہوئی بند لوان
حضرت موسیٰ رب تھیں کیتی تدوں دعا
حکم ہویا صندوق اک کرکے جلد تیار
بھی دستار طرح دا وی اوسوچہ دیہہ ہار
نالے اوسوچہ رکھ توں تختیاں دو توریت

وچہ اوہ جاں طیبہ دلاں دے چالی برس حیران
یارب تیری قوم نوں فتح دئیں ہر جا
رکھدے سے اوسوچہ آپنا عصا تے دستار
ہور جو من اسماں تھیں کھانا اونہاں دا سبھ
نالے ہور پیغمبراں جو ہیں تحفہ جات

لین گیا توریت جاں موسیٰ نبی خدا
ڈٹھا آکر قوم دا موسیٰ نے جد حال
اوسے ویلے دو تختیاں ٹٹ ہویاں دو نیم
رکھنا اس صندوق نوں لشکر وچ سنبھال
موسیٰ نبی کلیم نے سن کر حکم خدا
آکھا اسرائیلیاں ایہہ دستور ہمیش
لیجاون صندوق اوہ اپنے نال اوٹھا
کتنی مدت رہیا اوہ پاس تنہاں صندوق
جاں پھر اسرائیلیاں جاے فسق فجور
لے گئے اپنے ملک تے اوہ صندوق اٹھا
بت خانے دے بت جو آہے اوس مقام
دوجے دن جاں دیکھدے بت خانے وچ جا
آن لگے صندوق نوں ساڑن اوہ مجہول
رل کے آخر اوسنوں توڑن لگے سبا
لوہے دا صندوق سی راوی کرے بیان
دو گز اوچا آکھدے سی اوہ تابوت
آخر اوسدے اوپر آ لگے کرن پیشاب
سخت مرض ناسور دی اوسنوں جاندی ہو
آخر اوسے مرض وچ مردا اوہ مردود
آخر جاں صندوق تھیں ہوئے تنگ بحال
چھوڑ گئے صندوق نوں جاں وہ شہر دور
پکڑ فرشتے لے گئے اوہ حکمیں نال خدا
ہویا جاں شمویل پیغمبر نسل وچ جہان

لوچیا مگروں قوم نے وچھایا یک بنا
سٹیاں اوپر زمین دے تختیاں غصے نال
حکم ہویا صندوق وچ رکھا اوہ جا تعظیم
فتح ملے ہر جنگ تھیں وسدی برکت نال
دتا اپنی قوم نوں اوہ صندوق بنا
جاں کوئی مشکل انہاں نوں آجاوے درپیش
بھاویں کوئی غنیم ہووے تے کنڈ ولا
اوسدی برکت آنہاں تھیں ڈردی کل مخلوق
کھس لیا صندوق اوہ آ کے قوم طیفور
بت خانے وچ آپنے رکھ دتو سنے جا
اوپر اوس صندوق دے رکھے جو تمام
سارے بت صندوق تھیں ہیٹھاں ڈگے آن
اسیر ہر گز اوسنوں آگ نہ لگی مول
پھر بھی اوہ صندوق نہ ٹٹا کسے سبب
دو گز چوڑا بچھ توں لماں تن پچھان
ڈاڈھے تختے آہنی قفل لگے مضبوط
جیہڑا اوستے موترے پاندا ترت عذاب
کرلے دوائیں سیکڑے کٹ نہ کردی کور
اسے حالت لعنتی بہت موئے نابکار
گڈے اوپر لد کے شہروں گئے نکال
نوری ملک خطاب تھیں بخشے رب غفور
اسرائیلی حد وچ گئے صندوق لیو جا
اوسنوں اوہ صندوق تھیں ملیا امن امان

حالت من شمویل دی تینوں دیاں سنا
جیہڑا مگر ڈٹھا ذکر ہے وچ قصص الانبیاء

ایہہ گل سن کے آکھیا اونہاں نوں شموئیل
بے امید ایہ تساں تے سنوں نال دلیل
جنگ کرن دا تساں نوں جے ہووے فرمان
ہرگز تسیں نہ لڑو گے جا کے وچ میدان
کہن لگے کیوں اسیں نہ کرساں جنگ جدال
ڈٹھا سانوں دشمناں وطنوں دور نکال
بال بچے تھیں سانوں کیتا اونہاں جدا
پھر کیوں نال مخالفاں جنگ نہ کرساں جا
تاں پھر رب دے حکم تھیں پاس نبی شموئیل
عاضا پاک بہشت تھیں آندا جبرائیل
اوس دے نال برابری ہووے جس دا قد
اوسنوں شاہ بناوناں کیتا حکم صمد
نام اوس دا طالوت ہے کہیا جبرائیل
اوس دی کرن تلاش پھر لگ پیا شموئیل
اندر اسرائیلیاں آہا اک چروال
اجرت اوپر چیگاوندا لوکاں دا اوہ مال
ہکدن اوس تھیں کسی دا کھوتا گیا گھڑا
مالک ڈنگر اوس تھیں قیمت منگی آ
ہیسی بہت غریب اوہ مفلس تے کنگال
قیمت بھرنی اوسنوں ہوئی بہت محال
پاس نبی شموئیل دے آیا ہو لاچار
نال سفارش منتاں ایہ دیون کم سنوار
پچھیا حضرت اوس تھیں کیا تیرا ہے نام
کہن لگا طالوت ہے سن اے نبی کرام
تاں پھر حضرت ویکھیا دس ول کر کے غور
ایہو موسیٰ بادشاہ سمجھ لیا فی الفور
ناپے اوس دا قد بھی ناپ لیا فی الحال
پورا عین برابری ہویا قد جیہے نال
تاں پھر اپنی قوم نوں دتا نبی سنار
جیونکر وچ قرآن دے بھیجی خبر خدار

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ اِنَّ اللّٰهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوْتَ مَلِكًا ط

یعنی ایہہ گل اونہاں نوں آکھی نبی اللہ
کیتا رب طالوت نوں ویر تساڈا شاہ
کہیا اسرائیلیاں دے کجھ اساں ثبوت
کیونکر ساڈا بادشاہ ہو سکدا طالوت
اوس تھیں اسیں ودھیک ہاں شاہی دے حقدار
نا اوس پلے مال ہے نا اوہ دنیا دار
حضرت کہیا رب نوں ہے اوہ بہت پسند
بخشش کشائش علم دی کیتا دولتمند
جسنوں چاہے آپنا بخشے ملک خدا
جانے علم تمام اوہ لوکاں بے خبر نہ کار
جاں حضرت شموئیل نے کیتا ایہ بیان
منسوں شاہ طالوت دا ایہہ تسیں فرمان
کیا اسرائیلیاں اسیں نہ مناں گے قول
باجھ نشانی اوسنوں کیونکر کراں قبول
جیکر ہا سر اوس دا ویکھاں کوئی نشان
جاناں اوسنوں بادشاہ من لواں فرمان
تاں پھر کہیا اونہاں نوں پیغمبر شموئیل
سنوں نشانی اوس دی ثابت نال دلیل

اوہ تابوت جو تساں تھیں دشمن لیگئے کھین
نال لے وسدے ہو رہن کتنے تحفے جات
آوسے اوہ تابوت جے لیاون ملک دکھا
جانوں پھر طالوت نوں اپنا شاہ دلیر
تاں پھر سد طالوت نوں نبی کیتا فرمان
اوتھے تینوں لبھے گا اوہ تابوت صندوق
سنکے حکم میدان ول گیا جاوں طالوت
آندا پکڑ فرشتیاں اوسنوں اس مکان
ڈٹھا جاں طالوت نے وہ تابوت جمیل
اسرائیلی قوم نے ڈٹھا جاں احوال
اک اکلا جا لیکے لے آیا تابوت
سارے اوسدے حکم دے ہوئے تابعدار
سبھناں نوں طالوت نے کیتا ایہ ارشاد
لشکر اسرائیلی ہوئے سبھ تیار
دتی ہک طالوت نوں زرہ نبی شموئیل
پوری ہوئی زرہ ایہہ اوپر جس جوان

جسو جیہ رب دی طرف تھیں بے لدی تسکین
موسیٰ تے ہارون چھوڑ گئے سوغات
ملے تساں گھر بیٹھیاں حکمیں نال خدا
کہیا اسرائیلیاں بیشک مناں کچھیر
جاتوں باہر شہر تھیں ٹرنے اس میدان
پکڑ لیاویں شہر وچہ دیکھے کل مخلوق
گڈی اوہ دیکھیا اوسنے اوہ تابوت
جیونکر تکھے اوسدا کیتا ذکر بیان
دھک لیاندا شہر وچہ پاس نبی شموئیل
کہن لگے طالوت ہی ہے صاحب اقبال
بیشک ساڈا بادشاہ ہو چکا طالوت
اپنے وچہ طالوت نوں کردتا سردار
جلو نال جالوت دے کریئے جنگ جہاد
نال تساڈی غازیاں ہین لیے ہتھیار
نال لے کیتا حکم ایہ اوسنوں نبی شموئیل
مارے گا جالوت نوں وہ اندر [illegible]

روانہ شدن بادشاہ طالوت ہمراہ فوج ہشتاد ہزار سپاہی جالوت کافر برائے جنگ و قتل شدن جالوت بدست حضرت داؤد علیہ السلام

کوچ کیتا طالوت نے لیکر اپنی فوج
سنیا جد جالوت نے چڑھ آیا طالوت
ہک لکھ اوسدی آہی گنتی فوج تیار
رستے وچہ طالوت نے کیتا ایہ فرمان
آوے گی ہک نہر جو ساہنوں اندر راہ

اسی ہزار جوان سبھ لشکر دا سی [illegible]
کرسے تیار جنگ دی اوہ کافر جالوت
گھٹے اوہ دیکھن لڑنوں اوہ کافر [illegible]
اتارا اپنی فوج دے سنوں تمام [illegible]
اوہ تمام آزمائش اساں نہ کرسی بار [illegible]

پیوسے گا اوس نہر تھیں جو کوئی پانی رج
جس نہ چکھیا ہوسی اوہ ہوگ میرا ہمراہ
چلدے چلدے نہر تے جس ویلے ہوئے آ
وانگوں آب حیات دے اوسدی کہن مثال
اکثر لوکاں رج کے آب لیا اوہ پی
پیتا ہے سی جنہاں نے رجکے اوتھوں آب
اٹھے ہی جد تساں ایہ نا منیاں فرمان
بعض روایت جنہاں نے کیتا حکم عدول
پی پی پانی اوہناں دے وڈے ہو گئے پیٹ
نکل زباناں نکو تھیں لٹکن باہر وار
رہ گئے نال طالوت دے چار ہزار جوان
نالے اوسدا باپ بھی نالے چھ بھرا
راہ وچہ ڈٹھے اوہناں نے پتھر تن جہان
منگدا مائیں آکھدے پتھر اوہ ناگاہ
پیس جالوت نوں کرساں مار فناہ
ہوئے جاں پھر آ نکلے پاس جالوت شریر
ڈر گئے اوسدی فوج تھیں اکثر مسلمان
تن سو تیراں آدمی باقی رہ گئے سب
کہن لگے طالوت نوں مومن ہو دلیر
کی ہویا جے رہ گئی ساڈی فوج قلیل

میرے وچوں نہیں اوہ آکھدا ہیں اج
اسیں پاک دو گھٹ دانائیں کوئی گناہ
پانی اوسدا فوج نے ڈٹھا خوب صفا
فوج تمام پیاس تھیں آہی تنگ کمال
بعضیاں پیتا ہوسی نہ منیاں حکم صحی
کردے طالوت نے حضرت اوہ شتاب
آگے چل کے اڑونگے کی اندر میدان
ہوکے سب بیمار اوہ ہوئے منے سول
اوترے ہوئی پیاس زرد ہوئے نکلیٹ
اوڑک ایسے طور اوہ موئے ہو خوار
پاک حضرت داؤد سی نال اوہناں دے جوان
آخر اوتھوں ٹر پے کرکے آس خدا
دی رب نے اوہناں نوں قدرت نال زبان
ساتوں نال اٹھا لیکے لے چلو ہمراہ
تاں حضرت داؤد نے پتھر لئے اٹھا
ڈٹھی آکر مومناں اوسدی فوج کثیر
ویکھ کے کنڈ طالوت نوں ہوئے فنش رواں
پاک لکھ اوسدی فوج سی تکھو قدرت رب
اسیں خدا دے حکم تھیں دشمن کرساں زیر
بھاویں ہووے بسیار ہیں کرساں مار ذلیل

كم من فئة قليلة غلبت فئة كثيرة باذن الله والله مع الصابرين

اکثر فوج قلیل دا گذریا ایسا حال
تھوڑیاں تائیں بہت تے دیندا فتح خدا
آسے حال میدان وچ لگے کرن دعا
یا رب تیں تھیں منگو وچہ ساتوں کر ہشیار

غالب ہوئی کثیر تے حکم خدا دے نال
صابر لوکاں نال اوہ ہوندا آپ سدا
ڈال اساں تے صبر نوں یا رب پاک خدا
بخش فتح امداد تھیں اوپر قوم کفار

ڈٹھی جاں جالوت نے تھوڑی فوج طالوت
اتنی بھاری فوج ہے میرے پاس تیار
تھوڑے لوک طالوت دی تن سو چند جوان
ایہہ گل سوچ طالوت ول بھیجیا اوس پیغام
بہتر ہے جو چھوڑ ایہہ باطل وہم خیال
ہو جا میری تابع من میرا فرمان
ایہہ گل سن طالوت نے بھیجیا ترت جواب
جلدی رن وچ آ اپنا کھیچ کوئی اسوار
تاں پھر اوسدی طرف تھیں نکلیا ہک جوان
ہتھاں اندر اوسدے نیزہ تے تلوار
آ کے میرے ساہمنے ہیں ہاں خود جالوت
ایہہ گل سن طالوت نے کہیا ہو دلیر
جاوے اوس مردود دا کٹ لیا دے سیس
نالے اوسنوں اپنی بیٹی کراں عطار
لڑنے وچ جالوت سی وڈا زور آور جان
جاندا جاں طالوت نے قوم ہوئی سب سست
اجہاں نوں ہک مرد نے کیتا آن سلام
لڑساں اوسدے نال میں فکر نہ کر توں مول
تاں اوس تھیں طالوت نے پچھیا ہو کے شاد
کہندا انسل یعقوب ہاں نام میرا داؤد
سی حضرت داؤد دا قد نیانا جاں
ڈٹھا جاں طالوت نے اوسنوں ایہہ کے خود
چھوٹی تیری عمر ہے نالے چھوٹا قد
اگے کدی توں کدی ہیں لڑیا وچ میدان
دو بھائی داؤد دے حاضر ن او سپاہ

ہو متعجب نمر تھیں سوچ کرے جالوت
ہک ایہہ پورا آدمی ہیگا وچ شمار
بال اوہنا نے عار ہے لڑنا وچ میدان
لائق ساڈے لڑنے نالے تسیں تمام
کجھ نہ کھٹسیں جنگ تھیں لڑ کے ساڈے نال
نہیں تاں کریں مقابلہ آ کے وچ میدان
غالب کرسی تساں تے ساڈوں یار جناب
غازی ساڈے رن تھیں مول نہ کھاون ہار
کھوتے دانگوں ہنگیا آ کے وچ میدان
گھوڑے اوپر سوار سا لگا کہن دونگارے
ڈھیری کرساں پلک وچ ساری فوج طالوت
اندر میری فوج دے کوئی ہا پہلوان دلیر
ادھی خبر نہیں اوسنوں کرسا ہمیں بے تیغ
ڈرنا اوس مردود تھیں مول نہ لڑیا کار
تاں ہی اوسدے ساہمنے کوئی نہ ہوندا آن
جاون لگا آپ پھر اوسنوں سر کے حیست
کہندا ہیں جالوت نوں فتح کراں قتلام
ہوسی میرے ہتھ تھیں اوہ کافر مقتول
کیا کجھ تیرا نام ہے کسدی ہیں اولاد
ہیں کتے تیرے ہور بھی وچہ بھائی ...
ملی نہ ایسے پیغمبری ...
کہندا نال جالوت دے لڑسیں کیونکر ...
باجھ تجربے کس طرح مارسیں گا مرتد
کہندا نال درندیاں لڑیا ہاں میں جان
کہندے سر گزا اوس نے جنگ نہ کیتا کار

سے جالوت میدان دا آہا وڈا تجربہ کار
ایہہ گل سن طالوت نے جلدی زرہ منگار
پوری اوسدے بدن تے آئی زرہ پچھان
ہور کسے نوں زرہ اوہ پوری ہوئی نہ مول
پوری ہوئی داؤد نوں کہیا تد طالوت
اینویں سی فرمایا پیغمبر شموئیل
گل کیتا طالوت نے موجب اس فرمان
نالے کیتا عہد ایہہ پکا اوسدے نال
راضی ہو کے تد نوں بیٹی دیاں ویاہ
سن کے اس اقرار نوں زرہ لئی اوس پار
رستے وچوں اوندیاں لدھے ہین جو
اوساں اندر جنگ دے ایسیں لساڈے کم
جنہاں پتھراں لوط دی کیتی قوم ہلاک
پتھراں نے جد بول کے کہی حقیقت کھول
اوہا پتھر بکھیہن چلیا طرف کفار
آن کھڑا میدان وچہ جاں حضرت داؤد
دسدا تیرے کول نہ مول کوئی ہتھیار
کہیا اوس ہتھیار دی مینوں لوڑ نہ کار
کہیا پھر جالوت نے چنگا ہیں دانا
بادشاہاں دے نال جے کرنا ہوندے جنگ
کہیا نبی داؤد نے سن اے نافرمان
پتھراں دے سنگ مار دا کتیا تینوں مر کو
جیکر اپنی زندگی تینوں ہے منظور
نہیں تاں ماریا جاوسیں ناحق وچہ میدان
کہیا نبی داؤد نے نا کر ایہہ خیال

کیونکہ اوسدے نال ایہہ لڑسی ہوشیار
بدن اوپر داؤد دے دتی اوہ پہنار
کہندا قتل جالوت نوں کرسی ایہو جوان
سبھناں نوں پہنا کے دیکھ رہیا رسول
تیرے ہتھوں جنگ وچہ قتل ہوسی جالوت
جنہوں آئی زرہ ایہہ پاسی فتح جمیل
زرہ پوا داؤد نوں بھیجیا وچہ میدان
ماریں جے جالوت نوں رن وچہ کر بیحال
نالے ادھے ملک دا تینوں کرسی شاہ
نالے پتھر تن اوہ ہتھ وچہ لئے اوٹھا
کہیا منشی اونہاں نے سانوں جیک لہو
ماراں گے جالوت نوں چل اسیں یکدم
اونہاں وچوں اسانوں رکھیا خالق پاک
جیک حضرت داؤد دے رکھے ہین کول
اتنا اونہاں دے ہونا لیا کوئی ہتھیار
ڈٹھا جد جالوت نے کہن لگا مردود
کیہ ایسیں کسدے نال توں میرے ویر دار
ہتھ تینوں مار کے دیساں سٹیں اوڈار
شاہاں نال مقابلہ پتھر آئیوں جیار
پتھراں نال نہ اونہاں دا ایتے ہرگز لنگ
ہیں اساڈے نزدیک توں کتا بے ایمان
ایہہ گل سن جالوت نے کہیا غصے ہو
نال شتاب میدان تھیں ہو جا ہیں کھیں دور
دسدا ہیں کمزور توں لڑکا عمر نادان
آیا ہاں میں لڑن نوں حکم خدا دے نال

بخشی سینوں اوس نے قوت باجھ شمار
ایہ گل آکھ داؤد نے پتھر جلد اوٹھار
گھوڑے اُتوں کنب کے ڈگا اوپر زمین
ہک روایت ہوسے وچ قصص الانبیا
لگا اوہ جالوت نوں پیشنے دے وچکار
لگی جاں جالوت نوں اوس پتھر دی چوٹ
ہک ٹکڑا جا پیا اوہ سجے طرف کفار
دوجا ٹکڑا فوج دے اندر ڈگا جا
بعضے کہن جو تن پتھر آہے پاس داؤد
ہک پتھر کھیں ماریا اوہ جا نوٹے حرام
ویکھے ایہہ حال داؤد نوں کہن لگا طالوت
عالی قوت تدھ صنوں بخشی رب غفور
اس تحقیں تجھے دو سٹھ راوی کرے بیان
کہن لگے طالوت نوں اسرائیلے آ
جیہڑا شخص جالوت نوں مار کرے قتلام
ملکے اوسنوں آپنی بیٹی دیاں دربار
دے شاہی داؤد نوں اوہی نال صلاح
سن کہیا طالوت نے ہے ایہ بات محال
کیلا رنگ داؤد دا نالے کوڑا ابھی
کہن لگا داؤد جے اوہ نہیں دیندا موں
ڈٹھا جد طالوت نے لشکر دے سردار
بادشاہی دا اوسنوں خوف ہویا وچ دل
ہوئے نال داؤد نوں ہاراں کیسے سبب
نسے خبر داؤد آیا طرف پہاڑ
ستر بیارے نال سن عابد نیکو کار

کرساں پتھر نال میں تینوں مار خوار
ماریا اوس جالوت نوں سر وچ لگا جا
اوسے ویلے مرگیا اوہ مردود لعین
پتھر رکھ غلیل وچ ماریا نبی خدا
اوتھے ہی مردود اوہ ڈگا ہو مردار
لگ کے اوسنوں ہوگیا اوہ پتھر دو لوٹ
اوس پاسے دی فوج سب ڈگی ہو مردا
کجھ ہوئے کجھ خارجی نٹھے بھاجڑ کھا
تنے وکھو وکھ اوہ مارے نبی داؤد
دو جہاں دوں تھیں وسدی ماری فوج تمام
ماریا تدھ اکلیاں فوج سنے جالوت
تیرے باجھوں نہیں سی ایہہ سیر اقتدار
فتح جلدوں طالوت نوں دتی رب رحمان
نال اساڈے تدھ جو وعدہ کیتا سار
اوہدی شاہی اوسنوں لیساں میں انعام
اوہ وعدہ ہن آپنا پورا کرے شاہ
نالے دھی آپنی کردے اوس نکاح
ہے گی بیٹی اوہدی صاحب حسن جمال
ہرگز اسے شخص نوں میں نہیں دیندا دھی
اگر کھتی بیٹی اوسدی کردا نہیں قبول
نال نبی داؤد دے رکھدے سی پیار
مست ہی تحقیں اکھیں ایں وہ نال اوہدی دل
لر کی جھٹا اوسنوں جدا اکھارب
مسجد اک بنا کے بیٹھا وچ او جا
وچ عبادت رب دی رہندے لیل نہار

وسیا ایہہ طالوت نوں اسرئیلیاں حال
ننگن ساڈے واسطے بچے کہ تیری دعا
اوسے وقت طالوت نے جد سنیاں ایہہ حال
جابا ڑاں داؤد نوں عابد کراں تباہ
گرد ے اوس مسیت دے بیٹھے گھیرا پار
سا تھیاں سنے داؤد نوں طرثاں حق الغفور
ایسا نیندر اونہاں نوں غلبہ کیتا آر
جد دل عبادت گاہ تھیں نکلیا نبی شتاب
ستھاں وچہ طالوت دے سی ننگی تلوار
پتھر اوپر نبی نے ماری غصے ہو
ٹکڑے اوہ اوٹھا بیٹھے نالے اوہ شمشیر
بیٹھا اوپر طالوت دے رکھیا نبی خدا
کاغذ تے تحریر ایہہ کیتا نبی غفار
پتھر اوپر مار کے ٹکڑے کیتے دو
تینوں خبر نہ ہوندی دیندا کون امداد
واپس جاناں تدھ نوں لائق ہے ہر سول
دنیا آخر وچہ توں نا ہوا و گنہار
کیا دیکھے جو بیٹھے نیاں چیزاں چار
نال شتابی اوٹھا بیٹ ہویا حیران
پھر کجھ بند ے اوسنے بھیجے کنوں سپاہ
مارن کارن اونہاں نوں آئے او مردود
باقی عابد اونہاں نے قتل کیتے فی الحال
سارے عابد اساں نے کر چھڈے مقتول
غم لگا طالوت نوں جدوں سنی ایہہ بات
سد گھلیوس داؤد نوں آخر ہو لاچار

ستر عابد رل کے گئے نبی دے نال
ہو جاساں برباد سب تساں پہاں کھسار
چلیا طرف داؤد دے لشکر لے کے نال
راتیں پہنچا جا ئیکے پاس عبادت گاہ
کرن خیال مسیت وچہ داخل ہو واں جا
قدرت رب دی سب نوں نیند رکیتا زور
سن لشکر طالوت نوں دتا رب سوا
کیا دیکھے طالوت ہر کن لشکر وچہ خواب
کھسی اوہ داؤد نے اوسنوں خبر نہ سار
پتھر وچوں پاٹ کے ٹکڑے ہویا دو
بھی بک کاغذ نبی نے جھٹ کیتا تحریر
نالے دلیوا اونہاں داؤد نا جلد تو جھار
اے طالوت داؤد نے ایہہ تیری تلوار
جیکر تینوں ماردا اجند نوں بند دل رو
کون تیرا غمخوار سی جو سندا فریاد
نال اساڈے لڑن دا قصد نہ کر توں مول
دن چڑھے طالوت پھر جاں ہویا بیدار
پتھر دے دو ٹکڑے کاغذ تے تلوار
بیت مقدس طرف پھر او تھوں ہو بار دان
ساتھیاں بن داؤد نوں کر لیو یار گناہ
نہیں سی وچہ مسیت دے اس راتیں داؤد
پھر اونہاں طالوت نوں جا دسیا احوال
بچ رہیا داؤد اک او نہیں لدہا مول
جنہوں آہا مارنا اوہ رہ سیا چیاٹ
جو کجھ میں تھیں ہو گیا معاف کرے سرکار

جد قاصد داؤد نوں جا دتا پیغام
کیتا ہے طالوت نے بڑا عظیم گناہ
تینوں بھی مرواندا سی او سدا مقصود
سر عابد وے عوض دے جد کوڑی اوہ سوہول
تد تک ہیں نہیں آوندا ہرگز اوسدے کول
سنیاں جد طالوت نے قاصد کنوں بیان
ہو جب حکم داؤد دے ٹریا طرف کفار
نال کفار مقابلہ کیتا اوس نے آکن
اجن جیت کفار دی طرفوں چھٹا آ تیر
اوسے وقت طالوت دی ہوئی جان ہوا
جد اوسدے مرجان دی خبر سنی داؤد
عذر کیتا داؤد نے بیٹھ اوسدی نال
ایہہ سبھ دتا بنی نوں صبر دل اجر خدا
بیشک مولیٰ صبر تھیں ویندا اجر ضرور
شان خلیلی صبر تھیں پایا ابراہیم
حضرت یوسف صبر تھیں ہویا مصر دا شاہ
رکھ پئی تیرا صبر تھیں تینوں بھی رب دل دے دیاں

کہیا تد داؤد نے سن کر حال تمام
ستر عابد اوس نے کیتے بار گناہ
جا کے اوسنوں آکھدے نہیں آؤندا داؤد
بار بار کافر فوج تھیں کرسی مقتول
دسی قاصد جا کے کل حقیقت کھول
اینے کو جیجے عمل تھیں بہت ہویا پشیمان
ستر کافر جا کے کر ساں مار خوار
دوہیں طرفاں ترنوں آئیاں وچ میدان
نکل گیا طالوت دے سینے وچوں چیر
باقی لشکر اوسدا اٹھا کیا جھٹ کھسار
پھر اندر طالوت دے آیا ہو خوش نود
قبضے اندر کر لیا ملک تخت دے نال
شاہی تے پیغمبری کیتی رب عطا
آدم وارث صبر تھیں کیتا عفو قصور
نوح نوں آپ بچایا صبروں رب رحیم
یعقوبے نوں صبر تھیں ملیا بیت الالاہ
تیری کچی رب کرے گا مشکل آسان

بیان نبوت و خلافت حضرت داؤد علیہ السلام

سنوں حقیقت دوستو دل تھیں ہوش کر
سی حضرت یعقوب دا داؤد جو فرزند
آہا اوسدی نسل تھیں پیغمبر داؤد
ملی حکومت ملک دی ہویا تخت نشین
وتسددنا ملخہ کہیا وچ قرآن خدا
یعنی اوسدی سلطنت ہوئی صاحب زور

جیویں لیا وچ قصص الانبیاء لکھیا ہے مذکور
نام یسوداجس دا عالی قدر بلند
سو ہویا اوہنا جگہ وچ لایا رب ودود
رب خلیفہ اوسنوں کیتا وچ زمین
ملک اوسدے نوں رب سان کیتا زور عطا
کوئی شاہ مقابلہ کرے نہ اوسدا ہو زور

جدوں حکومت وسنوں بخشی رب جلال
کامل مرسل آپنا کیتا رب غفور
خوش الحانی اوہناں ندی کی ہیں کراں رقم
راوی کہندا پڑھن وچہ لیسے سن اوستاد
خوش آوازی نال وہ پڑھدے جدوں زبور
اُڈدے پنکھی اوہناں ندا سُندے جدوں آواز
بیت درختاں سندیاں ہوندے زور تمام
پڑھدے جدوں زبور اوہ نال زبان فصیح
کرن روایت جدوں اوہ لگدے پڑھن زبور
سُنکے اوس آواز نوں مومن ہون نثار
ایہہ سی پہلا معجزہ اگوں سنیو دوم
ایسی طاقت اوہناں نوں بخشی پاک خدا
آتش سندی اوہناں نوں حاجت ناہی کو
کرن روایت سب تھیں پہلے وچہ سنسار
وَعَلَّمْنَاهُ لَبُوسٍ لَّکُمْ کہیا پاک خدا
تاں جو کارن تساں دے کرے لباس ایجاد
راوی کہندا زرہ جال کرے داؤد تیار
اسنے ملوں وچ وکے درم کرے تقسیم
باقی دو سو درم جو سنتوں نال قیاس
اوسے یک سو درم تھیں آپ کرے گذران
اس طرح پر آپنا صرف کرن اوقات
وچہ عبادت ربدی رہندے کجھ ایام
کجھ دیہاڑے خلق دا عدل انصاف کمان

ملی پیغمبری وس تھیں پچھے چالی سال
نازل ہوئی اوس تے پاک کتاب زبور
وسدا پانی سندیاں ٹھہرو نجے یکدم
جہت تلاوت اوہناں نوں طرح بہتر یاد
سُننے کارن آوندے سبھ وحوش طیور
ڈگن ترف زمین تے نال کمال نیاز
کنبن کل پہاڑ بھی سُنکے پاک کلام
پتھر پتھر جانور نال پڑھن تسبیح
چالی کوہاں جاوندا اوہ آواز دور
کافر ہوش بھلا بیٹھے مردے ہو خوار
لوہے نوں جد پکڑدے ہو جاندا سی موم
نال ہتھاں دے لوہے دی بنبدے زرہ بنا
نرم اوہناں دے ہتھ وچہ لوہا جاندا ہو
زرہ لوہے دی جوڑکے کیتی اوہناں تیار
کاریگری داؤد نوں دتی اساں سکھا
لوے تیجا جو تساں نوں اندر جنگ جہاں
قیمت درماں چار سو لیوندی وچہ بازار
دو سو درماں دیوندا جو محتاج یتیم
یک سو خویشاں دیوندا یکسو رکھدا پاس
وچہ عبادت ربدی رہن سدا غلطان
ایہو طریقہ رکھیا جد تک رہے حیات
کجھ دیہاڑے آپنے کردے گھر دے کام
جیونکر عدل کماوندے میں تھیں سنو بیان

ذکر انصاف و عدل حضرت داؤد علیہ السلام

پھر کہیا سلیمان نے ایہہ گل کریں نہ مول
جا حضرت داؤد نوں آکھ ترتیجی وار
کرو عدالت تسیں دسی جیونکر ہے دستور
جد تک پورے طور نال اوسنوں ملے شرا
بڈھی نے پھر جائیکے کہیا ایسے طور
اسے بڈھی کس تدھ نوں سمجھایا ہے سکھلا
بڈھی نے پھر کھولکے دسیا گل بیان
تاں حضرت سلیمان نوں پیغمبر داؤد
کراں ہوا دسی کس طرح ہن کوئی تجویز
شکل مجسم ہووندی جیکر کدی ہوا
ہن ہیں اوسنوں کس طرح حاضر کراں بلا
تاں حضرت داؤد نوں کہن لگا سلیمان
جیکر وچ حضور دے کریں تسیں دعا
تاں پھر حضرت رب نوں کیتا عرض رسول
کر مجسم ہوا کولوں خالق پاک جناب
تاں پھر بڈھی ہاں وکے دعویٰ کیتا زور
پیش عدالت داؤد نے کہیا پاسکار
حضرت نے فرمایا دس اسانوں حال
تدوں ہوا نے آکھیا سن اے نبی خدا
اوس کشتی نوں ہو گیا اک سوراخ چھان
رل کشتی والیاں منگی ایہہ دعا
دلیاں سے نام تے اس کشتی دا مال
تاں دس بیلے تجھ نوں کیتا امر خدا
کشتی دے سوراخ نوں جا کر کیتا بند
پیش عدالت داؤد دے کیتا ایہہ بیان

کیوں توں باجھوں فیصلے آ ٹکریں فضول
میں نہیں راضی ہووندی آکھیں تر کار
پکڑ منگا ہوا نوں پیغمبر پیش حضور
میں نہیں راضی ہووندی یا محبوب خدا
سن حضرت داؤد نے سمجھا کے غور
کس نے تینوں بات ایہ دسی پیچ تمار
طرف لسا ڈسیں سمجھیا ہنوں ہے سلیمان
اپنے پاس بلا کیے کہیا ہو خوشنود
او نہیں پکڑ سی جاوندی اے فرزند عزیز
تاں نے اوہدا پکڑنا مشکل ناسی کار
اوسے اکوئی وجود نہ کیہہ کر پکڑی جار
حاضر کرن ہوا دا بالکل ہے آسان
کر مجسم داؤد نوں حاضر کرے خدا
کیتی سی سلیمان نے آہیں آپ نال
خدمت وچ داؤد دے وقتی پہنچ شتاب
آکے اپنے واسطے پیش ہی داؤد
امر خدا دے نال ہیں کیتی سی ایہہ کار
کیونکر کیتی کہاں ایہہ حکم خدا دے نال
کشتی ہی قوم ڈبی آہی وچ دریا
پانی ودھیا زور تھیں ڈبن لگی آن
یا رب جے ہن سا نہیں کشتی لیس بچار
نذر منی ایہ اوہناں نے آگے رب جلال
اس بڈھڑی والے کتی آٹا ہیں وتھا
رکھ لئی رب توں بنوں لوک ہوئے خورسند
عدل نبی داؤد دا گول کراں کیا بیان

ذکر دیگر عدل بطور معجزہ

ہک دن اسرائیلیاں کیتا ایہ سوال
ہو کے آ بیٹھے پیش رسول خدا
ہاں جو اکھیں ویکھے محشر دا احوال
تاں حضرت داؤد نے کیتا ایہ فرمان
بھلکے ہے دن عید دا خلقت ہوسی عام
ہو یا دو چار وز جاں سنوں تماھی حال
پاس تو سدے ہک گال سی خوبی حدنہ کا
خوب سجا کے او سنوں لا کے ہار سنگار
جنگل دے وچ پھر دیاں کٹے روز تمام
سن ایک عورت پارسا عابد بزرگوار
دو لوئیں جنگل وچ اوہ رہندے سن اکٹھا
کھاون دی کوئی چیز نہ پاس اونہاں دے مول
جاری کیتا رب نے چشمہ مسجد پاس
بھی ہک درخت انار دا کیتا رب غفار
اونہاں نوں او کھا کے روز کرن گذران
ہکدن بیٹے ماں نوں کہیا نال پیار
حکم کرو تاں شہر نوں جاواں میں خوشحال
مائی نے فرمایا سن اے برخوردار
اسے اوپر شاکر رہ سرسول
ایہ گل کر کے رکھیا جد دل اناراں دل
بیٹے نوں فرماوندی مائی قدر بلند
جیکر اسے اوپر کوئی رہندا شکر گذار
القصہ ہک رات دن بیٹھے رہے اوہ جان

پیش نبی داؤد دے بہت محبت نال
حشر نمونہ اسانوں دنیا تے دکھلا
روز قیامت اس طرح ہوسی ہر یک نال
بھلکے تساں وکھاوساں محشر دا میدان
محشر دا احوال میں ظاہر کراں تمام
ہیسی شخص رئیس ہک صاحب دولتمال
پہلوں اوسدا ذکر میں بیٹوں نوں سنا
وینداچھوڑ میدان وچ ایہو سمجھ کے کار
مالک دے گھر آوندی ہو جاوے جد شام
بھی ہک بیٹا اوسدا آہا نیکو کار
کرن عبادت رب دی مسجد ہک بنا
وچ عبادت رب دی رہن سدا مشغول
پانی اوتھا ایہو نکے ہوئے جدوں پیاس
ہر دن وسدے لگ دے دو انار
ستر برساں اونہاں نوں ایہوں گذرے آن
رنگارنگ وکاندیاں چیزاں وچ بازار
کوئی چیز لیا کے کھاواں خوشیاں نال
نت رب سانوں بخشدا تازے دو انار
لالچ ہوری چیز دا چنگا نائیں مول
غائب کیتا رب نے قدرت تھیں اوہ کھل
ناشکری تھیں ہو گئی روزی ساڈی بند
غائب کردا رب نہ ہرگز اوہ انار
اوہنوں حقیقی رب نے سچی دتی اوہ گال

کہنا اوہ سوا شہرتی جینوں نا منظور
پھر حضرت داؤد نے کہیا دوجی وار
تھیں تیری گال دا صحی ثبوت منگا
انہیں پھر بھی اوس نے کیتا نہ اقبال
آ حضرت داؤد نوں رب دا کہے اسلام
یا حضرت فرمایا تینوں رب جلال
آکھ اوہناں نوں عید تے جمع ہوون جد کل
اس طور داؤد نے کر دتا فرمان
ہویا دوجا روز جاں آئے لوک تمام
منبر اوپر کھلو گئے پیغمبر داؤد
خوش آوازے ہتھی دے ماریا ایسا جوش
تاں اوس ویلے آ گئے حضرت جبرائیل
سنے اوس امیر نوں جس دی ہیسی گال
جس لڑکے دا اوہ دعوی کرے تیرا
نوکر کرکے لے گیا اس موذی نوں نال
رستے اندر مار کے اوسنوں اس بیدین
پچھوں اوہنے بکریاں ہور اسباب مریا
شہر وچ پھر جا کے ویچیا اسنے مالی
ہن اک گائیں واسطے جھگڑا کرے تیرے
ساری دولت اوہناں دی ہے گئی اسدے پاس
جاں ایہہ جبرائیل نے دسیا سب مذکور
پچھیا اوس تھیں حال ایہہ کیتا اس انکار
ایتھوں کہے تسانوں دسی جھوٹھ کلام
نائیں دولت اوسدی آندی یا سرکار
تاں اوس ویلے حشر دا ہویا حال عیان

گال پانی دا انہاں تھیں ہوال قصاص ضرور
جیکر کریں معاف توں نال سلوک پیار
اشرفیاں تھیں تسانوں دیساں ایہہ ہزار
انے وچ جبرائیل نوں بھیجیا رب جلال
بعد سلام اوس نوں دسی تے کہی ایہہ کلام
جا سندے لوک جو دیکھنا حشر دا اج حال
حال قیامت اوہناں تے اوسدم جا سی کر
جیونکر ایسے باب وچ پچھے ہویا بیان
مسلہ ویکھن واسطے اندر عید مقام
لگے پڑھن زبور نوں لوک ہوئے خوش شنود
سنکر پاک کلام نوں لوک ہوئے بیہوش
پیغمبر نوں آکھدا کہیا رب جلیل
حشر دا حال سب ہوسی اج عیان
اوس لڑکے دا باپ سارا امیر کبیر
طرف ولایت تمام دی وچ کارن مال
مال اسباب جو اسدا لیا کماتی تجھے
سارا اوسنوں مار کے لیا اس پلید
بہتا نفع اوٹھایا کے ہو گیا مالا مال
باپ اوسدے دے مال تھیں نہال ایہہ
پچھیا اوس تھیں بات ایہہ ہوکے بے وسواس
تاں پھر حضرت اوسنوں سدیا نال حضور
نائیں کیتا قتل کداہنا اجیہی کیتی کار
ہرگز اوسدا باپ میں نہیں کیتا قتل
جا دوہی ڈھ قائم تھیں ہاں میں دنیا دار
حکم خدا تھیں اوسدی ہو گئی بند زبان

کھاکی آئی موہنہ نوں بول نہ سکے مول — ہتھ تے پیر گواہیاں دین لگے ات سول

ہتھ کہن جو اساں اوہ کیتا مار حلال — پیر کہن جو چل کے گیا اساڈے نال!

اسے حالت وسدے بولے سبھ اعضا — پیٹ آکھے اساں ڈٹھا اس کیتی ایہ خطا

مال اسباب جو اوسدا آندا اس تمام — شہر مصر جا ویچیا اوسنوں کر قتلام

سن سن باتاں لوک سبھ بہت ہوئے حیران — ایہہ حالت ہووسی اندر حشر میدان

ہتھ تے پیر گواہیاں دیسن رب دے کول — مہراں لگن منہ ہاں تے مول نہ سکن بول

كما قال الله تعالى. اليوم نختم على افواههم وتكلمنا ايديهم وتشهد ارجلهم بما كانوا يكسبون ۔

ترجمہ ۔ جیسے فرمایا اللہ تعالیٰ نے آج ہم کردیں گے اون کے منہ پہ اور بولیں گے ہم سے اون کے ہاتھ اور بتادیں گے پاؤں اُن کے جو کچھ کماتے تھے دنیا میں

قصہ کوتاہ اوسدے گذرے جدوں گواہ — بولن جوگا رہیا نہ ہویا رد سبھا وہ

بہوں شرمندہ خلق وچ ہویا خجل خوار — اوس لڑکے نوں سد کے کہیا نبی غفار

بابا جس دا ہویا ماریا اس تیرا باپ — ساری دولت اوسدی لٹ لیا ہے آپ

لے ہن بدلہ اس تھیں کر اسنوں قتلام — ہے گی دولت تساڈی اسدا مال تمام

اوہ گل سن کر اوس نے کیتا قتل شتاب — قبضے اندر کر لیا جو اوسدا اسباب

مال خزانہ اوسدا لیا تمام سنبھال — بولے شکر خدا دا جس دتا سبھ مال!

دیکھ عدل داؤد دا ڈر گئے لوک تمام — پھر کرنی مارے خوف دے کرن لگے اکرام

تھپ کے بھی کوئی کرے نہ سکدا کم ذلیل — مدت حضرت داؤد نوں دسے جبرائیل

ہویا انسا نبی دا سایہ وچ جہان — اوہی اجلی کوئی نہ ہوندا ملے فرمان

ذکر انگشتری دا وفات حضرت داؤد علیہ السلام

سنو حقیقت دوستو دل کر ہو خورسند — جدوں وڈیری عمر دا ہویا نبی داؤد

لے آیا صندوق پاس حضرت جبرائیل — پاس نبی داؤد دے پہنچایا رب جلیل

کہن ایہہ آیا نسبت فرزند تیرے سر — رکھیا اس صندوق وچ سنگی مُہری جیہڑ

جیہڑا اوہ تساڈا دیوے اوہ بتلا — ہوگی خلافت اوسنوں تیرے بعد بطال

سن حضرت داؤد دے بندرہ کل فرزند
دسّو اس صندوق دے اندر ہیگا کی
تاں اوسنوں بادشاہ کرسی رب غفور
ایہہ ہرگز کسے نہ دتا مول جواب!
سبھ کھا سیاں تھیں نکلا اسی حضرت سلیمان
خدمت اندر باپ دی ہویا عرض گزار
حکم ہُوا داؤد نے تھیو فرزند عزیز نہ
تاں حضرت سلیمان نے کہیا جیران رہے
کھول ڈٹھا صندوق جاں نکلے کھنے تھوک
تاں حضرت سلیمان نوں کہیا جبرائیل
جنتی ایہہ انگشتری بھیجی رب رحمان
بیشک سارے جگ دا ہو جاسی او شاہ
دیو پریاں انسان سبھی ہوون تابعدار
وچ جاویں انگشتری کرسی بعدوں نگاہ
بھلا ہے مخلوق دا انتظام کرسی سب
چابک دی تعریف پھر دسی جبرائیل
ہوسی جھگڑے سبھ وچ چابک لہو تکھیان
جھگڑا دسے حکم تھیں بائیں ہوونے تکرار
مارن والے شخص دی اسنوں لوڑ نہ کوئے
اس تھیں بعد اس خط نوں جبرائیل نکال
پُتراں ڈولاں پچھ کے سنو دھیو جواب
فرزنداں دل دیکھ کے کیتا نبی خطاب
حبدے فرزند سبھ کسے نہ دتیا مول
پہنچ مسئلے اس خط وچ لکھے رب رحمان
دیکھ پنج گوہر رب نے عالی قیمت دار

سبھناں نوں سادویئے کہندا قدر بلند
جو دسے اوہ ہووسی میرے بعد نبی
سن کر سوچیں پے گئے سارے اہل شعور
آخر پھر سلیمان نے کہیا اکھ کتاب
اندر قصص الانبیاء لکھیا جویں بیان
حکم کرو تاں صاحبا دسے تابعدار
ہے کی اس صندوق وچ کھڑی کھڑی چیز
چابک خط انگشتری ایہہ کجھ سو جیہے
ہوئے تعجب بہو کے جیہڑے حاضر لوک
ایہہ تن تنیوں معجزے بخشے رب جلیل
رکھیا اسنوں ہتھ وچ جو کوئی انسان
وحش طیور بھی وسدے تابع کرے الہ
نامے اوسدی داؤ کی ہوسی فرماندار
کل دنیا دے حال تھیں ہو جاسی آگاہ
اس انگوٹھی وچ ایہہ حکمت پائی رب
دوزخ تھیں اُلیکیا چابک رب جلیل
کوئی ہرگز اوس تھیں ہوسی منکر نال
آپے چابک اوسنوں کرسی دار فنا
آپے لگ سی دوڑ کے جیہنوں لگناں ہو
بخش نبی داؤد نے کیتا ایہہ سوال
کی کجھ ہے اس خط وچ لکھیا رب وہاب
اس خط دا مضمون جو دسو کھول کتاب
لولیا پھر سلیمان جو اسنوں یا مقبول
شرم محبت عقل بھی طاقت تے ایمان
بخشش کیتے انسان نوں خالق بخشنہار

پنجے دشمن کیہڑے ہے اوہ بھی دیاں سنا
اول دشمن شرم دا کہنا جان سوال
خاص محبت رب دی دوجا گوہر جان
دو دل جمع نہ ہون ایہ ہرگز کہے سنول
تریجا دشمن عقل دا غصہ سمجھ ضرور
چوتھا دشمن خوف ہے طاقت کارن بجھ
پنجواں گوہر قیمتی ہے گا نور ایمان
جو کوئی نال خدا دے شرک کرے جھول
شرک ایمان نہ اکٹھا ہرگز کرن آرام
ہر اک اوگنہار نوں بخشے انت غفار
سنوں حقیقت جد دل ایہ مسئلے پنج بیان
پچھیا پھیر ایہ پنج جو گوہر ہیں تمام
کہیا پھیر سلیمان نے حب اتے ایمان
سر وچہ رہندا عقل ہے اوہ وسدی جا
ہڈیاں وچہ ہر بشر دی ہووے طاقت زور
جاں حضرت سلیمان ایہ کیتے حل سوال
اوسے وقت انگشتری دتی اوہ بہار
دو لویں چیزاں اوسنوں بخشیں نبی داؤد
اپنی بیٹھیں تخت تے دتا جلد بہار
بیٹھا اوپر تخت دے جاں حضرت سلیمان
جاں پھر گوشے بیٹھیاں تکدے برس پنجاہ
دیکھ نبی داؤد نے تکیا اک قسم دا
کہیا ملک الموت نے تینوں ہاں عزرائیل
تاں پھر حضرت آکھیا ٹھہر ذرہ توں مار
کہیا عزرائیل ہے سنوں یا مقبول

جے اوہ آون اوہنا دلے متوں رہندی جا
جیکر کرے سوال کو شرم نہ رہندا نال
دنیا دی حب وسدی دل خالص چھپاں
ہک محبت کرے جو دوجی رہے نہ مول
جسدم غصہ آوندا عقل ہووے سب دور
دور جاوے جو کسے عقل زور نہ رہندا کجھ
دشمن اسدا شرک ہے سمجھو نال دھیان
اوسدے کول ایمان نہ ہرگز رہندا مول
جانن اتے انہیں جیہوں رہن نہ اک مقام
مشرک اول نار دوزخ ہوسی نہ کوئی چار
بخشیں نبی داؤد دے کر دتے سلیمان
ہر گوہر دا بدن وچہ ہے گا کون مقام
دو ہاں اکھاں وچہ وسدے ہیگا پاک مکان
اکھیں وچہ انسان دے رہندا شرم حیا
ایہہ پنج مقام ہیں جگہ نہ کوئی ہور
سن حضرت داؤد دلوں ہوئی خوشی کمال
بالے جا ہک ہتھ وچہ دتا اوہ بخشیا
حضرت خلیفہ آپنا کیتا خوش خوش ضرور
آپ کنارہ پکڑ کے گوشے بیٹھا جا
ہک سو دنا داؤد دی آہی عمر بیان
آیا ملک الموت پھر پکڑن والی جان
کون کوئی توں کس طرح آیا ہیں اس جا
جاں تساڈی لین نوں بھیجیا رب جلیل
دو رکعات نماز ہیں جلدی نوں ال گزار
اتنا ٹھہرن واسطے مینوں حکم نہ مول

ایہہ گل آکھ داؤد دی قبض کیتی او سبحان
انا للہ آکھیا فاتحہ خیر الا
اگے ہن سلیمان دا آکھ سناواں حال

کفن دفن سبھ باپ دا کیتا شاہ سلیمان
وچہ بہشتاں بھیجیا روح مبارک جا
جیونکر رب نے اوستوں بخشیا جاہ جلال

قصہ حضرت سلیمان علیہ السلام

بیٹا نبی داؤد دا سی حضرت سلیمان
جیہڑے جہاں داؤد دے ہین حرم تمام
پہلوں اوریا نال سی اوسدا ہویا ویاہ
اوریا دا سبھ ذکر ہیں اگے با تفصیل
جسنوں اوسدے حسن دا شوق ہوئے تیار
بطشا نال نکاح جاں کیتا نبی داؤد
جاں حضرت سلیمان نوں تخت بہایا باپ
وارث سلیمان داؤد کیا رب رحمان
ورثہ ڈھیا نبوتوں ہویا خاص نبی
کل خلقت سلیمان دی ہویا تابعدار
ہر بولی سمجھیں اوسنوں واقف کتاب
ہر نعمت موجود سی رہندی وچہ حضور
تابع اوسدے حکم دی کیتی رب ہوا
جس قسم دی بابت کو کردا وچ جہاں
جس جگہ سلیمان دا ذکر کرے جے کار
جے کجھ مال زمین وچہ ہوئے نیڑے دور
دیواں تائیں بھیج کے لوے کڈھا اوہ مال
جتنے موتی ہوون ہے وچہ خشکی دریا
تخت سلیمان جاوندا سی اڈدا وچہ ہوا
سبھی طرفے آدمی خوشیاں رہن کھلو

بی بی بطشا اوہناں دی سی ماں پچھان
پچھوں کیتی عقد اوہ جسدا بطشا نام
ہویا جدوں شہید اوہ کیتی نبی نکاح
یوسف دی گلزار وچہ لکھیا کر تکمیل
دیکھے قصص المحسنین یوسف دی گلزار
اوس وچوں سلیمان رکھیاں پاک وجود
وچہ عبادت جا بیٹھے گوشے بیٹھا آپ
وارث نبی داؤد دا ہو گیا سلیمان
نال ہویا بادشاہ ملیا ملک شہی
آدم جن پرند بھی ہوئے فرمانبردار
جو کوئی بولے جانور معلوم کردے سب
کوئی چیز جہان دی کدرے ہووے دور
جھٹ پٹ کر دے امر اوہ لینی تخت اوتھا
تر ہوا سلیمان نوں خبر ہو جاوے ران
اوسے ویلے آسکے وینڈی داؤ سنا
اوہ بھی آ سلیمان نوں دیوے دس حضور
اپنے بیت المال وچ جمع کرے فی الحال
اوہ بھی دسے آن اوہ لبھدے ترت کڈھا
سبھ پرندے اوس تے سایہ کردے آ
بھیجے پریاں ہوندیاں نچدے ہوندے دیو

سٹّ سو دس وچہ ہورسی کیتا محل بنار
تن سو حوراں واسطے کیتا ہور محل تیار
اٹھیاں قوت نبی نوں کیتی رب عطا
ست سو دس کنیزکاں تن سو حرم کمال
اک جاگہ دربار دی اندر اوس مکان
باراں کوہاں تیک سی لمی چوڑی اوہ
سب ہاتھی دے دند تھیں بنیا اوہ مقام
سونا نقرہ خالصوں نالے مروارید
رنگ عجائب قسم دے جاندی تھیں سنوار
نال زمرد نیلے لگدے سوہنے سبز ڈال
لعل اتے یاقوت تھیں خوشے جیوں انگور
اوپر ہر ہر شاخ دے طوطے مور ہزار
عنبر تے کستوری ان بسیٹ کیتے بھرپور
تخت وچھایا اپنا اندر اوس دربار
اوپر اس دے کرسیاں بہن وزیر تمام
سجے کھبے تخت دے دوئے شیر کھلار
نالے دو یاقوت تھیں کیتے کھڑے ستون
کرن روایت دیو جو سبے کن خدمتگار
شہر سبا تے ہور جو طوطے مور چکور
تخت مرصع ہور جو بڑے بڑے اسباب
جدوں سلیمان تخت تے چڑھدے آ کر
بیٹھدی قدر کھلار کے سر تے جان کھلو
اوہ دو شیر بنادتی پیش نبی سلیمان
جوڑا ہور کبوتراں جو سی ہویا تیار
نبی سلیمان تخت تے بیٹھ کے پڑھن تورات

جنہاں وچہ کنیزکاں رہندیاں جدا جدا
اک اک بی بی جنہاں وچہ رہندی نیکوکار
وچ خلاصے ذکر جیوں آیا دیاں شمار
کرے جماع ہر رات نوں جا کر سبھناں نال
کیتی نبی تیار سی دوجی عدل نشان
اوس وچہ جاگہ تخت دی ہور بنی تن کوہ
لعل فیروز تے قیمتی اوس وچہ جڑے تمام
سونے اٹاں گرد وچہ لایاں قابل دید
چاروں طرف مکان دے دتے نبی لوا
پتھر سبز زمرد دوں لٹکن والاں نال
پتراں وچوں چمکدے ون باد ستور
لولو تے مرجان تھیں دتے سبھ سجا
بوٹے حکمت نال جاں خوشبو جاوے دور
سجے کھبے جاندیوں کرسی دوہری ہزار
پچھلے پاسے کھلونتے پریاں دیو غلام
خاص زمرد کنول اوہ قد قوی ہوئے تیار
عجب کبوتر اوہناں تے بیٹھے دو ہوڑن
طلسم کھتیں ہر چیز ایہہ کیتی اوہناں تیار
بولن جکدن اوہناں دا سبھ طلسم دے زور
دیواں دی سبھ ہے اتھے لکھیا وچ کتاب
قصر کھڑے تخت تھیں جاندا ہیبت کھا
عنبر تے کستوریوں دور تھیں خوشبو
سنیں جد باگے کھڑے اوہ ہر دم چہکدن
اوپر ستوناں لانے بازی وار ۱۲۵
پڑھدے کلمہ زبور بھی سندی مخلوقات

صاحب روح ہر چیز جیہڑا اکھیں تیں
حکم ہویا ہیں سبھ دا رازق جل جلال
کل خلقت نوں پالنا ہے ایہہ میرا کم
خلقت میری بہت ہے باجھ حساب شمار
عرض کیتی سلیمان نے یارب پاک خدا
بیشک ہی تدھ بہت کجھ نعمت کیتی دان
ہویا حکم جناب تھیں دعوت وچ پکا
یارب جتنا کراں ہیں سبھ طعام تیار
ایہہ بھی وچہ درگاہ دے ہوئی دعا قبول
تاں حضرت سلیمان نے دیواں نوں فرما
ست کوہاں میدان اوہ سی دریا کنار
اندر اوس میدان دے جمع ہوئے اسباب
ست لکھ دیگاں دیواں نے کیتیاں تنت تیار
نالے ہوڑے لگن جو وانگ تالاباں جان

ہکدن کل مخلوق دی کراں ضیافت میں
روزی ہر یک چیز نوں دیواں نیں ہر حال
توں ہک عاجز بشر ہیں یارا اتنا دم
تیں تھیں کھانا سبھ دا ہوسی نہیں تیار
بے شک تیری خلق دا حد حساب نہ کا
ہے ایہہ میری آرزو جیوں تیرا فرمان
تاں اوس دم سلیمان نے کیتی ایہہ دعا
باسی ہووے ہوئی نہ تازہ رہے مدام
تازہ رہسی چیز سبھ کجھ نہ وگڑے ہول
برا وسیع میدان ہک صاف کرایا جار
جھاڑو دے کر دیواں نے کیتا صاف سنوار
کھاون پیون واسطے باجھ شمار حساب
چوڑی ہک ہک دیگ سی ستر گزاں شمار
جیونکر خبر خدائے نے دتی وچہ قرآن

یعملون له ما یشاء من محاریب وتماثیل وجفان کالجواب وقدور
راسیات ٥ پ ۲۲ س السبا

جو چاہے سلیمان اوہ کردے دیو تیار
لگن تالاباں وانگ سن دیگاں ہنڈیاں جان
وچہ جامع تاریخ دے راوی کرے بیان
چوڑی ہر اک دیگ دا آہی گزاں ہزار
لگا ہی خرچ کڑاہیاں باویہہ جان ہزار
اندر اٹھ مہیناں جمع ہویا سامان
وانگ پہاڑاں نعمتاں نظری آون کل
ہویا یک تیار جاں گوناں گون طعام
گنتر کیتا آپنا تخت جو وچہ ہوا

دیگاں لگن تے ہور تھال ہور قلعے ستھیار
چاپاں ہول نہ جاندیاں ہنڈیاں کس مکان
دو ہزار تے ست سو آہی دیگ پچھان
لگن تالاباں وانگ سن چوڑے باجھ شمار
باقی چیزاں ہور جو ناہیں انت شمار
رنگا رنگ طعام تھیں بھریا سبھ میدان
کھانا ہر یک قسم دے حلوے کیتے رل
حکم سنایا واو نوں سدے خلق تمام
تاں جو ویکھے اوس نوں ساری خلق خدا

مچھلی اک دریا تھیں پہلے ظاہر ہوا
لگی مینوں کھانا ہے یا محبوب خدا
حضرت نے فرمایا کر توں ذرا آرام
مچھی کہندی مجھ نوں لگی بھکھ کمال
تاں پھر حضرت اوسنوں دِتا حکم سنا
جتنا اوس میدان وچ سی موجود تمام
بھونگا یک نہ چھوڑیا اجے نہ رجی مول
ڈٹھا جاں سلیمان نے صاف پیا میدان
کھانا ساری خلق دا رکھیا اساں پکار
اتنا تیرے پیٹ وچ ہویا غرق طعام
مچھی کہیا اجے ہیں لقمہ اک لیار
اتنے لقمے ہور وچ کر دیویں آن
نت مینوں رب دیوندا ایڈے لقمے ترے
جد کر اسے طور دے کرنا سی سیراب
ایہ گل سن سلیمان نے کہیا تائب ہوا
میں ساری جگ دا توہاں رزق رسان
میرے کولوں ہو گیا یا رب ایہ قصور
کرن روایت جس دن سی دعوت سلیمان
جس مچھی دی کنڈ تے طبق زمین دے سب
طبق زمین دے رب نے رکھے اوپر ہوا
بعض روایت اس طرح لکھیا نیں مذکور
اکثر دا ایہ قول ہے وچ قصص الانبیا
کھادا سب طعام اوس لقمے نال
اصلی مطلب ایہو سی گیا جو ظاہر ہو
جیکر رب نہ ہووندا سبھ دا پالن ہار!

پیش نبی سلیمان دے کردی عرض کھلو
سبھ تھیں اول مجھ نوں کھانا لیسو کھوار
آون دے میدان وچ جو مخلوق تمام
کرنا اتنی دیر تک مینوں صبر محال
جتنی تینوں طلب ہے ول لے توں کھا
اکو لقمہ اوس نے کیتا اوہ تمام
آکھے مینوں ہور کجھ بخشو یا مقبول
نال تعجب اوسنوں کہندا ہو حیران
رکھی لقمے نال تد سبھو چھڈیا کھار
اجے نہ تینوں کتھے تھیں آیا تیجھ آرام
رجھے لقمے نال توں ہو حیران کمال
تاں میری اک روز دی ہووے گی گزران
روزی دینی اوس ان گنتیوں طاقت ہے
کینوں پھر لوک سارے کیتے مفت خراب
تیرے باجھوں مالک ہور نہ رازق کو
دوجا کرے کلام جو سو احمق نادان
بخش خدایا مجھ نوں توں ہیں نام غفور
اوس دن بھکھا رہیا سی ہر کوئی وچ جہان
اوس مچھی نوں اوس دن کیتا تعلیم رب
مچھی اسمان دا کھانا آگئی [illegible]
کتنی مچھیاں دریا اندر مچھیاں رب [illegible]
دریا سی اک جانور شکل کنول دا دریا
مہا ہم ہی مخلوق اندر قدرت رب جلال
اللہ بادشاہ کیسے توں دسیا ذرا کہو
کون پچھے فقیر دی حکم وصل اسرار

ذکر شاہ موراں شاہ ہندوو حضرت سلیمان علیہ السلام

وچہ خلاصے ہور اکہہ ڈٹھا عجب بیان
کرسیاں اوپر ساہمنے ہک ہزار وزیر
وڈا اوہ وزیر جو آصف اوسدا نام
گرد بگرد تخت دے پریاں دیو غلام
سر دے اوپر پرندیاں سایہ کیتا آر
پڑھ تسبیحاں ربدی پاکی کرن تبیان
دنیا وچہ نہ کسے دا ایسا جاہ جلال
حکم ہویا درگاہ تھیں ملکو سنو بیان
شاہی ہفت اقلیم دی وسنوں ہوئی نصیب
اتنی عزت ہوندیاں کبر نہ کردا ہول
جیکر ذرہ فخر اوہ کردا کبر غرور
کھسی جاندی اوس تھیں کل حکومت راج
سن حضرت سلیمان نے آندا شکر بجار
اڈدا اوڈدا تخت جاں آیا اوسمکان
آدم جنس نہ اوس جا نظری آوے کور
ہک کیڑا سی بادشاہ رعیت سن سبھ ہور
اندر تھاں کیڑیاں رہسی اوہ سردار
اوس کیڑے نے ویکھیا جاں حضرت سلیمان
جیونکر وچہ قرآن دے دتی خبر خدار

اوڈیا ہک دن دا اوتے تخت نبی سلیمان
خدمت وچہ سلیمان دے بیٹھے بانذیر
اوہ بھی بیٹھا ساہمنے ہور الہبر تمام
نال ادب دے کھڑے سن بنہ کے ہتھ کام
ہک آواز فرشتیاں سنیا نبی خدار
یارب تدہ سلیمان نوں دتا ایسا شان
جیسا تدہ سلیمان نوں دتا رحمت نال
لائق اسے شان دے سی حضرت سلیمان
نالے لکھ پیغمبری نبیاں خاص حبیب
تائیں اوسنوں آپنا کیتا ہیں مقبول
اڈدا تخت زمین تے سٹ کریندے چور
ایہہ پرندا اساندا ہے اوہ نیک مزاج
سجدے اندر جا ٹیکے کردا حمد ثنار
رہندے کیڑے کیڑیاں اندر جس مکان
کیڑیاں دا ایہہ ملک ہے اینوں معلم ہو
شاہ ہندوو اوس نام سا بعض تحریں شاہ مور
مسکن اوسدا حکم سبھ رہندے تابعدار
رعیت اپنی سد کے کردا اکہہ فرمان
آیت سورت نمل دی تینوں دیاں سنار

حَتّٰٓی اِذَآ اَتَوْا عَلٰی وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ یّٰٓاَیُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوْا مَسٰكِنَكُمْ لَا
یَحْطِمَنَّكُمْ سُلَیْمٰنُ وَجُنُوْدُهٗ وَهُمْ لَا یَشْعُرُوْنَ سورۃ نمل

یعنی نال جس وقت جو فوج نے سلیمان
ہک کیڑے نے آکھیا کیڑیاں سبھ بلار

کیڑیاں دے میدان تے چلکے پونہتے آن
آکھو اپنے گھراں وچہ داخل ہو وو جاہ

مت لشکر سلیمان دا جاوے تساں تساڑ
کیڑے دی سن بات ایہہ ہسن ہیا سلیمان
پکڑ شتابی اوسنوں قلی اوپر ٹکا ہے
سنیوں تند صاحبی فوج نوں کیتا ایہہ فرمان
کیا میرا تیہہ چھ لکھیا الیا چھ ایہہ حرف
کہیا اوس شاہ مور نے سنیوں پیا مقبول
اسیر نئیں اسواسطے کہیا اونہاں بلوا
سرپاں شاہ دے واسطے ہیا ایہہ فرض ضرور
الہی رعیت فوج دا جسنوں نہیں خیال
جو کوئی رعیت آپنی راضی رکھے شاہ
ایہہ گل سن شاہ مور تھیں کہن لگا سلیمان
تینوں ملدا تاج ہے چنگا لیا انتظام [illegible]
ہر گل کیتی فیصلہ ہور [illegible] کراں مدام
جے ہووں غمناک وہ ہیں لگی ہووال نال
ایسے کارن رب نے کیتا تینوں شاہ
جیہڑا جاوے اونہاں دا گھر تھیں باہر کار
اپنا اپنی فوج دا سینوں ذکر دسیا ن
دس کہاں اے شاہ مور نوں سینوں ایہہ حال
کہیا اوس نقیب نیں میرے چیل ہزار
پھر پچھیا شاہ مور تھیں ہتھ سلیمان
کہن لگا شاہ مور اوہ کس تھیں میرے سرتاج
کسنوں تو ہیں تخت ہے اودا وچہ ہزار
نئیں دل آسان نوں ہے جکس دو جتیاں ب
جیکر اسی نجھ نوں تھے خصم آ کئی کہ
جو کوئی چنگے کم تے جاندا دیکھو اوتھا

بے خبری وچہ آپنے اندر اس او جاڑ
نالے دل وچہ آپنے بہت ہویا حیران
پچھیا اوس شاہ مور تھیں سینوں سچ بتا
وڑ جاؤ وچہ گھر اپنے آوندا ہے سلیمان
ڈر کے جسدے خوف تھیں رنگ اکھی چار
ہر گز تیرا ظلم ہیں کوئی نہ ڈٹھا ہے گل
شاں اچانک مرن اوہ پیراں تلے آ
خطرے والی جگہ تھیں لشکر رکھے دور
رکھدا او پیارا سدے رہا قدر دیال
راضی رہنا اوسے خالق پاک الاہ
دس کہاں اے شاہ مور نوں [illegible] سچ ن
اسیں کی شفقت دنیاں تے کرد ایہہ تینوں
نال اونہاں دی خوشی دے میری خوشی تمام
ہے غمخواری اونہاں نال دی [illegible] نال
دکھ سکھ دے لئے اونہاں دی ہر حال [illegible]
جاں او سنوں گھر اوسدے دلیاں [illegible] سچا
نال پھر اوس شاہ مور تھیں کہیا سلیمان
کتنی ہر دم فوج ہے رہندی تیرے نال
ہر ہر نال نقیب دے اتھے ہور شمار
تیرے میرے راز تھیں اپنا اسدا [illegible]
تیرے نال نوں نجھ دا ہے گا [illegible]
جیکر تینوں چنگا [illegible] دکھ [illegible] رار
اسدا [illegible] خدا [illegible] چھوڑ [illegible]
ہر پیادہ چل کے جاوال او کہیا ہو
اجڑیا وہ او سنوں کردا زیب ہزار

دوجا تیرا تخت ہے واہ واہ محتاج
تینوں تخت اوٹھاؤندا اوس اٹھاوے وار
کہیا پھر سلیمان نے سن اوساری تقریر
عرض کیتی شاہ مور نے توہاں ہیں دانا
جیکر ہووے حکم تاں کچھاں چند سوال
تاں پھر اوس شاہ مور نے کہیا مقابل ہو

توں محتاج ہیں تخت دا اوہ کی تیرا لاج
ایہہ کتنی تکلیف ہے کرو خیال ذرا
کس نے تینوں بات ایہہ دسی رتا نا خیر
سانوں بھی کجھ رب نے کیتا فضل عطا
حضرت کہیا پچھ توں بہت خوشی دے نال
تساں جو اگے رب دے کیتی ایہہ آرزو

قال رب اغفرلی وهب لی ملکا لا ینبغی لاحد من بعدی انک انت الوهاب

یعنی بخشش منگ کے کیتی ایہہ دعا
جیہڑی لائق کسے دے ہیں تیں بعد نہ ہو
پھر بڑے کہیا تساں جو کیتا ایہہ سوال
پیغمبراں دے واسطے ایہہ گل نہیں روا
جسنوں چاہے کرے اوہ وچ زمیں دا شاہ
نہیں سی لائق تسانوں ایہہ گل نامقبول
سن حضرت اس بات تھیں ہوئے کجھ خفا
دسو سانوں ہور یک مسئلہ تسیں شتاب!
کی دسدے وچ بھید ہے دسو کر اظہار
حضرت کہیا مجھ نوں معلم نہ ایہہ حال
تاں پھر اوس شاہ مور نے کیتا حال بیان
تاں جو معلم بدھ نوں ہووے دنیا تک
کیوں جو اسے وچ ہے ساری حکمت جان
یک تخیر بنائی دے لیا جہان لوار
اوس تھیں تجھے دوسرا کیتا اوس سوال
حضرت کہیا دس توں سانوں خبر نہ ہول
ایہہ اشارہ اس وچ رکھیا مالک خدار
ایہہ گل سن سلیمان پھر رونے باجھ شمار

یارب ایسی سلطنت مینوں کریں عطا
میرے ورگا دوسرا شاہ نہ ہووے کور
اسدے ہی وچ حسد دی آوے بو کمال
کیوں جو سارے ملک دا مالک آپ خدا
جسنوں چاہے تاکرے کی اوسنوں پرواہ
میرے جیہا بادشاہ کوئی نہ ہووے ہول
عرض کیتی شاہ مور نے کاوڑ کرو نہ کار
مندری جیہڑی تسانوں بخشی رب وہاب
کس کارن اوہ تسانوں بخشی رب غفار
جیکر ہیں توں جاندا دس شتابی نال!
ایہہ مندری اسواسطے تینوں ہوئی دان
ادنیٰ تے ناچیز ہے یک تھیوے دال
اسدی خوبی نال توں بنیا شاہ جہان
معلم ہویا موں ایہہ دنیا چیز نہ کار
کیوں تیری وا تابع کیتی رب جلال
کہیا پھر شاہ مور نے سنتوں یا مقبول
معلم کر تسیں قبر وچ دنیا مثل ہوا
بیشک کہیا سچ توں اے کیڑے سردار

حکمت قدرت ربدی آوے نہ ثبوات
آخر حضرت ہو گئے اوتھوں ہو کے روان
اگوں ہن بلقیس دا دیواں ذکر سنا

نقل فکر دی پہونچ نہیں توں عالیذات
وچ ملک دے آ ڈیرا تخت نبی سلیمان
جیوں کر ہدہد آندا نال خبراں شہر سبا

قصہ ہدہد و بلقیس شاہزادی

کہن روایت اکدن تخت نبی سلیمان
دیو پری سب آدمی حاضر وچ حضور
سب پنچھی سلیمان دے سن تابعدار
ڈٹھا حضرت پکھیرواں جدوں نبی مقبول
کہیا حضرت مجھ نوں ہدہد نظر نہ آئے
کیتا حکم عقاب نوں اوسنوں ڈھونڈلیا
آندا ڈھونڈ عقاب نے جلدی ہدہد نوں
کہندا ایہہ خوشخبر ہیں آندی یا مقبول
حضرت کہیا خبر اوہ مینوں جلد سنا
بیٹھا سی اک باغ وچ اوتھے ہدہد ہور
ایہوں کیتے خبر کتھیں توں اج اسمکان
نالے حالت تساں دی کیتی سب اظہار
پچھیا ہیں پھیر اوس کتھیں توں اپنی بات
کہیا ہیں اس شہر دا مینوں نام سنا
پچھیا ہیں اس شہر دا کون کوئی ہے شاہ
اوسنے کہیا اس ملک دا تخت حکومت دا
تابع اوس سرکار ہیں یاراں جان نثار
حیلہ کیتو نوں بلقیس ہیں لے آواں دکھلا
ہیں پھیر کیہا اوسنوں مت ہو جاوے دیر
مینکے پچھے تینوں پانی ہو درکار

اُڈدا وچ ہوا دے جاندا کسے مکان
سایہ کیتا پنکھیاں سر تے با دستور
جو کجھ وچ تکھیں کسے جا کر دے اظہار
ہدہد اندر راہ دے نظر نہ آیا مول
یا اوہ سا تحقیق کسے جا غائب ہو گیا
لے آوے کوئی خبر اوہ نہیں تاں [illegible]
حضرت کہیا ہدہدا کتھے سیں توں
جیہڑی آکھی کسا منوں معلوم نہیں سی مول
کہندا ایں اج گیا ساں اک شہر سبا
مینوں آ سنے ویکھ کے پچھیا ایہہ فی الفور
ہیں کہو حالت اپنی کیتی سب بیان
خادم ہاں وچ سلیمان دی رہندا ہاں ہر بار
کہندا اسے شہر وچ رہندا ایں دن رات
کہندا نام اوس نگر دا ہے گا شہر سبا
کہندا اک بلقیس ہے عورت عالی جاہ
ساری گرد نواح وچ اوہ صاحب تاج
تابع ہر سردار دے لکھ لکھ سوار
کیا مجھ عزت اوسنوں کیتی رب عطار
اُتھے مینوں لگیاں ہو گئی بہت اویر
پھرن ڈھونڈھیندی مجھ نوں لشکر دے اسوار

پانی تاڑن واسطے مینوں فرما سلیمان
اوہو ہیرا کم ہے لشکر وچہ سدا
اسی اوسنوں لطف سی بخشی تیز خدا
دوروں اوسنوں تاڑکے دیندا اوہ خبر
تاں پھر حضرت دیواں نوں بھیجیوں اسجا
ہدہد گیا اجے دوں اس مینوں کیتا تنگ
ڈٹھا جا بلقیس دا تخت عظیم الشان
تھیا گز اوسدا عرض سات ہم گز اوطول
جاکے پاڑے دسدے سورج پاتو توں تجھ
اوپر اوسے تخت دے بیٹھی اوہ بلقیس
ناتے سگی بکرادہ صورت چند مثال
ایسروں ایمان وہی اوسنوں خبر ہوں
جاں ایہہ ہدہد نبی نوں دسیا کھول بیان
اسی خلعت تجھ نوں کریو کوئی عطا
حضرت کیہا خط میں کرداہاں مرقوم
ہدہد کہندا یا نبی سچا ایہہ مذکور
تاں پھر حضرت اوسنوں تاج کیتا بکران
ہن ہدہدا اوہدے کلغی اوہ لشکار
لکھیا پھر بلقیس ول خط نبی سلیمان

اندر اپنی فوج دے رکھیا ہویا جان
نیڑے دوروں تاڑکے پانی دنیاں آ
اندر جس زمین دے پانی ہوندا سارا
وچہ فلانی زمین دے پانی ہے بھرپور
چاہ تالاب کھٹائے سگے پانی نکین منگار
تاں ہی اوتھوں چلکے آیا اوسدے سنگ
خوبی اوسدے تخت دی کی میں کراں بیان
جڑیا ہاں جواہراں سنتوں یا مستمول
ہوزر جابہ لعل تھیں جڑے گرد چوپھیرا
اندر حسن جمال دے بہت لطیف انفس
ثانی جے نہ اوسدی ہوئی کسے دنیاں
سورج تائیں پوجدی قوم وسدی اوہ گول
کہندا اسدے عرض تجھ بخشو مینوں دان
جو میری اولاد وچہ باقی رہے سدا
ہنے تیرا ایہہ کدی نسیخ ہو جاسی سلطنت
کیا طاقت جو تجھ سجدے آکھاں اس حضور
جا تیری اولاد وچہ رہسی سدا نشان
جو حضرت سلیمان تھیں اوسنوں ہوئی عطا
لکھیا اوسدے وچہ سا ایہہ مضمون بیان

بسم اللہ الرحمن الرحیم ان لا تعلوا علی وأتونی مسلمین ۵

بسم اللہ تھیں بعد ایہہ لکھیاں باتاں دو
دوجا اندر خط دے ایہہ لکھیا فرمان
اکھ سب تجھ مضمون سی تھوڑا احسن پسند
ہدہد تائیں حکم کیتا نبی خدا
تا ہر دو ہی بلقیس نوں جاکے دیئی شتاب

اول میرے سامنے تسیں نہ آؤ چڑھ
آجاؤ میرے پاس آپ ہوکے مسلمان
مہر لگاکے اپنی خط نوں کیتا بند
لے جا ہیرا خط ایہہ اندر شہر سبا
دیکھاں اوہ اس خط دا ادلیے کرا جواب

ہُد ہُد لے کے خط نوں آیا شہر سبا
چھاتی اوپر اوسدے رکھ دتا فرمان
سدا امیر وزیر سبھ ہے کھے تعجب ہو!
ڈٹھا جاں تیں بھولکے لکھیا اے سلیمان
نالے لکھیا اوس نے خط وچ ایہہ فرمان
دسّو ہُن اُس خط دا دئیے کیا جواب
اسیں ہاں وڈے ہاں صاحب زور زبر
سنگھلوں تاں جیو مگر تساں دی اپنی مرضی ہو
کہن لگی بلقیس جو لکھیا ہے سلیمان
جے ہن اوسدے حکم تھیں اسیں کراں انکار
بادشاہاں دیناں نہ لائق جنگ فساد
بڑے بڑے سردار جو ڈھسن بڑی دلیل
اینوں جیکر اساں ول بیا سلیمان دھا
ہے اوہ بڑا اسینوں دا شہنشاہ نداساہاں
نالے ہے اوہ کہندا ہاں میں نبی خدا
بنیاں نوں اسلام دا ہوندا شوق کمال
جے اوہ سچا نبی ہے ہدیے لئے نہ مول
پہلوں اوسدی کراں میں ایہہ ازمائش سب
کہیا وزیراں ٹھیک ہے ایہو صلاح نکار
تاں پھر اوس بلقیس نے گھلے کر تجویز
ست اٹھاں سونے دیاں ست چاندی دیاں خاں
رواں ہوئے جلد ایلچی چیزاں لے او تھاں
ایہہ چیزاں بلقیس نے بھیجیاں طرف حضور
جدوں ہوا تھیں خبر لے ہن نبی سلیمان
شاہی دربار دی اگے ہے دیوار

رہندی سی بلقیس اوہ موہنہ تے پلو پار
جاگی تاں اوس ویکھیا بہت ہوئی حیران
میری طرف ایہہ خط ایہہ سٹ گیا ہے کون
میرے نال مقابلہ تساں نہ کرنا آن
آہو میرے پاس سب ہو کے مسلمان
تاں اوہ اگوں بول کے لگے کہن شتاب
جیکر دیسو حکم تاں کرساں جنگ شدید
ساتھوں جیو نکر کھسو عذر نہ کرساں مول
آؤ میرے دین تے ہو وہ مسلمان
شک نہیں جے اوہناں نوں کرنے دلیل خوار
دھیاں ہوندے جس ملک تے کردے نیں برباد
ہتھ آون جے اوہناں نوں کردے مار ذلیل
عزت عظمت اساندی دسی سبھ اُڈا
اسدے نال مقابلہ نہیں اساں دا شان
پہلوں اوسنوں بھیجئے ہدیہ کوئی بنار
راضی اوہ نہ ہوندے سر کہے ہدیے نال
نہیں تاں راضی ہو کے ہدیہ کرے قبول
تجھوں آپے دیکھنے جیہڑی مرضی رب
جیہڑی مرضی آپ دی ساڈا کی انکار
طرف نبی سلیمان دے بھیجی ایہہ ایہہ چیز
ست پردے زربفت دے گھیتی ترت روان
پہلوں جا سلیمان نوں دتی خبر ہوا
لیکے اوسدے ایلچی آوندے ہیں گے دور
سدکے اپنے نوکراں کیتا ایہہ فرمان
جتھوں ہر کوئی لنگھ کے اوندا جیہڑا بار

لعلاں دی بھی اوس نوں ہرگز نہ پرواہ
موڑ دتی ہر چیز اوس دل تھیں جان حقیر
سنیاں جاں بلقیس نے ایہہ سارا مذکور
ہن ازمائش واسطے بھیجاں چار سوال
لے نکسا وسدیاں نال پھر نے آواں لیاں
اکھ گل کر بلقیس نے کیتی ایہہ تجویز
مرداں والا سبھ نوں یک لباس پہنا
بالکیاں نوں سد کے کیتا نال تیار
کہنا جا سلیمان نوں ایہہ جو ہن غلام
دوجا باجھوں چھیکدے موتی یک منگوا
ایس موتی نوں چھیک اوہ کر دو سکوپار
تیجا گھوڑیاں گندتے ہور ناکن پچھان
کیتا حکم جو انہاں تھیں کنداں کرنے جدا
چوتھا شیشہ سکھنا نال کیتا ارسال
جو پانی نہ زمین تھیں نکلیا ہووے مول
قاصداں نوں سمجھا کے گئے چالے! ایہہ سوال
جاں قاصد بلقیس دے پہنچے وچ حضور
حکم دتا سلیمان نے سن کے ذکر تمام
حاضر ہوئے آن اوہ جدوں جیہڑے پاس
نوکر اپنے سد کے کیتا حکم نبی!!
لگے ہتھ دھوان جاں نوکر نفر کھلون
کیسے دھیاں تھیں دھوتیاں تلیاں تہاں جان
جنہاں دھوتیاں انگلیاں اوہ ہن سبھ غلام
عادت عورت مرد دی ایہو جاں سمجھیں
ڈٹھا جاں سلیمان نے موتی بے پیش منگا

ایسیاں چیزاں طرف اوہ کردا کدی نگاہ
باجھوں مسلم ہوندے نہیں کوئی تدبیر
کہندی جے اوہ نبی ہے معجزہ کرے ظہور
کر دیوے جے حل اوہ ہیگا نبی کمال
چھوڑاں مذہب اپنا ہوواں مسلمان
یک سو لونڈا سد کے نالے ہور کنیز
نکو جیہی تمام دی دتی شکل بنا
حکم سنایا اونہاں نوں کرنی ایہہ نروار
انہاں وچوں لونڈیاں کرکے جدا تمام
ڈبی دے وچ پا کے دتا بند کرا
باجھ کسے ہتھیار دے تاں آوے اعتبار
رلیاں ملیاں بھیجاں طرف نبی سلیمان
جے ہوون ناکند اوہ دیوے جدا بنا
بھر دیوے سلیمان ایہہ ایسے پانی نال
نہ اسماں توں برس کے ہویا ہووگ نزول
طرف نبی سلیمان دے پہنچے جلدی نال
کیتے پیش سوال اوہ جاری یا دستور
کرو اسا دے پیش اوہ لونڈیاں اتے غلام
پہنیں پیسن سبھ نے ہکو جیہے لباس
ہتھ دھوا اونہاں دے جتنے ہن سبھی
سر انگشتاں کئے نے لیکر اونہاں تھیں دھو
ویکھ جوالہ نبی نے سارے لئے پچھان
تلیاں دھون والیاں لونڈیاں ہن تمام
ہو گیا حل سوال ایہہ موتی ہویا پیش
اوسدے وچ سوراخ دا نام نشان تھا

ہک کپڑے باریک نوں کیتا حکم شتاب
او سے وچ ٹپلے اوس نے دتا چھیک نکال
پھر اوہ گھوڑیاں گند تے ہوزنا گند منگا
دانہ بھٹھا او نہاں دے اگے رکھیا آن
بعضیاں کیتا دیر تھیں دانے طرف خیال
جلدی کیتی جنہاں نے اوہ بن گند پچھان
پھر اوہ شیشہ قاصداں اگے رکھیا آ
سن حضرت سلیمان نے ترت کیتا فرمان
دوڑے گھوڑے خوب جاں چھٹا پسینہ آ
حل کر دتے نبی نے چار سے جدوں سوال
دسیا بلقیس نوں سارا اونہاں بیان
سچے شرطاں اوس نے کیتیاں خوب ادا
سن حالت بلقیس نے دیر نہ کیتی مول
کرساں دین قبول میں چل او سدے دربار
ہک سو عجب کنیزکاں نالے بہت سپاہ
سے سی ہک وزیر جو وڈا قابل کار
رخصت دیلے دسیوں بہت کیتی تاکید
ایہ گل آکھ وزیر نوں ہوئی جلد روان
آنا ہے بلقیس دی کہیا آن پنہچا
بلیاں نے بلقیس نوں نیڑے بہتے وال
بنیٹی ہے اوہ پری دی پریاں عقل قلیل
ایہ گل کر کے دیاں نوں خوف پیا وچ دل
سن حضرت سلیمان نے دلواں دی تقریر
رستے وچ بلقیس دے ہک تالاب بنا
مچھیاں نے مرغابیاں اسے وچ دتیاں چھوڑ

کر اسدے وچ چھیک توں برکت رب دے ہاب
کسے نہ جاتا توں ایہ حکمت ہوئی کمال
اگے پچھے نبی تے دتیاں سبھ نبہار
بعضیاں دانہ اونہاں تھیں جلدی لگیاں کھان
حضرت کہیا ہو گیا ایہہ بھی حل سوال!
جنہاں کیتی دیر ہے اوہ نا گند عیان!
باجھ زمین اسمان دے آبوں دلو بھر ار
گھوڑیاں نوں میدان وچ خوب طرح دوڑان
شیشہ اوس پسینیوں دتا ترت بھرا!
خلعت دیکے ایلچی ٹور دتے فی الحال
ہے وڈی شان اوہ پیغمبر سلیمان
عزت برکت معجزے کیتے رب عطا
کہندی بیشک نبی ہے اوہ ربدا مقبول
ایہ گل آکھ زبان تھیں ہوئی ترت تیار
خوب لباس پہنا کے نال لئی ہمراہ
تخت حوالے اوسدے کیتا قیمت دار
کریں حفاظت تخت دی کوشش نال مزید
ترت ہوا نے نبی نوں خبر پہچائی آن
نالے دیواں نبی نوں ایہ گل نہ کہی آ
نالے اوہ کم عقل ہے دوویں نقص کمال
بلیاں نے جو وال ہیں ایہہ بھی اوہا دلیل
جے ایہہ ہویا جیوڑ نال بھجاں دے پاساں گل
اس آزمائش واسطے کیتی ایہہ تدبیر
دتا اوس تالاب نوں پانی نال بھرا
اوہدی اوپر اوسدے شیشے دی پل جوڑ

اگے اپنے تخت دے کیتا ایہ سبھ کام — او بھی بلقیس جاں ویر اس مقام

جیکر ہے کم عقل اوہ نوں نہ سمجھے پل — وچھوٹھے فرش وچہ آپنے پانی سمجھے کل

اسنوں جھاگن واسطے تدبیر بنائے اوتھا — پنیاں والے وال بھی نظر نی جاون آر

ایسے کارن نبی نے کیتی ایہہ تجویز — معلوم سبھ ہو جاوسی دسدی عقل تمیز

کجھ وزیراں واسطے کیتا ایہ فرمان — جیہو ذکر خبر خدائے نے دتی وچہ قرآن

قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ الخ ۔

یعنی اپنے درباریو کہیا نبی سلیمان — ہے کوئی اندر تساں دے ایسا مرد جوان

جیہڑا اوس بلقیس والیا ہے تخت اوتھا — پہلے اوسدے اون تھیں حاضر کرے لیا

کہیا اک دیو نے جناں وچوں بول — میں آ حاضر کراں گا تخت تساڈے کول

اتنی جلدی کراں میں یا حضرت مقبول — اوٹھن دیاں نہ تساں نوں اس مقاموں مول

ہنے تساڈے بیٹھیاں لیاواں تخت اوتھا — ہاں میں بڑا امانتی کراں زبان نہ کار

لفظ امانت اوسنے کیتا تدوں بیان — لگے ستن اوس تخت تے گوہر عالی شان

اس تھیں پچھے بولیا دوجا ہور وزیر — آصف جیدا نام ہے لکھیا وچہ تفسیر

اعظم اسم خدا سیدا ہے سی اوسنوں یاد — برکت اعظم اسم دی ہر کم دا اوستاد

کہندا اوہ سلیمان نوں جیہڑا اوہ تخت اوتھا — اکھ جھمکن تھیں پیشتر حاضر کراں لیا

ایہہ گل کرکے اوسنے اعظم اسم پکار — حاضر کیتا تخت اوہ اندر اک پلکار

حکم دتا سلیمان نے اوسے وقت شتاب — بدل دیہو اس تخت دا جو اوتلا اسباب

دکھائی اپنے تخت نوں لئے بلقیس پچھان — یا اوہ نہیں پچھاندی ہے احمق ناداں

سن کر حکم فلاں دا ویسے دم فی الفور — پٹ جڑاؤ پائی سبھ جڑیا ہوری طور

روپ سبھاوٹ تخت دا دتا سبھ وٹا — اجھر انہوں بلقیس بھی حاضر ہوئی آ

ڈٹھا اپنا تخت جاں مڑ مڑ کے بے نظیر — پرکھن لگا اوسنوں آصف مرد وزیر

ایہو جیہا تخت ہے میرا بھی بلقیس — کہندی گویا ایہو ہے میرا تخت نفیس

اگے ہی اساں اسنے معلوم کر لیا حال — ہے حضرت سلیمان تے ربدا فضل کمال

حکم کرے جس چیز نوں حاضر ہووے آن — تاہیں آئے اساں بھی ہو کے مسلمان

لیا جاوں بلقیس نے اپنا تخت پچھان — معلوم ہویا نبی نوں نہیں ایسی ناداں

لے گئے پھر بلقیس نوں اندر شیش محل
ڈٹھا جاں بلقیس نے اوہ شیشے دا تل
تہ بند اپنا اوتانہوں چائس جلدی نال
ڈکھ شتابی نبی نے کیتا ایہ فرمان
شیشے دا ایہ فرش ہے اندر صحن تمام
سن بلقیس اسبات تھیں بہت ہوئی پشیمان

جیسو جیہا او تالاب وی بھر رکھی سی گل
پانی اوسنوں جانکے گئی عقل تھیں کھسک
پلیاں تکھیں سلیمان نوں نظر پئیاں اوہ وال!
پانی ناہیں ہوں ایہ ہے گا گچ عیان
زینت کارن جڑے ہیں شیشے اس مقام
آخر ایہ گل آکھکے ہوئی مسلمان

رب انی ظلمت نفسی واسلمت مع سلیمان للہ رب العالمین

یارب کیتا ظلم میں اوپر اپنی جان
ساری عمراں کفر کیتیں نفع نہ پایا مول
آندا من ایمان میں ساتھ نبی سلیمان
قصہ کوتاہ جدوں اوہ مسلم ہوئی صفا
اگے اوس تھیں نبی دا سی حرم جہان
سویاں اس سمیت سن نکی اوپر دا آن خبر
تعظیم ہی تھیں اوسنوں پیدا کیتا رب
گستی نبی تیار پھر نورہ اک دوار
کیتا ہور تیار اک بڑا عجیب مکان

کر کر لوجا دیہوں وچ ہیں ہوئی نادان
اولٹا گھاٹا عقل دا اینوں ہویا ہوں
نال خداوند پاک دے جو ہے رب جہان
نال اوسدے سلیمان لے لیا نکاح پڑھا
نالے تن سو پی بیاں وچ تفسیر بیان
پریاں والا اوفرا ایہ چلیا آیا نال
تاہیں اتنے وال سن پلیاں اوتے سب
والاں اہیر لائیکے دتے سب اوڈا
اوسدے وچ بلقیس نوں آرکھیا سلیمان

ذکر بلقیس بارے سیر کیتا ہمراہ حضرت سلیمان علیہ السلام

لکھیا وچ کتاب دے ڈٹھا ایہ بیان
سیر کرن تے تخت تے جا اوپر اگا
وچ ہوائیاں ٹالوں قدرت رب جلالی
تاں پھر حکم ہواؤں کیتا نبی خیال
سرت دریا دا وچ اک عجیب جزیرہ سا
ڈٹھا جاں بلقیس نے سبزہ آب روان
بھی دریا دی کھوریاں لائی عجب بہار

اک دن اوس بلقیس نے کیہا نبی نوں جان
مینوں بھی اک روز نال لیجا ہمراہ
میں بھی اک دن جاسکاں ویکھ سو دا تماشا
اندرا وہاں جزیرہ ال تحمل تخت اوڈا
لے گئی تخت اوڈا سکے اوتھے ترت ہوا
بہت ہوئی مسرور اوہ با سرچہ بیان
نال پراں دے آ دیکے جا داوں یار اوزار

اونہاں نوں بھی ویکھ کے بہت ہوئی مسرور
حکم سنایا دیاں نوں سبھناں نے بول
سُن کر اگوں دیاں نے کہیا تاکہ مقبول
وڈا بہادر دیو ہے اک سمندروں نام
ڈونگھے وِچ سمندر دے رہندا اوہ ہمیش
جیکر ہووے حکم تاں آکھاں اوسنوں جا
ایہہ گل سن کے نکلسی باہر اوہ شتاب
جیکر اوسنوں حکم ایہ کیتا تاں حضور
سُن کر حضرت اونہاں نوں حکم دتا فی الفور
تاں پھر رل دیواں نے اوپر سمندر جار
نکل سمندروں آپ تھیں نہ کر خوف خطر
بہتی واری اونہاں نے کیتی جد ول پکار
تاں پھر اگے اوسدے کیتا اونہاں بیان
ایہہ گل سن کے اوسنوں آئی بہت پسند
ہتھاں باہیں بنھ کے حاضر کیتا آ
ویکھ نبی نوں ڈر گیا کہندا اوہ امان
تاں پھر حضرت اوسنوں کیتا ایہ منشور
جا توں اوس بحر دیوں گھوڑے پکڑ لیار
عرض کیتی اوس دیو نے ہے ایہ مشکل کار
حضرت کہیا کس طرح ہووے پھیر تجویز
کہندا اوہ چشمیوں پانی ہیون آر
ایہے دیو دریا کجھ ہور ملے نال !!
خالی ہووے جد ول اوہ پھیر پیئے نال شراب
حضرت نوں تجویز ایہ آئی بہت پسند
کر ایہو تجویز پھیر سبھناں جلدی نال

ڈٹھا گھوڑیاں تخت جہاں اُڈ گئے اوہ ور
پکڑ لیا اونہاں نوں جلدی میرے کول
سا دے کولوں اسپ اوہ پکڑے جان قبول
باغی ہو کے آپ تھیں چھپا رہے مدام
جد تک زندہ رہسیں ہو سکنے نہ بدکیش
دنیا تھیں سلیمان نوں کیتا فوت خدا
تاں پھر اوسنوں پکڑ کے لیاواں پیش جناب
اوہ دریائی گھوڑیاں لیاوے پکڑ ضرور
جیوں پکڑ لیوے پکڑ کے لے آوے ہر طور
نال بلند آوازے بہتی ایہو ندا
فوت ہویا سلیمان اوہ جس دا تینوں ڈر
سن کے اوہ سمندروں نکلیاں چھالاں مار
چل ہن تخت سنبھال لئے فوت ہویا سلیمان
قیدے ہویا جدوں اوہ ڈاڈھی ونہاں سمند
نال غضب دے نبی نے ڈٹھا نظر اوٹھا
تابع رہساں تساں دے کرو کوئی فرمان
جیکر جان بچاونی تینوں ہے منظور
جیہڑے کھمباں نال ہن اُڈدے وچ ہوا
یا جتھوں کتے قریب دے پکڑن اوہ شتاب
جو کجھ تینوں لوڑ ہے منگ اساں تھیں چیز
تینوں اوہ معلوم ہے موراں خبر نہ کار
اوس چشمے تھیں جا کے پانی دیاں نکال
ہسکے ہوون مست جہاں پکڑاں آپ شتاب
تھیچے اوسدے نال پھر دیو بہادر چند
جائی گھوڑے پکڑ کے لے آندے فی الحال

ویلے عصر نماز دے حاضر ہوئے آن
ویکھن لگے اونہاندی خوبی نبی خدا
اوسے ویلے وحی نوں بھیجا پاک جناب
حب دنیا وچہ ہو گیوں ایسا توں مشغول
سن کر جھڑک خدائیدی رونے باجھ شمار
بنیاں جدوں نماز تھیں جھڑک ملے اسطور
لکھیں کاجیں رجھ کے کراں نماز قضا
دنیا مگر نمازنوں جو کوئی دے بھلا
اوس ویلے پھر جادن پیتے تمامی آ کر
جنہاں مگر نمازنوں ضائع کیتا سار
دوہاں نوں کو ٹیندیاں عمراں گئی ڈھا
چھوڑ بیٹھا غفلتاں کستی دلوں گوا
کرن روایت جدوں پھر پیغمبر سلیمان
سورج چھپ وار بے لے وتا کجھ پھیرا
گھوڑیاں دے پرکٹ کے وتے سبہ اوتار
گھوڑے تازی اونہاندی نسلوں ملی تمام
اوس سمندوں ویلوں رکھیا انج تول

عجب لطافت ونہانوں بخشی رب رحمان
تاں جو وقت نماز دا لگا ہون قضا
طرفوں خالق پاک دی آندی اے عتاب
ویلا وقت نماز دا یاد نہ رہ گیا مول
سر سجدے وچہ ڈال کے کیتی استغفار
کیا پھر حالت اساندی سمجھ کر کے شعور
ایسے مومن سستی نوں کیندی تے ملے سزا
اندر دوزخ ویل وہی اوستوں ملسی جا
کیوں اوہ کیتے معاملے عجب قصور خطا
اج اوس کاروبار نے نفع نہ ہوتا کار
کدیں نہ دل وچ خوف تھیں کیتا یاد خدا
سر کم تا ئیں چھوڑ کے کریں نماز ادا
گیتا تاب ہو سکے طرف نماز دھیان
کرلئی تاں سلیمان نے عصر نماز ادا
پیدا ہوئے نہ پھر اوہ ہرگز دوجی وار
اندر قصص الانبیاء جیہڑا لکھیا ہے ارقام
جس اوہ گھوڑے پکڑ کے اگے پایس ٹھل

فتح کردن حضرت سلیمان علیہ السلام شہر صیدون

یک دن اوسے دلیونوں کہیا نبی خدا
کسے جزیرے وچہ تا بھی جیہڑا عجائب کو
کہندا ایں اک شہر ہے ڈٹھا پورب ڈل
بہت بڑا اوہ شہر ہے صیدوں اسدا نام
سنگ کاچی زمین کر لئی اوہ دیوار

توں جو وچہ جزیرا ل صیدوں اہر ہر جا
آکر سنا دیں اسانوں جیکر ڈٹھی شہر
وچہ اس جزیرے شہر لی سنیندا اس دی گل
شہر دی دیوار ونہاندے سدے گرد تمام
باراں اوس وچہ برج ہیں وڈے باجھ شمار

اوپر ہر یک برج دے ہک ہک طبل بچھان
ڈٹھا وچہ اوس شہر دے وڈا ہک میدان
سنگ مرمر تھیں سبھ وہ ہویا مکان تیار
اوپر اوس مینار دے شیر کھلوتے دو
پتھر دے اوہ شیر ن وحشت ناک کمال
نالے گردے اونہاں دے کئی جناور ہور
اندر اوس مکان دے دھریا تخت زرین
چار ہزاراں لونڈیاں صاحب حسن جمال
ہک لونڈی تھیں تدوں میں پچھیا موقعہ پا
نالے ایہہ جو شیر ہیں دونوں ہور عقاب
کیوں ایہہ برجاں اوپر ہیں رکھے طبل نشان
لونڈی کہیا ایہہ جو عورت تخت نشین
شنکبود اوس شاہ دا ہیگا اصلی نام
بیٹھے ہن ایہہ جانور جیہڑے شیراں کول
اوہ آوازہ اونہاں دا جاندا دور دراز
ہووجا ایہہ جو شیر ہیں سمجھیں نال قیاس،
کھل جیہڑے شاہ دوہاں نوں انساں شیراں کول
جھوٹھا ہووے شخص جو یار ن اسنوں شیر
اس تھوں نال کسے تے ظلم کریندا کو
باقی برجاں اوپر جو رکھے طبل بچھان
جنگ کرن نوں جے کدے آوے کوئی غنیم
اوچا غوغا اونہاں دا سنڈے لوک تمام
خبر ہو جاوے شاہ نوں آیا کوئی غنیم
اوس لونڈی سنے مجھ نوں دسیا ایہہ حال
ایہہ حالت اوس شہر دی میں خود ڈٹھی جا

نالے اوپر سبھ دے ہک ہک ڈونشان
اندر اوس میدان دے عالی شان مکان
اوپر اوس مکان دے اوچا ہک مینار
نالے ہک عقاب بھی بیٹھا آدم رو
سونے دا نوں عقاب اوہ بنے طلسم نال
بیٹھے حلقہ مار کے سوہنے مور چکور
بیٹھی اوپر اوسدے عورت ہک حسین:
بیٹھیاں گردے اوسدے بڑی لیاقت نال
ہے ایہہ عورت کون جو بیٹھی تخت سجار
اوپر مناسے کاسنوں رکھے وس شتاب
مطلب کیا جناور ال عینوں دس بیان
ہے ایہہ بیٹی شاہ دی صورت مند حسین
رب سدا دے خلق تھیں پوجن لوک تمام
شاہ دی پوجا وقت ایہہ سارے لونڈے لول
پوجا کارن آوندی خلقت سن آواز
دو بندے جد جھگڑدے آون شاہ دے پاس
شیراں نوں اوہ دسدے کل حقیقت کھول،
سچیاں جان بچائے کے واپس آوے پھیر
کل رعیت شاہ دی دسدی راضی ہو
نالے اوہ جو اونہاں تے کھلے بلند نشان
آپے وجدے طبل ایہہ پاون ڈنڈ عظیم
اودن کھڑے نشان اڈے ویکھے خلقت تمام
اکٹھی لے کے فوج نوں کردا جنگ عظیم
کہیوس ایہہ سامان سبھ بنیاں جادو نال
ایسا عمدہ شہر میں ہور نہ ڈٹھا کار

جاں ایہہ قصہ دیوؤں نے کیتا سبھ بیان
دیو پریاں انسان بھی ہووں سبھ تیار
سبھ لشکر نے نبی دا آندا حکم سبھار
تخت چڑ ولاوس شہر دے سر کرایتا آن
دشمن کوئی آگیا جاں لیا اوس شاہ
اور زمیں اوتاریا تخت نبی سلیمان
دیواں نوں فرمایا دھاوا کرو شتاب
دیو تلواراں کھچ کے نکلے وچ میدان
آخر دیواں ہاریا جت گئے کفار
آخر اوہ بھی ہار کے چھوڑ گیاں میدان
رڑ دلیس بھی رل کے دیواں پریاں نال
اوہ کٹھے سارے جمع ہوکے اینہ فرمان
سبھناں کیتا رلکے حملہ یکے وار
ویکھ شجاعت فوج دی اٹھیا شاہ صیدون
لشکر تیرا ساں اج کر دیتا پامال
تاں پھر حضرت داؤد نوں دتا حکم سنا
اٹھیں ولی چہ داؤد نے مٹھی وچ ڈال
چھوڑ دتا اک شیر نوں نبی خدا دے پھیر
نعرے لبھندے باد نے اٹھیں لیاں کھا
لشکر پھیر سلیمان دا کردا مارو مار
لٹ کے سارا شہر اوہ کیتا بار دیران
اوہ لڑکی تے اسدیاں لونڈیاں چار ہزار

سن کر حضرت فوج نوں ترت کیتا فرمان
نیں اج شہر صیدون وچ جا مارال کفار
بیٹھے اوہ ور تخت دے اوڈی بھی گھن ہوا
وجن لگے طبل اوہ اوڈے اوہ نشان
جنگ کرن نوں نکلیا لے کے بہت سپاہ
لا لیا ڈیرا اپنا اندر یک میدان
فوج تمام کفار دی کر دیو مار خراب
کفاراں دی فوج وچ جا پایا گھمسان
پریاں وچ میدان دے آیاں وحشی دار
آدمیاں نوں نبی نے پھیر کیتا فرمان
فوج تمام کفار دی مار کر دیے حال:
آئے وچ میدان دے دیو پریاں انسان
آخر سارے مر گئے جت گئے کفار
نوں ہوں سلیمان نوں لبدا اوہ بھلوں
کس سیجی لے آہیوں لڑن اساڈے نال
انھاں کرملتوں نوں خاک اٹھیں وچ پایا
ڈگا انہاں ہی کے حکم خدا دے نال
اوس کافر دی لاش نوں کٹا گیا اوہ شہر
واللہ اعلم جاندا اصلی حبیب خدا
وچ زرخ دا اخل جا ہوئی ساری فوج کرنا
رہ گئی بیٹی شاہ دی صدر سے حیران
آزریاں اوہ کھول بتوا نے کر تخت ہور

نکاح کردن حضرت سلیمان علیہ السلام بدختر شاہ صیدون و احوال گم شدن انگشتری

واپس ہو صیدون گھتیں جدوں نبی سلیمان
بیٹی شاہ صیدون دی آندی نبی جو نال
ہو جا مسلمان توں لے آ دلوں ایمان
جیکر میرا باپ بھی ویندوں ویہو میلا
حضرت کہیا اساں اوہ مار کیتا قتلام
آکھن لگی جو ایں اوہ ملے ویہو ملار
ڈٹھس جان سر باپ دا ڈگ پئی غش کھا
پھر اوس تائیں دیکھ کے روندی زار و زار
بہیرا اوسنوں باپ دا غم نہ وسریا مول
تاں پھر حضرت اپنا عقد کیتا اوس نال
ایہہ بھی بیٹی پری دی آہی بہت حسین
آکھن لگا اوسنوں صورت بن انسان
معلوم ہوندا باپ دا تینوں درد کمال
آکھن لگی کون اوہ دیوے بت بنا
دیکھاں تیرے باپ دی سگویں بے تصویر
دسیں نہ سلیمان توں رکھیں اپنے کول
لے کے مورت باپ دی رکھی اوس چھپا
چالی دن تصویر اوہ پوجی اوس نکال
ہنڈ رہی سی سلیمان دی حکمت والی جو
نال لے اوس کھتیں ہور بکر ہوئی وڈی خطا
اک دن اضحیٰ عید سی راوی کرے بیان
بکڑی اک منگا کے جنوں دیہو شتاب
حضرت کہیا اوسدا گوشت ہو گئے نہ مول
آکھن لگی نہیں میں بکڑی کراں ضرور
لڑیا اوس دا باپ سی جدوں سلیمان نال

آون لگے گھر نوں راوی کرے بیان
راہ وچ اوسنوں نبی نے کہیا ایہہ مقال
آکھن لگی تد دل میں ہو ساں مسلمان
اوسنوں ملے باجھ میں ایہہ گل کراں نکا
کویں ملاواں تدھ نوں ہے ایہہ مشکل کام
تاں پھر نبی دکھا لیا اوس دا سر منگوا
ساعت بھول وسدی آئی ہوش بجا
نبی سلیمان اوسنوں کیتا بہت پیار
آخر مسلم ہوئی کے کیتس دین قبول
دیہاں راتیں اوسنوں بہت رکھن خوشحال
اک دن بلیا اوسنوں آ شیطان لعین
آئے تسانوں اوسی سدا توں رہندی ہیں حیران
بت بنا رکھ اوس دا رہیں خوشحال
تاں پھر کڈھ شیطان نے دتا بت بنا
اسدی پوجا کریں توں نا ہوسیں دلگیر
نس گیا شیطان پھر گیا بیٹی بھول
نال محبت پوجدی اندر خانے چار
اوسدی شامت نبی تے آیا سخت وبال
اسے کم دی شامتوں گم گئی اوہ ہتھو
اوہ بھی تینوں کھول کے دیواں کر سنا
کہن لگی سلیمان نوں بی بی اوہنا بجھات
کرساں وسنوں ذبح میں حاصل ہو گیا
اوہ قربانی کریں توں بہت ہوئے مقبول
اسوچہ اوسدی غرض تک خاص آہی مستور
مکڑی اکھیں اوسدیاں کھادھیاں انگل نکال

ہے سی ایہو تد وکنا اوسنوں غصہ جاں
آخر اپنے آپ سٹیرا مکری اوس ڈنگا
کیتے عورت بنی دی دوہیں ایہہ گناہ
بھانویں معلم سبھ نوں نہیں سی ایہہ احوال
عورت جس دے گھر بوچھ کرے گناہ قصور
نیک زناں گھر جنہاں دے سدا رہن خوشحال
مندی عورت نیک دے گھر وچ اینویں جان
جنگیاں دے لکھ فائدے بریاں سی نقصان
جنگیاں دے لگن کتیں جیہڑی ہوندے کھل
بریاں رناں کردیاں دو جگ وچ خوار
چھوڑ چلدے ذکر ایہہ آکھ سنیدا حال

گذشتا چاہندی دلیلہ سی اوہ ارمان
نال عداوت اوسنوں کھٹس غصہ کمال
کتنے دن رب نبی نوں تختوں دتا ڈال
تاں بھی اوسدی شامتوں پایا تخت زوال
خاوند اوہدا اوسدا ہووے وبال ضرور
جلدی عورت بُری ہوا اوسنوں لکھ جنجال
جیونکر دوزخ اوسنوں ملیا اس جہان
سچ پڑیں قصہ نوں دسیا کسے اکھان
بریاں دا اسنگ کسٹیاں اگے لوندے ڈھل
رب کرے نہ کسے نوں ملے کوہنی نار
جیوں عورت دی شامتوں پایا انساں حال

احوال گم شدن انگشتری ز صخرہ دیو

اگے بھی ایہہ ذکر ہیں لکھیا نظم بنا
مندری جو سلیمان دی آہی حکمت دار
آہا اوستے رب دا اعظم اسم کریم
جا جاں وقت ضرور دا اوسدا کر کے آداب
سی اک خادم اوہناں دی نام ہمینہ جان
صخرہ نام اک دیو دا جادوگر شیطان
مندری خدمتگار تھیں لیگیا دھوکھے نال
ایہو سلیمان بن کے جاندا نال یقین
واپس آئے حاجتوں جاں حضرت سلیمان
خادم کہیا مندری لیگیا نبی غفار
میری پئی وہ مندری مالک اوسدا ایں
کیہے کمینہ تدھ نوں ہیں نا جاناں مول

یوسف دی گلزار وچ پھیر گلاں ہن چار
شخص دی برکت نال سی ہر شے تابعدار
نبی سلیمان دا ساری بہت کرے تعظیم
تھوں لاہ کے مندری کر دا سی پیشاب
اک دن مندری اوسنوں سونپ گیا سلیمان
پاس سلیمان آگیا بن صورت سلیمان
تخت اوپر سلیمان دے جا بیٹھا فی الحال
ہوئے سلامی اوہ کرکے کل دربار نشین
خادم کولوں اپنی مندری منگی آن کر
سن حضرت سلیمان نے کہیا وہ جو دار
کسنوں ہتھ آیا جو دے مندری دی ترتیب
خبر نہیں توں کون ہیں آیا بن رسول

ناتوں اوہ سلیمان ہیں نا اوہ تیری چھاپ
سن کر حضرت بات اوہ بہت ہویا حیران
کیا دیکھے جو تخت تے بیٹھا دیو شیطان
بولیا نبی خدا بندا ایں ہاں بن دا دو
ایہ گل سن کے نبی تھیں لگے کہن وزیر
جھلا جھلا آکھ کے جھڑک ہٹایا دور
زاری کرے خراب وچہ گردھ دے لے دس سوز
فاقے کولوں جدوں کجھ بہت ہویا بیحال
ہر کوئی جھڑک ہٹاوندا کوئی نہ پاوے خیر
بخشش پر آوے رب دی غیرت کیتے سبب
بھاویں سبھ جگ داوسدا ہووے واقفکار
تخت بہتی تیہر تھیں ڈھونڈھی نبی خدا
آیا پھر دریا تے آخر ہو دلگیر
دیکھا اونہاں نوں نبی نے کہیا ہو لاچار
ایہہ گل سن کے نبی نوں کہندے مچھی مار
حضرت کہیا تساں دی خدمت کراں مدام
تاں پھر نوکر اونہاں نے رکھیا نبی الاہ
بے پرواہی رب تھیں ڈردے پیے دوام
تھوڑی گل تھیں لیندا وخت حبیباں دل
والی سب زمین دا ہر شے دا تابعدار
سارا دن وچہ کم دے رہے نبی سلیمان
کجھ کھاوے کجھ اونہاں تھیں ویندا نام خدا
پچھے پھیرہ ملک تے کردا حکم روان
بات دوجے نوں آکھدا ایہ ناہیں سلیمان
اوڑک بک سلیمان دا آہا دیو وزیر

دتی سی جس مچھ نوں لے گیا سائیں آپ
اوڑک اپنے تخت ول گیا نبی سلیمان
مندری اوس دے ڈھڈ وچہ حضرت لئی پچھان
مندری میری ٹھگ گئے آ ناری اس مردود
مار واسنوں کول ہے جھلا ایہہ قہر
بیت المقدس طرف پھر آیا نبی غفور
سجدے اندر اوس جگہ نبی رہیا ترن روز
اسرائیلیاں پاس کیتا وچ سوال!
انہوں جاپیے سبھ دا نال نبی دے ویر
دوست بھی ہو جاوندے ووتی دشمن سب
غیرت رب دی کسے نوں بن نہ دیندی یار
جیونکر حضور دانے سبب نہ کھا
جتھے مچھیاں پکڑدے اسے ماہی گیر
رکھ لو سنوں اپنا کرکے خدمت گار
نوکر رکھ کے تادھ نوں لاوان لگے کس کار
جو کجھ تینوں آکھسو سبھ کرسیاں کام
دو مچھیاں ہر روز دی ٹھہر گئی تنخواہ
سکھی وسدیاں پاک وچہ کردا لے آرام
زور نہ ہرگز کسے دا چلدا اوسدے نال
دو مچھیاں تے آ ٹکے رہیا خدمت گار
دو مچھیاں نت ملدیاں اونہاں نے گذران
سوا مہینہ گیا سی اس کم وچہ وہار
خلقت اوسدی طبع تھیں ہوئی بدگمان
اینویں ہر اک ویلے وچہ کردا فکر دھیان
آصف اوسدا نام سا ہی صاحب تدبیر

یک دن پچھیا اوس نے شیخ ملینہ پاس
بول ملینہ نے کہیا کدھ وے دا سنور
خبر نہیں اوہ تخت تے آپ ہو وِن باناں
آصف جالی سد لئے عالم نیک صفات
ڈولیا تخت تے دلوا اوہ ہویا لے آرام
جادو سٹھے کھل گئے تختاں دی ہار
رب اسباباں والڑے جوڑیا آن سبب
کول جنہاں دے ہی سارسیا خدمت گار
اگے بھی لے آوندی کھانا اوہا مدام
اوس دن اوسنوں آیا نظر ہی داستان
سینہ جیہی یک سوہنی وچہ ڈالی لیکر ناگ
ہجر صحر وچہ نیندوے سن حضرت سلیمان
نال محبت باپ نوں دیندی صبح صلاح
بابل کہیا ایہہ ہے میرا خدمت گار
کہندی اوہ اس با کجہیں شادی کراں نکل
اوڑک منیاں باپ نے بیٹی دا فرمان
ایہناں تو رہی خواب تھیں جی ہویا بیدار
یا حضرت ایہہ میری بیٹی کرو قبول!
دوں ملک تے تساں دا ہاں میں نفر غلام
ماہی کہیا تساں تھیں میرا لیساں سول
نال پھر اوسنوں وچہ آرام ہی بشار
دونویں رب دی یاد وچہ خوب ہوئے مشغول
جلدی ہم جہیں آوندا قادر رب جلال
اوہ مچھی جا ڈیوے سنی وچہ دریا
کنارے اوسنوں پچھیا اوس سردار

کیتے ساڈا بادشاہ وس اساں نوں راس
گھر وچہ آئیاں بنی نوں ہو گئے جالی روز
اسیں نکھیڑا کراں گے آصف کہیا تاں
آپ تفسیر تخت دے پڑھن لگے تورات
ادھر اودھر ہو رہے کے تھا آ بدا انجام
وچہ دریا انگشتری سٹ گیا جاندی وار
آکھ دینں سرا تخت مرکبھے سلیمان حبیب
کھانا لے کرا وسدی دھی آئی یک وار
صاحب حسن حسین سی اوہ لڑکی گلفام
کدی اوتے نیند وچہ سُتے سن سلیمان
اوہ حضرت سلیمان نوں جلدی اٹھے واناں
ماہی سن لڑکی ویکھ کے بہت ہوئی حیران
اس مسافر نال توں میرا کریں نکاح!
بیٹی دیوال اسنوں کی کہیں سینار
ایہو بہتر مجھ نوں جیکر لوے قبول!
لے آیا اوس دختر نوں پاس نبی سلیمان
نال اوہ ماہی دی جب تھیں ہویا دلگیر
اکہہ گل سنیکے آکھدا ابدا خاص رسول
کسنوں دلیساں جہڑیں نالے خرچ تمام
نالے دلیساں خرچ میں نبی کرو قبول
حمد الٰہی بولی دا کرو استغفار
آکھ پڑھ دا تخت دا ... کہیں رسول
لے اسباب بنا دیندا الٰہی حکمت نال
مچھی اوسنوں قدر توں [illegible]
سبھ دریائی جانور ہوئے تابعدار

ماچھیاں اوس دریا وچہ اک دن پایا جال
اوہا مچھی بنی نوں آکھی نال نصیب
چیریا اوس دا پیٹ جاں گھر آکے فی الحال
روشن اوسے نور تھیں ہویا کل مکان
اوسدا اگے نبی پھر دسیا سارا حال
لے کر مندری ہتھ وچ پائی نبی غفور
سرسے اوپر پنکھیاں سایہ کیتا آن
واؤ تخت اوٹھا لیا حکمیں نال غفار
حاضر ہوئے آئے کے سبھ وزیر امرا
آیا اپنے محل وچہ پھر نبی سلیمان
جدے پاروں نبی تے آیا سی زوال
بت بنا کے باپ دا او جے اوہ مجہول
پکڑ شتابی نبی نے کیتی اوہ قتلام
ٹکڑے ٹکڑے سبھ وسے کر کے نبی خدا
نالے اوسدا باپ جو آہا شاہ صیدون
فتح کیتا اوس شہر نوں جدوں نبی سلیمان
آہا اندر اونہاں دے جادو علم کمال
چالی دن کل ملک تے کیتا اوس نے راج
سحر کتاباں ڈھونڈ کے اوہ کجی نبی شتاب
لکو نکڑا اونہاں تھیں پہنچیاں ہندوستان
اتھیں تے چھپے دیواں نوں حکم دتا سرکار
دیواں اگوں آکھیا خوف اساڈا اکھا
حضرت کہیا اوس نوں آنوں پکڑ ضرور
تاں پھر دیواں جا پکڑے کیتی اوہ لیو کار
ایہہ گل سن کے کہیا صخرہ جلدی نال

اوہ مچھلی بھی آ گئی قدرت رب دی نال
آہی جیکر پیٹ وچہ اوہا مہر عجیب
نکل پئی اوہ مندری قدرت رب بنال
بی بی جان ویکھ کے بہت ہوئی حیران
بی بی شکر خدا اینہ الحمد کی ہو خوشحال
دیو پریاں تے تخت بھی آئے وچ حضور
سن بی بی پھر تخت تے بیٹھ رہیا سلیمان
آئے جگہ قدیم تے جتھے ہسی دربار
نذراں تحفے سبھ نے اگے رکھے آر
بیٹی شاہ صیدون دی آہی جس مکان
فتور ہویا اقبال ساجد دی شامت نال
اسے کارن نبی تے سختی ہوئی نزول
نالے وسدیاں لونڈیاں چار ہزار تمام
سن ملکہ اوہ لونڈیاں دتیاں سبھ جلاد
سحر کتاباں بہت اوہ رکھدا سا ملعون
لٹ کتاباں آندیاں صخرہ دیو پچھان
نالیں صخرہ تخت تے بیٹھا جادو نال
اوس تھیں کھچی نبی نوں ڈھہیا تخت تے تاج
ٹکڑے کر کے اونہاں نوں کیتا پار خراب
ہن تک وسدیں لوک سبھ جادو شر دی کان
ڈھونڈو صخرہ دیو نوں کہیے اوہ مکار
چھپ گیا مردود اوہ وچہ سمندر جار
جوں سمندروں دیو نوں آندا پکڑ حضور
فوت ہویا سلیمان ہن نکل شتابی یار
تاں پھر دیواں پکڑ کے لے آندا فی الحال

چالی زن تک بنی نے دتی سخت سزا / رکھیا اندر قید دے اوہ مردود خدا
اس مچھلی تھیں پچھے اوسنوں سخت شکنجہ ڈال / وچ سمندر جا رکھے سٹیا کر بے حال
ہن تک اوسے قید وچ ہوندا ہے ہلاک / رہسی اسے حال وچ روز قیامت تاک

حکایت ہیزم فروش و حضرت سلیمان علیہ السلام

اک شخص تھیں ہور اک یاد میا مذکور / بکری اک شخص زیادہ جیہڑا اہل شعور
سلطنت نبی سلیمان دا اوہدا وچ ہویا / یک جنگل ہمیدان تھیں یک دن گذریا جا
بڈھا اک سلیمان نوں نظر پیا اوس جا / وچ ضعیفی حالتے قوت زور نہ کاز
بڈھے چن چن لکڑیاں آن لگایا ڈھیر / رہیا کھلو کے ویکھدا حضرت کتنی دیر
کیتا اوس نے بنھ کے گڈا اک تیار / نبی سلیمان آکھدا اوسنوں جلد لیو کار
لے بڈھے من تدھ دی طاقت ہوئی بعید / پھر وی ایسی سخت توں محنت کریں فرید
تیری محنت کرن دا ویلا گیا وہار / باقی تھیکر جیون دی رہی امید نہار
ناداں اپنا بڈھیا مینوں جلد بتار / تاں پھر بڈھے آکھیا پیش حبیب خدا
نام سلیمان مجھ دا من اے نبی الاہ / محنت دی اسحال وچ اہیں مینوں کوئی چاہ
بکو ہیں نہیں آدمی بہت میرا پرواز / تاں ہیں خاطر اوہنا ناہی ہوندا پھراں خوار
یک عورت ہے دوسرے چھوٹے چھوٹے بال / کراں گذارا اسیں سبھ اوس محنت دے نال
حضرت سن کے بات ایہ بہت ہویا حیران / میرا اسدا دوہاں دا نام اکو سلیمان
میں حاکم کل ملک دا ایہ عاجز کنگال / اوپرا دسدے بنی نوں آیا ترس کمال
اوسے ویلے اپنا سر تھیں تاج اتار / لاہ موتی اک اوس تھیں دتا نال پیار
جا توں اسنوں ویچ کے کر اپنی گذران / اوتھوں محنت دا کوئی سکے سو پا پھر روان
بڈھے نوں حال مل گیا موتی قیمت دار / بالاں وچ تھوں چھوڑ کے گھر نوں ہویا تیار
دیکھے ہتھا اکھوڑ کے موتی اندر راہ / اوتھوں اوہ اک جنگل نوں نظر پیا ناگاہ
گوشت اوسنے جان کے کیتا اپنا جس / پرت کولوں تر تا اوہ موتی لے گئی کس
ہتھ بلند ار وگیا بڈھا اوہ حیران / بالاں اپنا چاں نوں سو پا پھیر روان
بالاں اوسدا کسے نے کر دل لیا اوتھا / کیا ویکھے جو اوسجگہ لکڑی ہی نہ کا:

اچھراں نوں دن لہہ گیا ہوئی رات قریب
فجری بالن چنن نوں ہویا پھیر تیار
اوسدن بھی اوسجگہ تھیں قدرت رب غفار
اوہا بڈھا اوس جا آیا پھیر نگاہ
کل وتا ایں ندھ نوں موتی قیمت دار
پھر بھی اوسے کم وچہ توں ہویوں مشغول
وتا مینوں جلدوں او وہ موتی تساں حضور
راہ وچہ جاندیاں ویکھیا موتی ہیں اکوار
پھر ہیں وتھوں پرت کے آیا بالن چون
اچھر انہوں دن لہہ گیا آئی رات سیاہ
بھکھیا تسا رہیا ایں جنگل وچہ غریب
چن رکھیاں ایہ لکڑیاں اے صاحب اقبال
جلدوں حقیقت نبی نوں سبہ ہوئی اظہار
حکم وتا اے بڈھیا گھر نوں جلد سدھار
ایہ بھی اگے وانگ توں چھوڑیں مثال گھڑا
مٹھی دے وچہ کرلیا بڈھے نے اوہ لال
گھر اپنے جد ٹریا بہت ہو کے مسرور
پانی آہا چھوٹڑا تہیتی آہی گاب !!
لنگیا بیہر غریب داڈگا موہندے بھار
پانی وچہ ضعیف تھیں ڈگ پیا اوہ لال
مارے سہتہ نے اوڑکے لعل نہ لدھا مول
بھجھک گئے وٹھالیا اوہ بالن دا بھار
بالن بھی جدا وسنوں مول نہ لدھا گور
اگلے دن بھی لہہ گیا ہوئی رات قریب
ہن خالی گھر جاوناں ہرگز ناہیں ٹھیک :

اندر اوس او جاڑ دے راتیں رہیا غریب
جوڑ اکٹھیاں لکڑیاں بنھ رکھیا اک بھار
نبی سلیمان گذریا اوپر تخت سوار
پھر بڈھے نوں سد کے کہتا اپنی الاو
تاں جو بڈھا کرے نال اسی مشکل کار
بڈھا اگوں آکھدا ہو کے سخت ملول
ہیں لیکے گھر اپنے چلیا ہو مسرور
جیوں ڈٹھا اک خیل نے لنگی رجھٹی مار
بالن لدھا مول نہ تھیر لگیا کون
رہنا پیا او جاڑ وچہ ہینوں خواہ مخواہ
پھر جسویلے صبح دا ویلا ہویا قریب
وچہ گھلاواں بچڑیاں کل دے تکھے بال
ہور وتا اک تاج تھیں موتی جلد و تار
وچہ کہا ہو اسنوں کر لیو ہو نج بہار
نال حفاظت اسنوں گھر اپنے لیجا
لکڑیاں دے ول پھیر نہ کیتا ذرہ خیال
رستے وچہ دریاب تک لنگھنا پیا ضرور
بڈھا داخل ہو تکے جھاکن لگا آب
موتی والی مٹھہ اوہ کھل گئی یک بار
ڈھونڈن لگا اٹھکے اوسنوں جلدی نال
پھر بالن ول ٹریا ہو کے سخت ملول
چندیاں چندیاں وسدی ہتی موتی چور
کرے دلیلاں دلے وچہ بہت آزرد ہو
رکھکے وچہ روز دے پھیرے ٹال غریب
رہنے اسے بار وچہ پھر موندیاں ٹھیک :

پھر ہی چن کے ٹکڑیاں جاساں گھریں سدھار
پھر ہی اوہ بُڈھے ٹکڑیاں کردا جمع ضعیف
بُڈھا دوروں ویکھیا کردا بچار شتاب
اے بُڈھے ایہہ گل جو تینوں دتا لال
نال اوس بُڈھے نبی نوں دسیا سارا حال
حیرت دے وچ آ گیا سن کے نبی غفار
پگڑی دے وچ بنھ لیا اوہ موتی ذیشان
رستے اندر اوسنوں ملیا اک اسوار
بُڈھا عاجز کوکدا کھلا رہیا وچ بار
حضرت اک اسوار نے کھس لیا اوہ لال
کہیا نبی سلیمان نے سن کر اوس دی گل
ایہو بخت تاں اوہنوں لکھی وچ تقدیر
نقش خدا دے کسے دا موہوں نہ چلے زور
بُڈھے نے جد سنی ایہ حضرت دی گفتار
جویں گذارا کسے دا لکھیا لکھن ہار
ویکھو کدھاں سلیمان نے اوس بُڈھے دیناں
پھر تھی اوسنوں لکڑیاں آہیاں وچ نصیب
اوڑکی اپنی پگ بھی دے بیٹھا تاں دان
کی کٹیاں قسمتوں لیکھے سچے لال
جد تک ہو دن ختم نہ گردش دے ایام
جان کہڑ بدی طرف کتھوں کٹ گئی جنجال
کجھ مدت کتھیں بعد پھیر تخت نبی سلیمان
اندر جس میدان دے بُڈھا اوہ کنگال
اوہ بُڈھا جد نبی نوں نظر نہ آیا سوں
اک بُڈھا اس جگہ تے ملیا سی ہک وار

قصہ کوتاہ پھیر بھی رہیا وچہ اوس بار
پھیر تخت سلیمان دا لے آیا تشریف
اپنے پاس بلا کے کہیا نال پیار
کہیا اوسنوں ویکھے کہاویں ہو جان نال
پانی اندر جس طرح ڈگ پیا اوہ لال
پھیر اک موتی اوسنوں دتا فیر بھی وار
پائن اوتھے چھوڑ کے گھر ول ہویا روان
نس گیا اوہ لاہ کے بُڈھے دی دستار
پاس سلیمان آ کے کردا زار پکار
نالے میری پگ بھی لے گیا موتی نال
قسمت تیری اپنی بیٹھا تلیاں دل ہک
رب دے دتے باجھ نہ ہندا کوئی امیر
اوس دا حکم مجال کی موڑ سکے کوئی ہور
لگا پائن تھین پھیر جویں قدرت کار
رہندا اوسے حال وچ ترلا کرے ہزار
کیتا اپنی طرف پھیر کرنیا قدرت کمال
للہ لال تے پچھے تن دن بکودار رہیا غریب
ترلا کیتا لقمے دا اوڑک ہویا نقصان
آخر اوہا انگوٹھے تے اوہنا رام دیال
باجھ نصیباں کسے نوں کوئی ملے آرام
اوڑک بُڈھا رزق تھیں ہو گیا اداس دلال
اوس دا وچہ ملو دے آیا اوس نشان !
چنیدا ہیسی لکڑیاں نزہی بشنفرت نال
لنگھ اں تائیں آکھدا اللہ دا مقبول
چن چن بالن لکڑیاں جمع کریندا بھار

دتے رتن ہیں اوسنوں موتی رتن عجیب
ہن اوہ بڈھا اس جا نظر نہ آوے یار
جاؤ کھاں وچہ شہر دے معلم کرو حوال
ہے سی بڑا غریب اوہ عاجز ناتوان
سن کر نوکر حکم ایہہ دوڑ گئے فی الحال
آج حضرت سلیمان نے تینوں کیتا یاد
بڈھا لبھدا جائے کے میرا دیہو سلام
بھیجو میری طرف کوئی گھوڑا یا مقبول
جا حضرت نوں نوکراں کیتا حال بیان
اوہ بڈھا ایس جا ہوندا نت خوار
ہن اوہ باجھ سواریوں مول نہ سکدا چل
کیہو مکر او سنتے فضل ایہہ کیتا رب غفور
اوسے ویلے بھیجیا گھوڑا سنگھ غلام
حاضر ہو آ نکلے بڈھا حضرت پاس
پچھیا حال ضعیف تھیں تد حضرت سلیمان
کہن لگا اوہ لعل جو کیتے تساں عطا
روز وچہ خواب ہیں کر دا رہت سوال
یکدن باتن خلق نوں آیا ہیں اس جا
پھڑ رہیا ہیں اوس رکھ تے بڑی مشقت نال
نشایداوہا لعل ہے ہیں جاتا وچہ دل
خوش ہو کے ہیں لعل اوہ ویچیا وچ بازار
اوسے دن تھیں ہو گیا ہیں آسودہ حال
ایہہ گل کر کے ٹر گیا بڈھا گھر نوں پھیر
سجے رب آوے دین تے اوسنوں ویر نکال
جیکر اوسنوں دیوناں ہووے نا منظور

ایہہ پر ضایع ہو گئے نا ہے اوس نصیب
زندہ ہے یا مر گیا جانے رب غفار
جیکر ہووے جیوندا ڈھونڈھ لیاؤ نال
معلم کریئے اوس تھیں ہن کیونکر گذران
بڈھے تائیں ڈھونڈھ کے جا دسیا احوال
چل اساڈے نال توں ہویا ایہہ ارشاد
نالے بعد سلام تھیں دینا ایہہ پیغام
نہیں تاں باجھ سواریوں ہیں نہیں آوندا مول
سن کر حضرت بات ایہہ بہت ہوئے حیران
ایہہ قول بھلا اوہ ٹھائیکے جا وچے بازار
بڑا تعجب آوندا سن تے اوسدی گل
ہن ہیں اوسنوں سدکے پچھاں حال ضرور
بڈھے نوں اوس چاڑھ کے آندا نال آرام
پہنیا ہے سی اوسنے سوہنا عجب لباس
وس بڈھیا ہن کس طرح تیری ہے گذران
میں کو لیل لعل اوہ تنے ہے پھڑا
ربا دے پھر لعل اوہ رحمت اپنی نال
ایلنا ہکی درخت تے ہینوں نظر پیا ر
پھولیا جاں اوہ ایلنا وچوں لدھا لال
پھڑ ایں تھیں کھس کے لشن گئی سی لال
علی قیمت اوسدی ہزاراں ستر ہزار
گھر میرے ہن مول نہ میوندا دولت نال
تخت گیا گھر لینے کوئی نہ لگی دیر
گھر بالیا جیناں ندی دینا ایہہ بھا!
ملن موتی مفت جے تاں بھی ہوون دور

اس وچہ حکمت رب دی جیکر سمجھے کو	باجھوں وتے رب دے کوئی نہ سوکھا ہو
منگ پنی پیار رب تھیں مکیہ غیر ہٹا	مولا باجھوں ہور نہ سلدا کوئی رجھا

بیان بیت المقدس و وفات حضرت سلیمان علیہ السلام

کتنے ورساں سلطنت پیغمبر سلیمان
کتی مکان عمارتاں قلعے کوٹ حصار
بڑے بڑے کم اونہاں نیسے کردے دل تمام
بیت المقدس شام وچہ جو سے عالی شان
پہلا اوہ داؤد نے کیتی جان بنا
دیواں نوں سلیمان نے وس دتی ایہ کار
دیواں ہو جب حکم دے شروع کیتا اکھ کم
جالی گزاں بلند اوہ کیتے ختم تیار
وکھو وکھرے سب دے رکھے سر سنے نام
دوجا طوبیٰ باب سی ترجا رحمت جان
تاک لگے ابنوس دے سر دروازے نوں
وچہ قندیلاں ٹنگیاں چاندی تھیں بنوا
اسے گنبد مک سرخ تھیں بندے آ کیمیا
رکھے ہر قندیل وچہ لعل جو شب چراغ
رتن کوہاں تک اونہاں دا چانن جاندے دور
حاجت ناہی تیل دی ہوندی ہرگز مول
قصہ کوتاہ جس طرح ہویا شاہ سلیمان
آخر اوہ گئی چھوڑ کے دنیا دار فنا
اک دن شیش محل وچہ حضرت ہو دلشاد
آگیا ملک الموت کیا ہو کے ترت تیار
کہندا ایں ہن آ یہی قبض کرساں جان

اوہ ہر اک چیز دے کیتی وچہ جہان
وچہ خیالی آ تنی کیتے اونہاں تیار
جن پری نے ہنوت کہی تابعدار غلام
اوہ بھی سبھی ہو گیا جناں تھیں سلیمان
پھر حضرت سلیمان نے دتی بہت [illegible]
کنداں سنگ سفید تھیں وسدیاں کردتیاں
کنداں سونے رنگیاں سنگ مرمر دے تھم
رکھے چاروں طرف تھیں خوش دروازے چار
پہلا باب داؤد دا دوسرا کھولی تمام
چوتھا باب محمد دی آخر نبی زمان
چھت بنائی ساجدی سونے خوش ہو زر دل
گنبد مک سرخ منگا کے دتی وچہ لا
ایہ حضرت سلیمان نوں کیتی رب عطا
آپے کر دے روشنی شعلہ نیک دماغ
ایسا روشن اونہاں نوں کیتا رب غفور
ایہہ سبب وکر خلاصیوں کیتا ہر مشغول
ایسا شاہ نہ ہور کوئی ہویا وچہ جہان
کر کے کوچ جہان تھیں چلے بستر چا
جانے اوہ گھلو سکے کرے خدا نوں یاد
پچھیا حضرت کس طرح آیا ہیں توں یار
تاں پھر اوس نوں آکھیا پیغمبر سلیمان

مہلت باقی ہن دی مینوں کرو عطار — کہیا ملک الموت نے اکھ نہیں حکم خدا
اتنا ٹھہرن واسطے نہیں مینوں فرمان — ایہ گل جلدی آکھ کے قبض کیتی اوس جان
پتہ نہ لگا کسے نوں باقی بنی وفات — رہی کھلوتی لاش اوہ آہی جویں حیات
ہر کوئی جانے کھڑا ہے زندہ اجے رسول — برس نال تک کسینوں خبر نہ ہوئی معلول!
جاں پھر عصا صاحبی دا بھجگا آمو ٹبا آخر — ہیٹھوں وسکے مڈھ نوں کیڑے لیتا کھا
ہما اوہ کمزور ہو ڈگی لاش زمین — تاں سب لوکاں بات ایہ سمجھی نال یقین
اتنی مدت لاش ایہ کھڑی رہی بے جان — ہویا فوت چر وکناں پیغمبر سلیمان
دعوی علم الغیب دا کردے سن جنات — اوہناں نوں بھی مول نہ معلوم ہوئی بات
ڈگی جدوں لاش اوہ عصا ٹٹن نال — جناں نوں بھی تدوں ایہ معلم ہویا حال
جھوٹھا دعوی اوہناں دا ہویا ثابت سبب — علم الغیب نہ کسے نوں باجھوں سچے رب
دوجا اس وچ ایہ سی حکمت پاک خدا — جد حضرت سلیمان دی ہوئی جان ہوا
مسجد بیت المقدس وچ شروع آہی تعمیر — پوری اجے تیار نہ ہوئی با تدبیر
تھوڑا بہتا اجے سی باقی رہندا کم — پر اوہ بھی سمجھائے کے حضرت دتا دم
جیکر خبر وفات دی ہو جاندی مشہور — مسجد انہوں چھوڑ کے نس جاندے مزدور
آہے قسم جنات تھیں جو مزدور تمام — جے اوہ جاندے نس تاں کون کریندا کام
ایسے حکمت واسطے عالم غیب خدا — فوت ہونا سلیمان دا رکھیا بھید چھپا
اس تھیں کہی ایہ ہو گیا معلم حال تمام — علم الغیب نہ کسے نوں باجھوں رب علام
جاں کہ مسجد ہو گئی پورے طور تیار — ڈگی لاش زمین تے حال ہویا اظہار
رخصت ہو گئے جن تھیں کر افسوس کمال — غائب ہویا تخت بھی اوڈھ ہوا دینال
ایتھوں تک سلیمان دا ختم ہویا مذکور — اگوں ہن لقمان دا حال کراں مسطور

ذکر حضرت لقمان حکیم بن باعور

ہن قصہ لقمان دا سنیوں کرکے غور — اندر قصص الانبیا لکھیا ہے اس طور
جدوں نبی داؤد نوں حکم خدا دے نال — ملیاں تساں پیغمبری گزر گئے ترن سال
پایا حکمت علم سا تاں لقمان حکیم — جیونکر وچہ قرآن دے کہیا رب رحیم

اٰتینا لقمان الحکمۃ کہیا پاک خدا
حکمت علم جو اونہاں نوں بخشیا رب ودود
آہے حبشی قوم تھیں اوہ لقمان حکیم
اسرائیلی قوم دے آہے اوہ غلام
اوس آقا دا دوسرا ہور اک نوکر سا!
اور دوہاں نوکراں کیتا اوس گمان
جیکر ساڈے اوپر ہے شبہ تساں نوں کا
نکلے اوسے پیٹ تھیں جس کھادی اوہ چیز
نے انواعی دوہاں نوں تتے پانی نال
مالک حکمت ویکھ کے بہت ہویا دل شاد
پہلی حکمت اونہاں دی ایہو ہے مشہور
مالک نے آزاد جاں کردتا لقمان
وقت قیلولے اک دن حکمے نال خدا
یا حضرت رب تساں نوں کیتا حکم متین
سن حضرت لقمان نے ترت کیتا انکار
کیوں جو حق ناحق دا وچ خلافت ڈر
جیکر ہووے حق تاں لوک نہ چھوڑن ہول
سن کر ملک خدا نیہدا آیا وچ جناب
حکمت نے پیغمبری دوہاں تھیں ہے رس
حکمت دا لقمان نے کیتا نزول سوال
رات ستیاں اونہاں نوں حکمت ہوگئی یا

حکمت ہے لقمان نوں کیتی اساں عطا
پائے اوس تھیں فائدے بہت نبی داؤد
رنگ سیاہ سی اونہاں نوں بخشیا رب رحیم
خدمت کردے اونہاندی دن رات مدام
مالک دی اوہ چیز اک چوری بیٹھا کھا
مالک تائیں آکھیا نال حضرت لقمان
تے الوا اساں نوں پانی گرم پلا
سن کر مالک ایہہ پھر ترت کیتی تجویز!!
دوجے تیجے اوہ پیٹا تھیں نکل پئی فی الحال
راضی ہو لقمان نوں کیتا اوس آزاد
وچ جامع تاریخ دے لکھیا ایہہ مذکور
اوس تھیں پچھے حکمتاں ہویا سبھ عیان
اوس حضرت لقمان نوں کیا فرشتے آ
اسیں خلیفہ کراں گے تینوں اوپر زمین
بولیں تھیں ہرگز نہ ہووسی ایسی مشکل کار
جے ہووے ناحق تاں خطرہ روز حشر
امر خلافت مجھ نوں ہرگز نہیں قبول!
پھر حکم لقمان نوں کیتا رب وہاب
جو تینوں منظور ہے جلد اساں نوں دس
کیتا رب نے اوس نوں حکمت وچ کمال
ہوویں سارے لوگ وچ حکمت دا استاد

نصیحت کردن حضرت لقمان برائے فرزند خود

نصیحت اوّل

اندر قصص الانبیاء راوی کرے بیان
سبھ تھیں چھوٹا اونہاندا سی اک پتر جوان

ہک دن اوس نے باپ نوں آکھیا نال پیار　　جاندا ہاں میں سفر تے کارن کاروبار
جیونکر مرضی تساندی کرو مینوں فرمان　　تاں اپنے فرزند نوں کہیا ایہہ لقمان
اللہ حافظ ہوسیا اے میرے فرزند　　رکھیں دل وچ یاد توں میتھیں میریاں پند
سے نکتیں اول مت ایہہ وچ اوس مقبول　　بیٹا نال خدا دے شرک نہ کرنا مول
شرک کرن تھیں آدمی ہوندا بے ایمان　　جیونکر خبر خدا نے دتی وچ قرآن

وَاِذْ قَالَ لُقْمٰنُ لِابْنِهٖ وَهُوَ يَعِظُهٗ يٰبُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِ ؕ اِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيْمٌ

یعنی اپنے پت نوں کہیا ایہہ لقمان　　نال نصیحتاں کردا وعظ بیان
اے بیٹے نہ کریں توں شرک خدا دے نال　　ہے ایہہ شرک کماونا وڈا ظلم کمال
ہور جگہ قرآن وچ کہیا پاک خدا　　بخشے جاون عیب سب شرک نہ بخشیا جا
شرک جیہی کوئی ہور نا ہرگز مندی کار　　جیہڑے شرک کماوندے تنہاں خدا دی مار

نصیحت دوم

اس کتھیں جتھے آکھیا قائم کریں نماز　　ایہہ بھی بھاری مت ہے ہر مومن دا ساز
باجھ نمازوں آدمی مومن بنے نہ کو　　جیہڑا پڑھے نماز ناں کافر ہوندا سو
کرنا ترک نماز دا شرک برابر جان　　جیونکر خالق پاک نے کہیا وچ قرآن

اَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَلَا تَكُوْنُوْا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ؕ

یعنی کرو نماز نوں قائم چنگے سول　　تاں جو وچوں مشرکاں ہووو ناہیں مول
مشرک شرک کماوندے کرن نمازوں عار　　تاہیں مشرک وانگ ہاں نوں کہیا رب غفور
جو کوئی کرے نماز نہ پنجے وقت ادا　　بھاویں شرک کرے اوہ مومن کہیا نہ جا
اسے طور حدیث وچ حضرت دا فرمان　　جیہڑا پڑھے نماز ناں اوہ نہیں مسلمان
مومن کافر وچ ہے فرق نماز عیان　　پڑھے تاں مسلمان ہے نہیں تاں کافر جان
بلکہ جو کوئی جان کے چھڈ دے ہک نماز　　اوس دا بھی ایمان ہے جاندا کر پرواز
دوجی تریجی چھوڑیاں پکا کافر ہو　　بن توبہ پھر اوس دا ہور علاج نہ کو
یار وہ ہرگز چھوڑ کے پڑھیا کرو نماز　　تاں پھر رحمت تساں تے ہووے بے انداز

نصیحت سوم

تیجی دتی مت ایہہ بیٹے نوں لقمان
یعنے جد تک رہے گا زندہ تیرا دم
منداکھ نہ کسے نوں ہرگز دسیں مول
ہر مومن نوں فرض ہے کینی ایہہ بھی مت
جتناں ہووے کسے نوں علم شرع دا جان
بھاویں ہکی مسلیوں ہووے واقفکار
جیکر سمجھ نہیں جاندا ہے بے علم غریب
آکھے اوتھے رانگ کے کرے جو چنگی کار
حضرت کہیا جو کوئی دسے کار صواب!
آکھ کرادے تیسے تھیں جو کوئی کار ثواب
دسنا چاہیئے خلق نوں چنگا کم ضرور

کیتا کر وچہ خلق دے امر معروف بیان
جو کوئی لے سبہہ نوں دسیں چنگے کم
نہیں تاں قہر خدا امید آ تیتھے ہوگی نزول
نیکی دسیں خلق نوں بُری نہ دسیں گت
اوتنا اندر خلق دے کردا ہے بیان
تاں بھی اوہ خلق وچہ کردیوے اظہار
تاں بھی آکھے نیک کم ہوندا بہت عجیب
اجر برابر دوہاں نوں دیوے رب غفار
کرنے والے نال اوس پورا لے ثواب
ہکو جتنا دوہاں نوں ہوندا ایب گناہ
بُرے گناہ دے کم تھیں رہو ہمیشہ دور

نصیحت چہارم

چوتھی ایہہ لقمان نے دتی ہے سچی پند
یعنے جتھے تدھ نوں ملے کوئی بدکار
جیکر آیا بازاوہ ودہاں ثواب حصول
ایہہ بھی بھاری مت ہے موجب حکم خدا
کیتی وچہ حدیث دے حضرت نے تاکید
مار سکو تاں مار کے روکو ہتھاں نال
جیکر نال زبان بھی روک نہ سکو مول
نفرت شرع بدکار دا انہوں نہ کرو پیار
جتنی طاقت کسے نوں بخشی رب جلال
جیکر قوت بازواں دیوے یار بیٹا

منع کریں زبانی ہو اے میرے فرزند
اوسنوں اوسدے فعل تھیں منع کریں للکار
نہیں تاں تیرا اجر نا ضائع ہوسے قبول
ہواجب سمجھاں ہو منال پرین یا وسدار
جد کوئی منکر شرع دا دیکھیں ترس الٰہی
نہیں تاں نال زبان دے منع کردی الحال
دل تھیں اوسدیاں کھیر دیر رکھیں ہر مول
نہیں تاں اوسدیاں دے ہوسیں تیں گنہگار
منع کرے بدکاراں اتنی طاقت نال
نہیں تاں کر زبان تھیں اوسنوں منع صدا

ڈردا ہے جے آکھنوں مت پے جاوے گل
یا اوہ اوسدے آکھیاں سنے ناہیں گل

تاں پھر اوسنوں لوکاں وہ جانے دشمن دین
تاہیں موسیٰ آپ اوہ مومن نال یقین

جیکر ایہہ بھی کرے نا اوس ایمان ضعیف
کامل مومن اوسنوں کہے نہ شرع شریف

جس طاقت دے ہوندیاں کوئی مسلمان
روکے نہ بدکاراں نوں ہے اوہ بے فرمان

طاقت ایہو جیہی پیراں نوں بخشی رب لطیف
روکے جلد اموذیاں کر کر کے تصنیف

نصیحت پنجم ۵

پنجویں ایہہ فرزنداں نوں دتی مت کمال
جو کجھ پہنچے تدہ نوں صبر کریں ہر حال

یعنی دکھ تکلیف جو تینوں پہنچے آر
لئیں شکر دے نال اوہ کرکے فکر خدار

بے صبری دا کریں نہ ہرگز مول خیال
آپے مولا صبر بخشیں سختی ویندا ٹال

بھی ایہا لقمان نے بیٹے نوں اس دم
بیشک کرنا صبر ایہہ ہے ہمت دا کم

ہمت باجھوں کسے بخشیں صبر نہ ہوندا مول
سچی ایہہ گل بیت نوں آکھی اوس مقبول

بن مقبولاں ربدیاں کرنا صبر محال
جو کوئی صبر کماوندا ہوندا مالا مال

وچہ تکلیف پیغمبراں کیتے صبر عظیم
موسیٰ عیسیٰ ذکریا یحییٰ ابراہیم

یا یوسف یعقوب نے کیتا صبر کمال
یوسف دی گلزار وچہ دیکھ ونہاں دا حال

کیا کجھ درجے اونہاں نوں بخشے رب علام
بدلے صبر کمال دے مطلب ملے تمام

درجے جیکر صبر دے کرن لگا مسطور
ذکر جو ہے لقمان دا رہ جاسی کجھ دور

کارن سبھناں مومناں کانی ایہو دعا
دینے مصنف سبھناں نوں دیوے صبر خدا

نصیحت ششم

چھیویں مت لقمان نے دتی ایہہ معقول
لوکاں نوں بے رخی بھلیں ہرگز ملیں نہ مول

یعنی جو کوئی آدمی ملے تینوں ہر حال
بھاویں ہووے بادشاہ بھاویں ہو کنگال

نال غرور نہ کسے دل ہرگز کریں نگاہ
ویکھیں ناہیں کسے نوں ہو کے بے پرواہ

خوش خلقی تھیں سبھنوں ملیں ہمیشہ نسنگ
لوکاں تائیں ویکھ کے مول نہ ہوویں تنگ

عجب نصیحت مومناں ایہہ بھی ہے درکار
ہر مومن نوں ویکھ کرنا خلق پیار

منافق جواہ امیر ہووے نبی اعلیٰ گل   سب نوں چنگا آپ تھیں جانن ہر دا کل
دشمن نوں بھی دیکھ کے متھے وٹ نہ پا   متاں ہدایت خلق تھیں اوسنوں کرے خدا
پاک نبی جد اپنا کیتا خلق عیان   کافر بدھ قبر کھم دے ہوئے مسلمان
ایہو طریقہ سبھنوں پکڑن بڑا ضرور   دکھے نہ بے خلقی تھیں ہر کوئی نسدا دور

نصیحت ہشتم

بیٹوں ہمت فرزنداں نوں دی ایہ سنبھال   چلیں نہ او ہر زمین دے متکبر اندی حال
تینی تکبر کریندیاں رب نہ کرے پسند   اکیہ بھی ہر ایک واسطے ووہی تکبری بند
فخر تکبر جنہاں نے کیتا وچہ سنسار   لسے جگ تے دنیا اندر ہویا حال خوار
اول کبر جنہاں تے کیتا سی شیطان   لائق لعنت ہو دا اوہ ہویا بے ایمان
پھر فرعون پلید نوں شامت جایا آر   سنے تماشی لشکراں کیتا غرق خدا
کیتا پھر قارون نے کبر اتے ہنکار   کھڑا اکھڑ وتا زمین وچہ دتا رب نکھار
کس دا کس دا کھیل کے حال کراں اظہار   جو کوئی او چا ہو گیا ڈگا منہ دے بھار
کس کس ہر اکڑ خال دی اکڑ گئی نہ کھیچ   تول ہولی کس باغ دہی جم جیرہیں اج
ویکھیں اپنے اصل نوں جی توں کرکے غرور   پھر نہ ہرگز غافلا کریں ایسا ظہور
دون بولاں دے راہ تھیں باہر آیا جو   کس جیہی تکبر کرے گا فخر تکبر سو
ایہ نکتہ یاد رکھیں نال یقین   دا آگے پئی فقیر دے رہیں ہمیشہ سکین

نصیحت نہم

اٹھویں دی ہمت ایہ ہمت محبت نال   ہشیاری گھوڑ وچہ کھیڑیں ہمراہی نال
بہت ترکھا ٹرن تھیں تڑکیسیں ہوکے زور   اپڑن ڈیسی نہ اوہ منزل نیں ہرگز بھی اور
وہاں وچہ نقصان ہے کریں نہ ایسی کار   ہے جیہا ہیں آہستہ ہوکے رکھ اوسط رفتار
کافی ایہو مثال ہے ہر کم اندر یار   اس تھیں باہر چلے جو ہوندا انت خوار
ویکھو وچہ حدیث دے کہیا شاہ امم   سبھ کماں تھیں جان توں بہتر اوسط کم

خیر الامور اوسطہا

اوسط داہر کم وچہ کرے خیال نہ جو
کھانا پینا پہننا ہور جو خرچ تمام
تھوڑا کھاوے قوت تھیں گھٹ نہ اتر ہی مول
جو کوئی اپنے قدر تھیں خرچ کرے بسیار
نالے تھوڑے ونانو چہ اوڈانگ ناموس
جیکر اپنے قدر تھیں گھٹ وہ کرے نہ مول
نالے سوکھی آپنی رہے سدا گذران
وچہ قرآن کریم دے کہیا رب جلال
کرے جس دم خرچ او وہ نا اسراف کمان
بس پنیرا ۲ الہو ہے بہہ تھیں نیک طریق

بیشک وسط الکم او وہ کدیں نہ پورا ہو
ہر کم وچہ اسباب دار کھیئے فکر مدام
قدروں باہر کھا دیاں ہووے تنگی سول
تیج او چکا او سنوں آکھے کل سنسار
قدروں تھوڑا خرچیاں لوک کہن کنجوس
سوکھا ہووے جگ دی راضی رب رسول
کتنے اس وچہ فائدے کتنے او وہ نقصان
بندے رہدے او وہ جو چلن میانی چال؛
ناہوں تنگی کرن او وہ چھلے رہتے حال
چلئے چال میان جے رب دیوے توفیق

نصیحت نہم

نانواں ایہہ فرزند تو کہیا اوس حمتاز
نال کسے دے مول ناں اوچی کریں کلام
کھوتے وا آواز ہے کتنا بہت بلند
کو ہجا ہر آواز تھیں ہے آواز خر
اوچا بولن منع ہے اندر شرع رسول
بہلے اک دن لوک کجھ پاس رسول کریم
اوسے ویلے رب دا آندا حکم وحی
یعنی جتنا بولدے ہیں رسول خدا
سن کر حکم خدا ئیدا سبہ اصحاب کبار
ایہو حکم تمام نوں جو کوئی مومن ہور
آپس وچہ بھی کرن نہ ایسی بات بلند
کرکے خاص نہ عورتاں کرن اجنبی گل
جیہڑا اوچا بولسی ہو ندا تنہاں حلل

بولن ویلے اپنا نرم کریں آواز
اوچا بول پسند نہ کردے لوک تمام
ایہہ اوسنوں مول نہ کردا کوئی پسند
ہیٹھے اچن جیت جاں کیتی جاندے ذر
جس نوں سنکے لوک بھی ہوون تنگ ملول
نال آواز بلند دے سنتوں یا سہیم
کرو بلند نہ آواز نا اوپر آواز نبی
اوس تھیں وڈا آواز نا اوچا کریو کار
پاس نبی دے بہہ ناکرن اوچی گفتار
پاس بزرگاں بیٹھ کے کرن نہ اوچا شور
خبر ہی دوجے شخص نوں ہووے نہیں پسند
جو نامحرم شخص نوں کر دیوے سبے گل
نویں نہ خوش آواز بھی ہووے غیر انوں

گاون مستی ہور جو شراں نکالن رل
اکھر نال اسیاں ڈھیاں ہین اجل
ویکھن جتھے مرد کجھ ڈنڈے ڈھولے ول
جیکوئی رہ کے اونہاں نوں الٹا پوندیا گل
بھڑن لڑن وچہ ٹکراں فاضل خوب اجل
رنگنی اندر بیٹھیاں کرن لکھاں لُل جھل
اوچا نیواں بولنا رہ جاندا اک ڈل
اک وچاریاں تارکاں بھڑن نکاحوں حل
اوپر تو کل بیٹھیاں جیونکر بابے ٹل
خاوندی کجھ لوڑنا وقت گیا اوہ ڈھل
دتا رب وا سرے تے لین چاریاں جھل
آکھن سانوں لوڑنا زیور رنگ محل
اسے گل وچہ سکڑے پلو چہ لیندیاں جھل
رنگی تارہی لا سکے ڈھول بھرن رل
چھوڑ پڑیا ذکرا ایہہ گل انہاں کھیں گل

سمجھے ایہہ ناہمرہاں سینے پاون سل
دل لوکن دا جنہاں نوں ہوں نہ آوے دل
اوچا اوچا بول کے تا دلوں کھرتھل
گیاں کھچیاں مار کے اوسنوں کرد یا گل
باجھوں بخشش فساد دے ہووے نہ گذرے پل
دیہاں ڈرن کھچاؤ لوں رالیں چیرن جھل
رجے اندر آوندیاں کتی موکا نے گل
باجھ دیا ہووں ہو گئے سارے مطلب حل
وروا ہو دن رات دا اکی بیکائی گھل
اوڑک اک دن جاونا خاک مٹی وچہ گل
مار بے ہنے شرم دے کٹن اوکھ سو کھل
نال مصطفے دوستی لکھی روز ازل
کجھ تواسے اونہاں تھیں جنہاں لمائی گل
کجھ پرواہ نہیں جداں تک رہی سلامت کل
مت کوئی آکھے تر دیوں حل اگیرے گل

ذکر باقی نصیحات

ایہہ نوں تنیں پت نوں وصیاں جو لقمان
جان ایہہ تینیں دے رہیا کیتا ایہہ فرمان
کمنا ہے کجھ ہور بھی تینوں ایہں سمجھار
قصہ کوتاں جا دل کجھ ہویا اود تیار
نال محبت پت نوں کہن لگا لقمان
ویکھیں گا اک ذرہ نوں اندر ادس ریکن
یاد رکھیں اوس رکھ دے نیڑ نہ بیٹھیں جار
موسیٰ او دے کم دے ڈھیک بڑ دھا ہر وقتیف

ذکر انہاں دا رب نے آندا وچہ قرآن
دل کے جاویں مجھ نوں جس دم نگھول جا کن
تاں جو اندر نینڈ دے دکھ نہ دیہں بیمار
آملیا کھیر باپ کول ہویا خبر بازار
سادہ وچہ تینوں جا زباں دسی یک بھیدان
موسیٰ اوہ تیکر پاس بھی ایک چشمہ تھرن
رکھے اوس آفات تھیں تینوں پاک خدا
مینیاں دل تے جان تھیں وسدا حکم شریف

دوجی تینوں بات ہیں دساں ایہ سمجھا
اوکھنوں دسے جو آدمی ہیں میرے اخفا
عورت ہے اوسجگہ اک صاحب حسن جمال
اوس عورت دینال توں کریں منوں ویاہ
تیجی ایہ کہی بات سے سُن لوں برخوردار
نام فلانا اوسدا نگت گئی وِ ہار
جاسکے اوس تھیں اپنا قرضہ کریں وصول
ایہ سب باتاں میریاں رکھیں یاد ضرور
سُن کر سبھ نصیحتاں ہویا تُرت روان
ڈِٹھا اوس درخت اک سوہنا سایہ دار
نالے چشمہ عجب اک جاری ہی وگدے پاس
کہندا دل وچہ پی گواں پانی دا اک جام
تُرت وصیت باپ دی آئی اوسنوں یاد
بُڈھا اوسنوں دیکھ کے کردا ایہ فرمان
کرلے میرے کول توں ساکے ہیٹھ آرام
بلاشک بابا او کیا سچ تیرا فرمان
لڑکے دی ایہ بات سُن بولیا مرد خدا
سُنی جدوں ایہ بات کچھ لڑکے نیک نہاد
کہیا سی باپ نے تینوں ٹردی وار
ٹال کچھ اوس ضعیف دا من لیا فرمان
پانی پی کے تینوں سُتا اوسے جا
ڈنگن لگا اوسنوں بُڈھا سی بیدار
کرٹ لیا سر سپ دا رکھیا اپنے کول
لڑکا اوس ضعیف تھیں سُن کر ساری بات
پچھیا اوس ضعیف نے کیہا پھیر بلا

جدوں فلانے لوک وچہ داخل ہوسیں جا
تینوں گھر لے جائیکے خدمت کرن ادا
تینوں کہسن عقد توں کر اس عورت نال
اللہ تینوں اوس تھیں رکھے وچہ پناہ
وچہ فلانے پنڈ دے رہندا اک تجار
اتنا میں تھیں نقد اوہ لیگیا قرض اودھار
یاد رکھیں پر اوسجگہ رات نہ رہنا موُل
جا ہن بیٹا تدھ دا حافظ رب غفور
جدم پہنچا جائیکے اندر اوس میدان
بیٹھا اوسکے ہیٹھ اک بُڈھا بزرگوار
رہنسی بن لقمان نوں ڈاہڈی سخت پیاس
پھیر بیٹھاں اوس رکھ دے گرساں ہیٹھ آرام
رکھا اوکھنوں ٹرن جاں لڑکا نیک نہاد
اندر اسی وسپ دے کدھر لگوں جان
لڑکا اوس ول پرت کے کردا ایہ کلام
منع اسانوں باپ دی ہیا اس مکان
رب دی قسم نہ لڑکیا دُسپ اسی وچہ جا
آئی اوسنوں باپ دی تُرت وصیت یاد
من لئیں جو کہے او بڈھا بزرگوار
تُرت سلامی ہو گیا بیٹھا اوس مکان
سپ اک اوسے رکھ تھیں تلے لتھا آر
لے گئے ہاما سپ نوں اوسنے چھڈیا مار
لڑکا جدم جاگیا وہی حالت کھول
رخصت لیکے چلیا اوکھنوں نیک صفات
کہتے جاسیں لڑکیا تینوں سچ بتار

جا ساں ہیں اوس پنڈ نوں لڑکے کہیا حال
بیشک چلو تسیں بھی لڑکا کیے جواب
جس ویلے اوس پنڈ وچہ دونویں پہنچے جا
پچھیا لوکاں اونہاں تھیں سارا بیت نشان
دسیا کر کے اونہاں تھوں اپنا کھول بیان
سن کے لوکاں اوسدا کیتا ادب کمال
اچھی خاطر دوہاں دی کیتی سی اوس قوم
لڑکے نوں اک روز اوہ کہندے نرمی نال
نالے اوسدے پاس ہے دولت مال کثیر
تیری خاطر رل کے کیتی اساں صلاح
لڑکے کہیا باپ لئی کیتی سی ایہہ پند
نہیں نال وچہ پردیس دے یاد نہ کیتا [illegible]
منیں اوسدی بات نوں نا منظور فرمان
جو کجھ اودسے آکھیا سو ہیں کراں قبول
بڈھے نوں اس جا پکے دتا حال سنا
لڑکے نوں اوس شخص بھی دتی ایہو صلاح
نال اوس لڑکے عقد پھر کیتا عورت نال
اس عورت دے نال جو عقد کریندا آہ
لوں خاوند اس نال تھیں اگے دتے مار
تینوں بھی ایہہ وارسی تحقیق نہ جانی منوں لا
بڈھے نوں اوس آکھے دتی اسا رہی گل
بڈھے کہیا تنوں ایہہ فکر نہ کر توں رکار
راتیں تیرے کول جاں آوے وقت جماع
دساں ہیں اوس وقت ہیں تینوں اک تجویز
القصہ اوس رات نوں انہوں کیتی کار

تاں پھر بڈھے آکھیا مینوں لے چل نال
تاں پھر بڈھا ٹریا اوسکے نال شتاب
جتھے اوسکا باپ دے آہے یار شناس
کہوں تسیں کس شہر تھیں آئے اس مکان
آکھیا ہیں اوس شہر تھیں باپ میرا لقمان
گھر لے آئے دوہاں نوں بہت محبت نال
کر کر ترلے اونہاں نوں رکھیا کتنے یوم
عورت ہے اک اسجگہ صاحب حسن جمال
چنگی ذات صفات تھیں عورت وڈی امیر
آکھیں تاں اسنال چاہیے کراں نکاح
کیسے امر اسفر وچہ نا ہیں وس پابند
ہاں البتہ بڈھے نوں جو گل کہے [illegible]
ایہہ بھی گل ہیں دسنوں کرساں وچ بیان
اوسدے پھر دل باجہ ہیں ایہہ گل کراں ہرگز
اس کم اندر تساڈی ہے کس طرح رضا
بیشک اوسدے نال توں کرلے حق نکاح
پچھوں اک شخص نے آدسیا ایہہ حال
پہلی راتیں اوسنوں دیندی ایہہ [illegible]
کیہوں کیتی تدھ نال ایہہ ہے وڈی بدکار
سن بیٹا لقمان دا ہویا بہت ملول
مینوں اس نکاح دا [illegible]
ہاں مینوں اس رات دی حکمت دسیں تہا
جلدی مینوں آکھے دلیں توں الصلاح
انشاء اللہ بچیگی تیری جان عزیز
خلوت کارن جدوں اوہ عورت ہوئی تیار

لے رخصت یک پلک دے وچ آیا بزرگ ول
بڈھے اوسنوں آکھیا لے آتوں فی الحال
آندا آتش دان اوس آتش نال بھرا
ہویا اوسدا اس شخص نے رکھ لیا سی پاس
کہندا آتشدان ایہ لیجا توں من یار
عورت کپڑے اپنے لاہے جدوں تمام
میرے پاس لیاویں تا پھر ایہ آتش دان
ترت انگیٹھا لے گیا عورت اپنی پاس
جاں اوس کپڑے اپنے دتے سبھ اوتار
بن گئے عورت حکم ایہ کیتا اسے طور
ہلدے آتشدان جاں ڈٹھا نال دھیان
سدکے اوس جوان نوں دتے پھیر دکھا
اگلے خاوند مر گئے اسے قیامت نال
بیشک وسدیاں نال ہن صحبت کر توں جا
آیا عورت طرف پھیر لڑکا نیک صفات
رہی سلامت فجر نوں اوٹھیا ابن لقمان
آکھ اوتھوں کوچ کیتا پھیر سامان
کہیا ابن لقمان نے اوس بڈھے نوں جا
اوتھے ہیں اک شخص نوں ملنا ہے مسئول
کیونکر مرضی تساں دی دسو اپنا حال
اوڑک اوتھوں ٹر پئے دونویں سنگی رل
ہیں ہال پت لقمان دا کہنا اوس جوان
قرضہ میرے باپ دا جو کجھ دینا ہیں
کہیا اوس تجار نے سن کے اوسدی بات
کھلے اوکڑ سبھ نوں کرال حساب کتاب

کہندا اوسنوں آ سکے دس بیٹوں وہ گل
پک انگیٹھا اگ دا بھر کے آتش نال
پچھے جھیر اسپ وہ باہلے مار یاسار
سٹیا آتشدان وچ اوہ سر بلے وسواس
عورت نوں جا آکھنا کپڑے سبھ اوتار
سیکلے اویراگ وے اپنا خاص اندام
حسب الحکم بزرگ دے کیتا ابن لقمان
کہندا جلد اوتار توں اپنا کل لباس
سک ننگیچ ہن اپنا کہیا اوس نوکار
بھی انگیٹھا لیگیا بڈھے ول فی الفور
نظری آئے سپ دو اندر آتش دان
اوس عورت دے پیٹ تھیں نکلی ایہ بلا
تیری واری رب نے آفت وقتی ٹال
انشاء اللہ تدھ نوں دکھ نہ پہنچے کا
صحبت جورو نال اوس کیتی ساری رات
بندے اوسنوں دیکھ کے بہت ہوئے حیران
اگوں اوس مقروض والیں تھیں سنو بیان
پیا بزرگ اک لوک سے اوپر لب دریا
قرضہ اوستھیں باپ دا کرنا وچ وصول
بزرگ کہیا اسیں بھی چلیاں تیرے نال
وچ ملے اوس شخص نوں دسی ساری گل
کیتا سینوں باپ نے تیری طرف روان
دے ہن سینوں جلد توں لین آیا ہاں میں
رہو اساڈے کول توں اج اجو کی رات
ملے پیاوال تساں ملے جو کجھ بے حساب

کہیا اندوں مسافراں سن کر اوسدی گل
ایہہ نتیجہ بدی دا اسنوں ملے پاداش
اسے طور قرآن وچہ کیتا حکم خدا

تینوں اپنی نیت دا ملیا ہے ایہہ پھل
برا کرے جو کسے دا آوندا اپنے پیش
سنگوں آیت لکھ کے تینوں دیاں سنا

وَلَا یَحِیقُ الْمَکْرُ السَّیِّئُ اِلَّا بِاَهْلِهٖ

یعنی مکر نہ کھیرا ہور کسے نوں جا
سچ کلام خدا ایسدی سچ اس دا فرمان
جس ویلے مکر اوس تجار نے دیکھ لیا آزما
قصہ کوتاہ جدوں اوس ڈٹھا ایہہ کمام
کرکے قرض وصول اوہ بڈھا اتے جوان
نال بن لقمان اوہ عورت لے گئی نال
نال لے وسدے پاس جو سی دولت مال
جاں ہیا لقمان دا ہوتا وطن قریب
اتنی مدت سفر وچ کٹیا تیرے نال
میں بھی بچیاں تدھ تھیں آکھ بیٹھا لقمان
جا لے سینوں برائیوں یا کجھ نیکو کار
بولیا پت لقمان واپس توں نیک صفات
تساں دلوائی مجھ نوں عورت تے سبھ مال
ایہہ گل سن کے آکھیا بزرگ نیک خصال
سن برخوردار کہیا بے شک لیو ونڈا
ملے جے کہیا ونڈ دے بیٹوں پھیر شتاب
مال پھیر بڈھے مال اوہ خود کیتا تقسیم
تصور تیں اوس تھیں ونڈ کے رکھی عورت نوں
جیٹھا حصہ دو مال تھیں ہے تینوں منظور
مال پھیر وسیلے لے لیا حصہ ہک اوٹھا
دوجا اوس ضعیف نوں دتا سارا مال

جس کیتا اوہ مکر ہے اوسنوں پھیرے آ
جو کوئی مکر کماوندا کردا اپنے کان
کیتی نال مسافراں گھر توں لگی آ
رکھن دتا سے اوہناں نوں جتنا قرض تمام
دونویں اپنے وطن نوں ہوئے پھیر روان
عقد کیتا اوس شہر وچہ ہے سی جیہناں نال
اوہ بھی عورت لے لیا سے کجھ اپنے نال
سہکھن لگا اوسنوں بڈھا یار حبیب
معلم تینوں ہو گیا میرا سبھا احوال
کیونکہ میرے اوپرے تیرا وہم گمان
جیونکر تیرے عقل وچ آوے کر اظہار
کیتی میری مدد بڈھا اندر تکلیفات
سدا سلامت تساں نوں رکھے رب جلال
میرا بھی اس مال تھیں حصہ کجھ نکال
آدھی دولت تساں نوں دیواں خوشی جا
رلکے کہیا ونڈ لو آپے تسیں جناب
جو تھی دولت اک طرف رکھی اوس فہیم
اسنوں دیکھ کے آکھیا اس رلکے نوں بول
کرکے اپنی طرف توں ہو کے خوشی مسرور
عورت اوسدی کول جو بالے رکھیا سار
رخصت ہو کے گھر انہوں اٹھ ٹریا فی الحال

جدوں اگرے آیا پچھوں کرے وچھیان
نگر لے چلیا آوندا اوہ بڈھا انسان

تاں پھر بڈھا اوسنوں نگروں کہے بلار
نیا بد ہسینوں مالی تدہ ڈر کے ڈتا چا

لڑکے کہیا تساں نوں ایہ کی گیا خیال
دِتا میں ایہ تساں نوں اپنی مرضی نال

بُہے رفیق شفیق ہو میرے تسیں جناب
پُن تساڈے قدم دا عورت مال اسباب

کیتیاں میریاں مشکلاں ہن تساں آسان
کتنی واری مجھ دی تساں بچائی جان

سن کر او سدی بات ایہ کہیا مرد کمال
میں راضی ہاں تدھ تے لے جا اپنے نال

مینوں دولت مال دی نہیں ضرورت کا
میں نہیں خاکی آدمی ہاں میں ملک خدا

ہاں دو تیری نوں بھیجیا مینوں رب علام
ایہو ہمیشہ رب نے مینوں سونپیا کام

جاں کوئی رب دے دوستاں مشکل ہوندے کم
حضرت اوہناں ذہی ولوں جاوانگیں یکدم

ایہہ مینوں رب دا ہے ہُندوں ارشاد
جنگیاں لوکاں واسطے جا کرنی امداد

لگا ہاں ہن جاں میں تیں تھیں رخصت پا
فضل الٰہی تدہ نوں ڈِتا گھر ہوسیا

جا ہن اپنے باپ نوں مل لوک خیری نال
ایہ گل کہہ کے ہو گیا غائب اوہ فی الحال

لڑکا لے کے ٹُریا عورت نال تمام
صحی سلامت باپ نوں کیتا آن سلام

ساری حالت سفر دی کیتی بیٹھ بیان
کیتا نقل صلاحیوں میں ایہ سبھ بیان

وچہ بارنجاں انہاں دے ہیں کئی مذکور
مشت نمونہ ذکر ایہ کیتا میں مسطور

اگے ہنی عزیر دا دساں تینوں حال
ایہ بھی تھوڑا ذکر ہے ناہیں طول حوال

ذکر حضرت عزیر علیہ السلام

اندر قصص الانبیا لکھیا ایہ بیان
بخت نصر اک بادشاہ سی کافر شیطان

مشرق مغرب تیک سارا اوسدا حکم روان
اوپر اسرائیلیاں غالب ہویا آن

بیت المقدس شہر تے حملہ کیتوس آ کر
کُل مکان عمارتاں کیتیاں ڈھاہ شمار

دِتس اسرائیلیاں سخت عذاب تحریر
کجھ مارے کجھ لے گیا کر کے نال اسیر

تاں اس وقت عزیر نوں کیتا نبی خدا
تساں نبوت اوہناں نوں ہویا تدوں عطا

دِتے حکم خدا اسدا جاوت وچہ تمام
اوکاں نال سکسدا ہووا اشتیاقاً تمام

پھر دے پھرتے جنگل او آئے اوس مکان
بیت المقدس شہر نوں آ ڈٹھا ویران

آکھن لگے دیکھ کے ہویا ایہہ برباد
کیونکر پھر اس شہر نوں رب کرسی آباد

قدرت ربدی ویہاں نے ڈھونڈی اسباب
ہویاں نوں پھر کس طرح زندہ کرسی رب

اجڑیاں نوں جو پھیر اوہ دیوے کدیں وسا
ہویاں نوں بھی ٹھیک پھر زندہ کرے خدا

اوسے ویلے بھیجیا رب نے عزرائیل
کیتا فوت عزیز نوں ملک الموت وکیل

گدھا سی اک اوہناں دا جیتے سن اسوار
اوہ بھی اوسے جگہ تے رب نے ترتا مار

نالے پاس عزیر دے ہیسی کجھ طعام
اوہ بھی اوتھے رہ گیا ویکھ خدا دے کام

سو برساں تھیں بعد پھر کیتا رب حیات
جویں قرآن مجید وچہ آئی آیہ آیات

فَاَمَاتَهُ اللّٰهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهٗ

زندہ ہو کر ویکھیا جدوں عزیر نبی
وسدا ڈٹھا شہر اوہ جیہڑا کہ وسدا اسی

تاں اسوقت عزیر تھیں پچھیا رب غلام
کتنی مدت رہیوں توں اندر اس مقام

کہندا اک اوہ روز میں رہیا ہاں ایسی جا
حکم ہویا سو برس ہے تینوں گیا وہار

کہیا نے طرف توں کر کھاں ذرہ دھیان
ہرگز کھول نہ وگڑیا رہیا امن امان

باقی گدھا اپنا دیکھو نال تمیز
ہڈیاں باجھوں وسدی رہی کائی چیز

یعنی اک اوہ روز جو اٹھ رہندوں توں
گدھا تیرا اس طرح ہوندا کویں زبون

ایہہ اک قدرت اپنی دتی اساں دکھا
گدھا تیرا دیکھ من دیکھے اسیں جدا

اوپر ہڈیاں وسدیاں کیونکر چاڑاں ماس
ایہہ سہ قدرت آساندی سمجھیں نال قیاس

زندہ کیتا رب نے اوسنوں قدرت نال
آکھیں آپ عزیر نے ڈٹھا سارا حال

ملے سارا شہر اوہ ڈٹھا پھر آباد
بخت نصر مردود جو کیتا سا برباد

قدرت دیکھ خدائیدی کہے عزیر الا
جاناں ہیں ہر چیز تے قادر پاک خدا

مرگیا اوہ مردود سا بخت نصر شیطان
بیت مقدس شہر نوں جس کیتا ویران

اوسدی جگہ آگیا حاکم کوئی ہور
سب اولاد یعقوب دی دتی اوس نے چھوڑ

سنے جو مظلوم سن پھیریئے اوہ جاگ
بیت مقدس شہر نوں رب لگائے بھاگ

سو برساں تھیں بعد جاں زندہ ہویا عزیر
اکثر بندے دیکھ کے جانن اوسنوں غیر

بعضے آکھن اوہا ہے ہوں نہ کریو شک
بکنی آکھن ہوسی تدوں اساں نوں یک

ہسی توریت عزیر نوں نوک زبانوں یاد
جے ایہہ کدیں سنا دیوے مڑ کے آوے اعتقاد

نالے ہن توریت ہے ساڈے پاس نہ کا — بخت نصر جو لٹ کے گیا پلید گوا

جیکر اسنوں یاد ہئے اوہ توریت کتاب — کاتباں تھیں لکھوا کے دیوے اساں شتاب

نال پھر سبھی عزیر لکھے دتی یاد شمار — نالے کاتب سارے دی قرت لکھا

ہو گئی پک یقین جاں لوکاں نوں ایہ بات — سو برس ساں تھیں بعد ایہ ہویا پھیر حیات

ہولی ہولی آن پھر لگے کرن گمان — رب دا بیٹا عزیر نوں لگے سب بنان

آکھن ایسا کون ہے دنیا وچ دلیر — مر نوں بچ پچھے سو برس زندہ ہووے پھیر

ایہ ناہر گز نبی ہے نا کوئی غیر — ہے بیٹا رب دا اچھو یار رب عزیر

ایسے گل نے سب کیتا پک یقین — پوجن لگ پئے اوسنوں ہو گئے بیدین

ایہو عادت منکراں اج کل وچ جہان — جیکر کسے بزرگ دی کوئی کرامت پان

نال خدا دے اوسدا پورا جانن شان — نا جانن جو اس طرح ہو سال بے ایمان

بچ بچ اگے اوسدے کردے وچ سجود — قبراں تائیں پوج کے ہو جاون مردود

جو کوئی سجدہ کسے نوں کردا باجھ خدا — اوسدے مشرک ہون وچ ہرگز شک نہ کا

لعنت رب دی اوستے ہووے سدا نزول — جیویں کر وچ حدیث دے کہیا پاک رسول

لعن الله اليهود والنصارى اتخذوا قبور انبيائهم مساجد

اوہ یہود نصاریاں لعنت کرے خدا — قبراں جنہاں پیغمبراں مسجداں لیاں بنا

لیتے اپنے نبی دی پوجن قبر یہود نہ — تائیں لعنت اونہاں نوں کیتی رب ودود

ایسے طور نصاریاں کیتا کم تباہ — ترت اپنے نبی دی پکڑی سجدہ گاہ

دوہاں قبراں پوج کے کیتا کم زبون — دوہاں فرقیاں رب نے کر دتے ملعون

نبیاں دی جا قبراں نوں سجدہ روا نہ ار — ہور کسے نوں کدوں پھر سجدہ کران روا

باجھ خدا دے کسے نوں سجدہ کرے جے کو — الا لعنت رب دی بلکہ کہیا جا [illegible]

جنتے قبراں شرک ہے سجدہ جاں حرام — کیتا سارا ذکر ہم وچ زیارت اسلام

بس پیارا چھوڑ لوں اٹھا ایہ مضمون — جنہاں قبراں پوجیاں سو ہوئے ملعون

قصہ حضرت زکریا و یحییٰ علیہما السلام

سی اولاد دا دکھیا زکریا مقبول — کیتا رب نے اونہاں نوں اپنا خاص رسول

رہندی آہی وہنانوں بیٹے کارن حیا
وچہ بڑھاپے بخشیں توں میرے رب مجید
تاں پھر بیٹا اوسنوں دتا رب غلام
یحییٰ رکھیا نام اوس موجب حکم خدا
چار برس اوہ گھروں نا باہر نکلیا مول
رکھ اگوشے بیٹھ کے ربدی طرف خیال
ہر دم حضرت زکریا دا وعظ کلام
ہک دن موجب قاعدے مجلس وچہ بیان
یحییٰ نے بھی چھپ کے سنیاں سبھ احوال
طرف پہاڑاں روندے چلے گئے فی الفور
رہی ڈھونڈھیندی ماں بھی بہت دہاڑیاں ہک
ہک دن دسی کسے نے ایہ خوشخبر پسند
رائیں رہندا جا بیٹھے وچہ فلانی غار
جا کر اگے غار دے بیٹھی روز تمام
کیتنس ماں نوں ویکھ کے نس طرف خیال
نال روبیٹا کر کوئی میرے نال کلام
یحییٰ کہندا روں تھیں کرنی چپ محال
نچوڑ نچوڑ جلدیاں اوسدی وحشت نال
بہت محبت ماں نے کیتی ہو رنجور
مسجد اندر اوہناں لے کینا آن مقام
وچہ عبادت رب دی آن ہوئے مصروف
زکریا دا کسے حال ہن مجلس وچ سنایا
سنتوں حقیقت اس طرح راوی کر ریا
حضرت وعظ سنادے کوئی نہ سندا موت
مارن گلے وہناں نوں رحل سبھ مردار

وقت ضعیفی عرض ایہ کیتی پیش الاہ
بیٹنوں اپنی مہر تھیں ہک فرزند رشید
حکم ہویا تنوں ایسا یحییٰ رکھیں نام
پرورش کرے پیار تھیں ہر دم صبح مسا
دل وچہ رب دے خوف تھیں رہندا سدا ملول
کدیں نہ باہر جائیکے کھیڈیا ڑکیاں نال
بہہ کے اندر خلق دے جویں رسولاں کام
دوزخ اتے بہشت دا کیتا وعظ بیان
آیا اندر دلے دے ایسا جوش کمال
سٹ ویہانے ونہانوں گذرے اسطور
ا پیر کوئی اوسنوں پتہ نہ لگا ٹھیک
وچہ پہاڑاں روندا پھرے تیرا فرزند
تاں پھر ماں اوسنوں ڈھونڈن ہوئی تیار
یحییٰ روندا آ گیا جس دم ہوئی شام
تاں پھر کہیا ماں نے رو کے جذبے نال
روندا ہیں کس واسطے دس احوال تمام
جس دم میرا جاونا دوزخ طرف خیال
خبر کیہڑے آوسی مرکوں پچھے حال
آخر آندا نال اوس یحییٰ نذر حضور
تدوں اوہناں دی عمر سی برساں سٹ تمام
بس ہل ۳ اسجگہ ایہہ گل رکھ موقوف
کیونکہ اندر خلق دے شور ہویا بریا
زکریا تھیں خلق سبھ ہو گئی لے فرمان
تھنک حکم خدا ئیدی ہو گئے سبھ مجہول
اوتھوں جان بچائیکے نٹھا نبی غفار

یحییٰ نوں بلوائے کے لوکاں دسیا حال
حضرت کہیا شرع وچہ ایہ گل نہیں صحی
ایہ بیٹی اوہ باپ دے کھادیں سمجھ لگ
یحییٰ کولوں سنی جاں ملکہ نے ایہ بات
یحییٰ اتے کر عقد نوں جائز کہے نہ مول
حاکم سی اوس شہر دا اوہ مردود پلید
پکڑ لیاوجا سیکے یحییٰ نوں فی الحال
پکڑ لیا ہیاں نبی نوں حاضر کیتا آر
اوسے ویلے رب نے بھیجا جبرائیل
جے توں آکھیں شہر نوں بلوچہ کراں خراب
حضرت یحییٰ آکھیا آئین کے ایہ تقدیر
جبکہ آئی سر میرے تھیں لکھی موت خدا
کہیا جبرائیل نے لکھی اینویں موت
تاں پھر یحییٰ آکھیا میری کیا مجال
ترت اگے تقدیر دے فنا سیس نوار
سیس مبارک نبی دا جاں ہو گیا جدا
ڈٹھا جدوں فرشتیاں ہویا نبی شہید
یارب تیرے نبی تھیں کیا ہوئی تقصیر
حکم ہویا درگاہ تھیں ماریا باجھ گناہ
جبکہ کیسے قصور تھیں ہوندا ایہ مقتول
رتبہ کوتاہ ہو گیا یحییٰ جدوں شہید
بیٹی دا اوس خصم نوں دتا عقد پڑھا
کھٹے اوس چڑھی اوہ عورت جنے کم
اسے وقت اوڈنگے لیگئی اوسنوں نال
ڈگن سیتی اوسنوں پاڑ کھاہدا اک شیر

کر نکاح اس جنے دا اس دی بیٹی نال
بجھالویں دوجے خصم تھیں بچایا اسدی دھی
روا نکاح نہ انہاندا معلوم سارے جگ
غصے ہوئے خصم نوں کہن لگی بدذات
اسے ویلے اوسنوں مار کرو مقتول
سد سپاہی اپنے کردا حکم شدید
ماراں اسے وقت ہی اوسنوں کر بیحال
جاں اوہ کافر نبی ول آیا تیغ اوٹھا
یحییٰ نوں آکھدا کہیا رب جلیل
کیونکر مرضی تدھ دی ہینوں دس شتاب
کیونکر میری موت ہے لکھی وچہ تقدیر
تاں بینوں منظور ہے جیونکر رب رضا
اس کافر دے ہتھ تھیں ہونا ہے تدھ فوت
نال قضا رضا خدا دے ہیں راضی ہر حال
تاں پھر کافر اوٹھ کے دتی ریتغ چلا
پھر بھی ایہو آکھدا نہیں ایہ عقد روا
کردے عرض سوال ایہ اگے رب مجید
کس گناہوں اسنوں ایہہ ملی تقدیر
تاں ہن بہت فضیلتاں ملیاں وچہ درگاہ
کیونکر ساڈے پاس ایہ بہت ہویا مقبول
سمجھو اوہ جو کافر آہی رن پلید
اوسے ویلے اوسنوں دتی رب سزا
سخت ہوا اک رب نے بھیجی یکدم
جا کے وچہ اوجاڑ دے سٹی اس بچھال
گئی جہنم ٹھوک دی مول نہ لگی دیر

ایویں اوس دے خصم تے ہویا غضب خدا ۔ سنے تمامی قوم دے دتا رب اوڈا
چڑھ کے فارس ملک تھیں آیا اک غنیم ۔ کیتے قتل تمام اوس کر کے جنگ عظیم
جد تک ایہہ پلید نا ہو چکے مقتول ۔ لہی یحییٰ دی لاش دا ہتھاں نہ ہویا مول
ستر ہزار یہود دا مکل رہیا جاں گند ۔ تاں یحییٰ دی لاش تھیں خون ہویا سی بند
جو کوئی رب دے دوستاں تئیں دے دکھ ایذا ۔ لے ترت بدلے اوہناں تھیں لیندا آپ خدا
ایہہ کچھ یحییٰ نبی دا ڈٹھا ہیں مذکور ۔ اگے ہن جرجیس دا حال کراں مسطور

قصہ حضرت جرجیس علیہ السلام

وچہ خلاصے انبیا لکھیا ایہہ بیان ۔ سی حضرت جرجیس بھی پیغمبر ذی شان
ملک فلسطین شہر ہے اندر ملکے شام ۔ ایہہ حضرت جرجیس سارا اوس مقام
نالے بت پرست اک رہندا اوتھے شاہ ۔ دادیانہ اوس نام سا کافر روسیاہ
نال نبی جرجیس دے کردا ظلم کمال ۔ جیونکر وچہ تفسیر دے لکھیا ہے احوال
ڈیڈھ سے واری اوہنا نوں ماریا اوس پلید ۔ ڈیڈھ سے واری پھیر اوہ زندہ ہویا شہید
سارا قصہ کھول کے تینوں دیاں سنا ۔ جس تھیں اوس پلید نے کیتا ایڈ جفا
ہوئے دا اک بت سی کیتا اوس تیار ۔ پوجا کردا اوس دی اوہ کافر بدکار
نالے اوسے شہر وچہ جیہڑے لوک تمام ۔ سبھناں نوں پوجا بت دی دسدا اوہ حرام
جو کوئی اوسے بت نوں سجدہ کرے نہ جا ۔ آتش اندر دے سبھناں نوں دیندا سا جلا
ایہو طریقہ اوس دا کردے ہمیشہ پاپ ۔ بت پوجاوے خلق تھیں نالے پوجے آپ
بھیجیا رب جرجیس نوں اپنا نبی بنا ۔ جا توں اوس پلید نوں میرا حکم سنا
تاں حضرت جرجیس نے سن کے حکم خدا ۔ اوس کافر نوں دتی سی دعوت ابتدا
نالے اندر خلق دے کردا اوہ کلام ۔ چھوڑو بت پرستیاں لے آؤ اسلام
کرو عبادت رب دی جو ہے پاک ستار ۔ جس نے اتنی قدرتوں کیتے ارض سمار
خالق ساری خلق دا ہے اوہ سرجنہار ۔ نالے رب العالمین سبھ دا پالن ہار
اوسے دی ہے ذات لوکو لائق سدا سجود ۔ منّوں وحدت اوس دی جانو اوہ معبود
سنی نصیحت جدوں ایہہ اوس کافر بدکار ۔ نال نبی جرجیس دے کرن لگا تکرار

کہندا اجے کر رب ہے تیرا سچے قیوم
رہدی کاراں پھریں توں عاجز تے محتاج
کہیا نبی جرجیس تے فانی ہے ایہ مال
تینوں دولت دائمی دیسی پاک خدا
رہے ہمیشہ نال اوہ کدیں نہ ہوسی دور
کہیا اُس پلید نے کیا اوہ ہوسی چیز
جنت نعمت اسانوں کرسی رب عطا
دائم عالیشان عشرتاں نعمت خوشی نصیب
توں بھی جے کر رب تے لے آویں ایمان
حال ایہ بابا نبی تھیں سنیاں اُس تحریر
سُولی تے اس شخص نوں چاڑھ کر بیحال
لوہے دے اوزار پھڑا دے تیز منگا
سن کے جلدی کافراں کیتا ایہو حال
آتش وچ اُبال کے ماریاں گھن سنار
الا اللہ دا سبھ نوں کیتا پیا آواز
ہوئی قدرت رب دی مول نہ لگی دیر
اُٹھ سلامت اُٹھ کے کہندا پھر جرجیس
بولو کلمہ لا الٰہ الا اللہ تمام
دوجی واری پھر اوس کافر غصہ کھا
اوپر تھیں دتا نیاں پیغمبر نوں ڈال
تتی بلا ہی دوسری بہر وچہ دتی مار
نکل وجود دل نبی دی رخصت ہوئی جان
اسیوقت فرشتے بھیجے رب جلال
زندہ ہوئے پھر اوہ قدرت نال خدا
سمجھے اونہاں رب دی ہستی ناچار

تینوں کیوں پھر دستوں کہیا اوس محروم
تینوں اپنے رب نے دتا کتنا راج!
دولت دنیا کسے دے مول نہ جاسی نال
جلدی فانی ہون دا خطرہ مول نہ کا
ایسی نعمت اساں نوں دیسی رب غفور
تاں حضرت جرجیس نے کہیا نال تمیز
رنج مصیبت دُکھ نا جس وچہ ہوسی کا
کدیں زوال نہ اونہاں نوں دیسی رب مجیب
تینوں بھی وچہ جنتاں دیسی رب مکان
سنڈ سپاہی اپنے کہن لگا بے پیر
مرجاوے تاں لاش پھر ٹوٹو خنجراں نال
ہاڈاں اُس دیاں کڈھ کے اگ وچہ دیو جلا
آتش وچہ ڈالیاں ہڈیاں سبھ نکال
چھوڑو لوکو کفر نوں منو پاک خدا
ایہہ پھر بھی کفر تھیں مول نہ آئے باز
اوہ نبی اوس اگ تھیں زندہ ہویا پھر
منوں وحدت رب دی چھوڑ دو کفر خسیس
کردا ہاں میں تساں نوں حق دعوت اسلام
کچھ میخاں منگوائیکے دتیاں سخت تپا
سینے اندر میخ یک ٹھوکی غصے نال
ہتھیں پیریں ٹھوکیاں باقی میخاں چار
بھلکے ہی لاش زمین تے چھوڑ گئے شیطان
لاش نبی جرجیس تھیں میخاں گئے نکال!
کفاراں نوں آکھدا کلمہ پڑھو صفا
کرن لگے پھر غضب ایہ رکھ سبھ پلید

تیراں ہرگز نبی دا مول نہ کھاندا ماس
رانتیں زندہ اونہاں نوں کیتا پھیر خدا
کیسے کیسے نبی تے کر دے ظلم کفار
سکھ وچ تے فقیر تھیں بیچ الحال اٹھین
جدوں فرشتے نبی نوں کھانا رہے کھوا
کل دیہاڑا عید دا جمع ہوسن کفار
رب دی طرفے سبھ نوں دعوت کرنی جا
فجری حضرت اٹھ گئے آئے امن امان
ویکھ نبی نوں کافراں کہیا ہو بیکل
پچھر توں دکھوں کس طرح آیوں زندہ ہو
اسے حالت عدم تھیں کردا اوہ وجود
پاس تساڈے بھیجیا تینوں رب جوا
سن کر اگوں کافراں کڈھیا ایہ آواز
جادو دی کوئی کھیڈ ہے تیرے پاس کمال
انہاں کرکے اسانوں ہووں آپ فرار
سنتھیں پچھے پھیر اوس کافر شاہ بدکار
آکھن لگا اونہاں نوں اپنے پاس بلا
بہتی دولت تسانوں دیساں نیں انعام
ساڈے اگے کم ایہہ مشکل ہوں نہ کا
کافر کہندا مجھ نوں کھول سنا و حال
کہیا جادوگراں نے گال پاس ویہو منگا
تاں پھر کافر اونہاں نوں گال وی نی منگوار
اوسے ویلے ہو گئی دو ٹکڑے اوہ گال
اونہاں بیلاں نال پھر وا میا اونہاں ہل
اوسے ویلے فصل کے ہوئی پک تیار

ہتھوں اوب کما ئیکے بیٹھ لیے سبھ پاس
آن فرشتے حکم تھیں کھانا گئے کھوا
رب جو آئے جنہوں کیہڑا سکے مار
رب جہاندی بکلیں خنگل کیہوں دیہو ڈبن
کہندے یا مقبول رب کیتا حکم خدا
تساں بھی اوتھے جاؤ نا موجب امر خدا
اتنی آکھ فرشتے واپس گئے سدھار
لگے آ کفار نوں رب دا حکم سنان
تیراں اگے چیر کے سٹیا تینوں کل
حضرت کہیا رب نوں مشکل ایہہ نہ کو
اینویں اوہ موجود تھیں کر دیندا نابود
منو توں وحدت اوس دی کلمہ کہو صفار
معلوم ہوندا اسانوں ہیں توں جادو ساز
کر دیندا ہیں کور توں ساتوں جادو نال
سمجھ نہ آوے کسے نوں کیا کیتی اس کار
جمع کیتے ہر ملک دے جادوگر مکار
اس پھر جنہیں نوں جادو کوئی چلا
ایہہ گل سن کے آکھدے جادو ساز تمام
فکر نہ رکھو الینوں ولوان ہنے اوڑا
مارو گے جر جنہیں نوں تیری حکمت نال
ساری حکمت تسانوں آکھیں ہاں دکھا
منتر پڑھ کے گاؤ دے کن وچ دتیں چلا
ٹکڑیاں دے پھر بیل دو ہن گئیو تھاں
گڈی کنک شتاب پھر جمی اوسے پل
وڈی گاہی ہیا آٹا خوب سنوار

روٹی اوسے کنک دی کھاندی ترت پکا
کہندا جادوگر انہوں کافر ہو مشہور
دتا جادوگراں پھر پانی کرکے دم
پچھیا جادوگراں نے دسو ہن احوال
حضرت کہیا پیاس تھیں ہلسیاں بڑا لاچار
ہویا ہیں آرام ترت ٹھنڈا پانی پی
کہیا جادوگراں نے ہیں توں وڈی بلا
جیکر کوئی ہورا ہے پیدا وچہ جہان
علم تمامی سحر دا تینوں جاپے یاد
تیرے نال برابری ساتھوں ہوں نہ ہو
کافراں بھی ساحراں دتا ترت جواب
اس گل وچہ جرجیس دی شہرت ہوگئی ہور
کافر دا اس بات تھیں ڈریا دل جبار
ٹھیک تسیں جرجیس نوں لیسو مار ضرور
پڑھ بسم اللہ نبی نے پیتا سو ہن ہمہ
کیا جیہڑ نظر ہی آئیا سدے بہتوں نال!
دتا تینوں تساں ایہ پانی ٹھنڈا آکھ کار
بھلا کرے رب تساں نوں ٹھنڈا رکھے جی
جیہڑا پانی ندھڑا اپھولی کے لیا پچار
ہن تک دسدا ایتھے نہ ملیا کسے ہر تاں
ہیں توں جادوگری وچ ساڈا اکھی استاد
تیرا اور اسانڈا جادو ٹرسے نہ کو
اِتھے کم نہ آوندا ہی ساڈی سحر کتاب
سر کوئی لیکھے فقیر ایہ ہے کا صاحب زور

معجزہ حضرت جرجیس علیہ السلام

اک عورت آئی نوں ہکدن کرے سوال
ترگیسر کے گھر وچہ آہی بختہ گال!
اوہ بھی حضرت مرگئی ہیں ہوئی آتنگ
کرو دعا اوس واسطے یا محبوب خدا
سن پیغمبر رب دا کہندا عورت نوں
اوس گاں دے بچہ جو سے لے ٹرے تمام
ماریں اوپر اونہاں دے عاصا ایہ اوکھا
اوٹھ کھلوتی ترت اوہ زندہ ہوئی فی الفور
اوسے ویلے رب نے زندہ کیتی گاں
سی اوس کافر شاہ دا خاص اک وزیر
اوسے ویلے ترت اوہ لے آیا ایمان
یا حضرت میں عاجزہ ہاں بڑی کنگال
دودھ اوسدا میں بچڑے ٹکڑا کھاندیاں
فاقے اندر ہوگئے بہتیں کتنے ڈنگ
گاں میری اوہ منتاں کیتیاں ویکھے رب جوا
لیجا اپنے نال ایہہ عاصا میرا لوک
جمع کریں توں ونما نہوں جا کے اکوتام
ناں لے کہیں او لوکوں جرجیس نال خدا
تاں اوس عورت جا کیتا اسے طور
ڈٹھا گیا ایہہ معجزہ اندر شہر ہر کوئی تاں
خبر سیتی جا اوسنے ہوگئی تا شہیر
چار ہزاراں ہور کئی ہوئے مسلمان

خبر سنی جد اوہناں دی اوس مکار پلید
سہناں نوں سدوائیکے کیتا یکڑ دا شہید

معجزہ دیگر

داویانہ دے لشکروں آہا یک سردار
بھارا منکر نبی دا سخت پلید مکار
یک دن اوہ حضرت نوں کہندا پاس بلا
نبی تُوں سچا نبی ہیں معجزہ کوئی دکھا
نبی کہیا کس طرح دا معجزہ کراں عیان
تاں پھر اگوں آکھدا اوہ کافر شیطان
جیس کرسی تے اوہ بیٹھا ہاں نی انجال
چارے پاوے اوسدے بن درخت کمال
ہوون سارے مختلف اکو قسم نہ ہون
وکھو وکھرے سبھ تے میوے لگ کھلون
جسدے بیلے ہیں اوہناں دے میوے لیساں کھا
جاناں گا پھر تدھ نوں سچا نبی خدا
اور پھر میرے رب دے لئے آواں ایمان
نالے مناں تدھ نوں ہوساں مسلمان
سن کر اوسدی بات ایہہ کہیا نبی غفور
رب میرے وی قدرتوں ایہہ گل کجھ نہ دور
اوسے ویلے نبی نے کیتی پھیر دعا
چارے پاوے اوسدے کیتے سبز خدا
وکھو وکھرے رکھ اوہ چارے ہوئے تیار
کرسی ساری رب نے کر دتی گلزار
ایہہ پھر بھی اوس نے نا آندا اسلام
میوہ دانہ کھاتے کے کیتا سبھ حرام
اسے تھیں پچھے ظلم ایہہ کیتا شاہ مکار
تانبے دی یک اوس نے تیلی گاں تیار
وڈا سارا اوس دا پیٹ عظیم بنا
گنبد یک نالے تیل تھیں دتا سبھ بھرار
وچہ اوسدے صحابیاں نوں نال ظلم دے ڈال
سٹیا اندر جنہ دے ڈاڈھی آتش بال
قدرت رب دی اوس وقت ایسی ہوئی آر
سخت اندھیری رب نے دتی تریت گھلار
چاروں طرف جہان تے چڑھ گئی کالی رات
ڈگ ڈگ اوہ ویراہا نلے مرن لگے کمذات
بجلی اوتوں کڑک کے کردی مارو مار
گھبرائے لوک سبھ دیکھ انھیر غبار
کتنے دن اس قسم دا گیا انھیرا ہو
اندر دن تے رات دے فرق نہ جانے کو
حضرت میکائیل نے حکم رب تھیں آ
گڈھ کے گاں اوس جنہ تھیں سٹیہ دتی ڈھکا
پایا پیٹ اوس گاں دا ایسٹھ ڈگن دینال
امن سلامت نبی نوں دتا رب نکال
ہویا دور جہان تھیں جد دوں انھیر غبار
پھر جا اناں کافراں کہیا نبی لیو کار!
کلمہ آکھو کافرو منوں سچا دین
وچ وحدت رب دی آنوں پک یقین

سے آہن اسمان تول اور خدا دے حجب
سن کے عورت حکم ایہہ ہوئی مسلمان
اوسے ویلے نبی نوں موذی نے پکڑا
وچہ اکلی کوٹھڑی اوسنوں دِتا ڈک
کھانا پینا نبی دا کیتا بند تمام
قدرت رب کریم دی ایسی ہوئی آ
اوس کوٹھے وچہ تھم اک آہا خشک کمال
لگا اوہ اوسدے میوہ قسم ہزار
انار ربا ہر اوسدی آ ھکی خوشبو
اوس عورت نوں جدوں ایہہ معلم ہویا حال
دا دیا نہ ملعون نے سنی جدوں ایہہ گل
کوٹھا اوسدا آ ٹیکے دتوس سب پٹا
پکڑ نبی جرجیس نوں غصے نال لعین!
سخت شکنجہ لوہے دا دتا سر نوں چاڑھ
خاک ہوئی اوہ لاش جاں سٹی وچہ دریا
اے دریا اس خاک نوں رکھیں امن امان
کافراں نے بھی غیب تھیں سنیا ایہو آواز
امن سلامت ایسنوں باہر ویں نکال
تے دریا نے رب دا آندا حکم بجا
جد دریا وں نکلیا زندہ ہو جرجیس
رل مل سارے نبی نوں کہن لگے جھوٹ
نبی کہیا ایں کراں نال لیا کم پدر تب
اندر سارے شہر دے کردا تسا ہور
سن کے شاہ ملعون بھی ہویا خوشی کمال
کہندا ایسکے پاس ہن چل کر دو آ رام

اکھیں دو بیماریاں دور کریسی رب
سنیاں شاہ ملعون نے سارا ایہہ بیان
اوس عورت دے گھر دے وچہ دتا قید کرا
باہروں جندرے مار کے کیتا ڈاڈھا اک
مدت کوئی دیوے ایسنوں پانی ہور طعام
جس کوٹھے وچہ قید سا ہویا نبی خدا
ہویا سبز درخت اوہ قدرت رب دی نال
کوٹھا سارا رب نے کیتا باغ بہار
ارلے پرلے لوک سب گئے تعجب ہو
اگے نالوں اوسدا ہویا یقین کمال
غصے ہو کے آوندا نال قساوت جیل
سکا سب درخت اوہ جیونکر اگے سا
متھیں پھیر ماریاں میخاں او پر زمین
پانی نبی وفات جاں لاش وتی اوہ ساڑ
غیبوں اوس دریا نوں آئی ترت ندا
مت کے اسنوں گالکے کردیویں نقصان
اے دریا اس خاک نوں مت کے کریں گداز
ضائع کریں نہ ایسنھیں ہرگز اک رواں
زندہ اوس خاکستروں ہویا نبی خدا
دیکھ تعجب ہو گئے کل کفار خسیس!
لوں بھی لوں جابتا ندی کرے دلوں قبول
نال پھر انہاں کافراں کیتا ہور فریب
ست لوں جا جرجیس تے کرسی نج منظور
گھر اپنے جرجیس نوں لے آندا اوس نال
پچھے غیب قصور جو کر دو معاف تمام

گھر اوسدے آ نبی نے پڑھی نماز عشار
ایسی خوش آواز تھیں پڑھی نبی تورات
ایپر اتے نہ خبر ایہہ یا نبی گناہ مجہول
پھیر اوہ بڈھی عاجزہ عورت مسلمان
جس لڑکے واسطے کیتی نبی دعا
باقی اوسنوں رہندیاں ہین مرضاں دو
یا نبی اللہ تساں جو کیتا سی اقرار
دو مرضاں رب وسدیاں اگے کیتیاں دور
گنگا ہے ایہہ لکھ تھیں مول نہ کردا گل
کر دعا اس واسطے یا مقبول خدا
تاں پھر حضرت طفل نوں کیتا ایہ فرمان
اوسے ویلے بولیا گنگا کر لبیک
پڑھیوس کلمہ نبی دا ہویا مسلمان
باقی اوسنوں رہ گیا اکو خلل قصور
اوہ بھی رب دے حکم تھیں ویکھو ہوندا دور
تساں نوں وچ آکھ توں بت خانے وچ جا
گھلیا ہے جبرئیل نے ہینوں تساں بلان
بت خانے تھیں بت اس آندے سب بلا
ویکھو کیا کجھ رب نے بنیاں وتا شان
پتھر دے بت توڑ کے بھجے لین چپلا
انہوں دیل سو نقیروں دلوں جا اس کمال
سنیوں حقیقت بت جاں حاضر ہو سب
تساں اوس سلیم ستا ناراں دکھا حال خراب
بلکے اپنے نساء نوں کہندی پاس بلا
جبکہ اوسدے دین تھیں کرہیں توں انکار

پڑھن لگا توریت پھر اوہ مقبول خدا
عورت اوسدی سوکھی ہوہن اوسے رات
عورت میری کر لیا سچا دین قبول
آکھی جبرئیل نوں ایتھیں سنو بیان
آکھیں تے کہن اوسنوں بخشے پاک خدا
آحضرت جبرئیل نوں کہندی حاضر ہو
صحی سلامت ہووسی ایہہ لڑکا بیچارہ
دون کاران ہین پھیریں آئی پیش حضور
نالے ہے ایہہ لنگڑا مول نہ سکدا چل
ایہہ بھی مرضاں اسدیاں دور کر رب دنجا
بول خداوے حکم تھیں کھول کتابے زبان
نال ادب دے نبی نوں کہے سلام علیک
نال دعا جبرئیل دے بخشی رب زبان
ہے سی لنگا طفل اوہ ٹرنے تھیں معذور
حضرت کہیا لڑ کلیا اوہ کتھا لی چل
حاضر ہو وہ چل گئے پاس رسول خدا
اکھ گل تک کے لنگڑا ہویا اٹھ دوڑان
سارے اگے نبی دے آئے سیس جھکا
تساں نے بھی جھبانداں من لیا فرمان
لنگیاں نوں پھر رب تھیں کیوں نا لیہہ دورا
ہیں لنگے نوں مصطفٰے آئے راستی نال
توں بھی جبرئیل نے وچھڑی جھنڈ دے رب
لوکاں تائیں آکھدی کلمہ پڑھ کتاب
اوہ بھی جبرئیل دے جلد ایمان لیاندا
تساں دا انگوں کرے گا تیرا حال خدا

کہیا شاہ ملعون نے بیگم اپنی نوں
ستانوں ستر برس تھیں معجزے رہیا وکھا
بیگم کنہی ازل تھیں جیہڑے ہون پلید
وچہ نصیباں جنہاں نوں دوزخ لکھیا رب
بھاوس طرف اونہاں دی آون کتی رسول
مینتے اور رب دا ہووے فضل کمال
اکھ گل سن کے جوش وچہ آیا سخت پلید
او سختاں تکھے نبی نوں کرن لگا آ تنگ
یا رب کتنے برس میں جھلیا دکھ کمال
رہن ہیں عاجز ہو سکے منگاں ایہ دعا
نازل کر کفار تے اپنا قہر عذاب
ہوئے مسلمان جو دلوں ایمان لیا
اوسے ویلے نبی دی ہوئی دعا قبول
بجلی دا انگول کڑک کے ڈھہی یکبار
کیتی سے جبرجیس نے شاید پڑھی دعا
اکھ گل کر کے کافراں دا ہی تیغ اٹھا
جیہڑے شہادت مرتبہ جا سیا اوس مقبول
بخشی خالق پاک نے خاص شہید دی موت
اوتے ہی جو قہر دی آتش سخت کمال
سنے مکاناں اونہاں دی بیٹھی رحم خدا
بنیاں دے حق جنہاں نے کیتا اخیال
کیا کیا ظلم کفار نے کیتے ہو مغرور
یکسے واری سب دی رب اوہنائی ڈھوڑ
باقی جیہڑے ہزار جو آہے مسلمان
جنہاں رب رسول دا آندے حکم بجا

ہکو معجزہ دیکھ کے نبیاں دسنوں توں
ایہ من تک اسانوں دل تے پیا نہ کا
کیونکر سچے رب دی منن اوہ توحید
جنت طرف نہ ہول اوہ جاون کس سبب
دکھن لکھاں معجزے پک نہ منن ہوں
ہوئی مسلماناں ہیں یکسے معجزے نال
ستولی دیکھے وسنوں کتنا رت شہید
حضرت تے پھر رب تھیں نئی شہادت منگ
موجب تیرے حکم دے صبر کیتا سر حال
موت شہادت بخش توں مینوں پاک خدا
اپنے لئے قربان سر کر دے سب خراب
رہن سلامت اونہاں نوں فضلوں نشن بچا
غضبوں آتش قہر دی کیتی رب نزول
ڈٹھی جبدم کافراں کہن لگے مکانا
تاہیں ساڈے ورا کھیجیا قہر خدا
پکڑائی جبرجیس دا کیتا سبس جدا
اوسے طور خدا نے کیتی عرض قبول
جے لکھ رسال جیہے اوڑک ہونا فوت
ساری فوج کفار دی سڑ ہوئی اُشال
پک پل اندر قہر تھیں دتے سڑ اوڈا
اوڑک پکڑن اونہاں نذرا مینوں سنو احال
پکڑ لیا جاں رب نے بلوچہ تیکھے جور
کر کے ظلم بچا دے کوڑ دے لوکا کوڑ
بچ گئے اوس عذاب تھیں سارے اہل ایمان
کیوں نہ رکھے اونہاں نوں قہروں رب بچا

تاں اوس بی بی رکھیا رستہ کول چھپا
نیندر دے وچ اونہاں ضعفوں بدلا اوس حساب
بی بی کولوں پچھیا ایدہاں مینوں کیں
خفا نہ ہونا مجھ نے بڈھاپے ہیں تاں
زور ازماون واسطے کیتا ہیں ایہ فریب
حضرت کہیا رب دا ایتھے فضل کمال
بی بی طاقت دیکھ کے گئی تعجب ہو
حضرت کہیا جاں توں دل اپنے وچ خوب
گذر گیا اوہ برس جاں پھر ہیا دوہاں نال
پھر بھی یک سنار نوں کر آیا قتلام
بی بی نوں آکھدا قاصد ہک مجہول
نا ہتھ داؤ سنوں بنہ کے گھلیا ساڈے پاس
بی بی کہیا او سنوں پایا اسی ہیں جاں
سن کے ساری خبر ایہہ وستی دنج تحریر
بھیجو نیلے شمعون نوں نیندر کریسی زور
سن عورت شمعون دی کیتا ایہو کم
اوٹھیا جاں شمعون پھر ڈٹھا اوس احوال
بی بی کہندی آپ ہیں پایا ایہ بھی تاں
اوٹھیا جاں شمعون پھر ستہ پران ہلار
پہونچی شاہ ملعون نوں ایہہ بھی خبر تمام
اس گل تھیں مردود اوہ بہت ہویا دلگیر
لوہے دے زنجیر بھی سٹے اوس توڑا
بی بی نے پھر شاہ نوں آکھ گھلی ایہہ بات
میری طرف نہ بھیجنی ہرگز کوئی چیز
پکڑن گھر شمعون جاں آیا کرکے جنگ

گھر اپنے شمعون جاں راتیں سنا آر
فجر ہوئی تاں جاگیا اوہ مقبول جناب
بی بی اگوں آکھدی ایہہ کم کیتا میں
دیکھاں رسا تساں تھیں ٹٹدا ہے یا ناں
دیکھاں کتنی تساں نوں قوت بخشی رب
ایہو گل کرکے توڑیا رسا جلدی نال
دنیا اندر تساں دا ثانی ہور نہ کو
امر نیاں ہیں کیسے تھیں نا ہوساں مغلوب
لڑیا جا شمعون پھر کفاراں دے نال
مگروں اوس ملعون نے بھیجیا پھر پیغام
ہن تک تدھ شمعون نوں قتل نہ کیتا مول
جا کے ساڈی فوج وا کر آیا پھر ناس
ایپر رسا توڑ کے نکل گیا فی الحال
پھر اس شاہ ملعون نے بھیجیا ہک زنجیر
جکڑیں ایسے نال توں پھر نہ سکے توڑ
ستے نوں زنجیر اوس پا دتا یک دم
کہندا مینوں جکڑیا کس زنجیراں نال
دیکھاں ایہہ ہن تساں تھیں ٹٹدا ہے یا ناں
ٹٹ گیا زنجیر اوہ ہلو حرکت تھا
ٹٹ گیا زنجیر اوہ کوئی نہ بنیاں کام
کہندا ہن شمعون دی کیا کریے تدبیر
اس تھیں پختہ ہور کی بھیجاں ہن اس دا
چپ رہو ہن تساں دی کوئی نہ چلدی گھات
آپے ہن شمعون دسی کرساں ہن تجویز
بی بی اگے پھولیاں باتاں رنگو رنگ

اپنی قوت زور والیتا حال بیان
سُن سُن باتاں آکھدی بی بی اگوں بول
لوہے دے زنجیر بھی ویکھے ہیں آزمائے
ایسی بھی کوئی چیز ہے جو نہ سکو توڑ
بی بی کہیا تساں کہیں بھیدی ہاں میں تاں
حضرت نے پھر اوسنوں کہیا نال کھجور
بدن میرے دے وال یا مہر ہو دو کر کے
اوسدے اوپر جیہسی میرا زور نہ کار
رات ہوئی تاں اوسنے اوہی کیتی کار
نیندر وچہ شمعون دے گٹھے سر دے وال
فجر ہی حضرت نیند تھیں جلد ہوئے بیدار
پھر بھی عورت لوگ گئے دتا اوہا جواب
اُسکے اوپر ایسا ہندا ہوں نہ چلے زور
اگے جے میں تساں نوں بدہا کتنی وار
ہن کیوں آکھو مجھ نوں آپے لیؤ توڑ
حضرت کہیا جھگڑیں ہن ہیں لاواں زور
آخر دلوچہ سمجھیا عورت جاں ہر سول
جلدی ہی شاہ ملعون نوں بھیجیا اوس پیغام
بھیجیا اوس ملعون نے ستر سوار ہزار
جائے اوسکے دلو نے ہتھ تے پیر ڈٹہا
باقی اوسدی لوتھ ہوئے گول مکھول
سُن فرمان پلید دا آئے اوہ فی الفور
کٹ دتے دو ہتھ بھی نالے دوہویں پیر
اوکھڑے اوپر اسکے آناہی لوکاں اوتھا
کافر جو اس شہر وچہ رہندے ہن ملعون

جیونکر قتل کفار نوں کیتا وچہ میدان
بے شک صاحب بہت منزور تساڈا ڈھول
اوہ بھی تساں توڑ کے دتے سبہ اوڈا
حضرت کہیا تدہ نوں تکیہ دہی کی لوڑ
جیز زور آور تساں تھیں تون کوئی یا ناں
ٹٹ نہ سکدی ایساں تھیں ہر یک ایسی چیز
جیکوئی میں نوں انساں تھیں سمجھ رسّی ٹٹے
بی بی سن کے بات ایہ لئی دلے وچہ یار
جس ویلے گھر آئے کے ستا نبی غفار
رسّی وٹ کے نبی نوں بنہ دتا اوسی نال
عورت کولوں پچھیا کس کیتی ایہ کار
حضرت کہیا کھول توں اسدے بند شتاب
عورت اگوں آکھدی آپے لیؤ توڑ
آپے تسیں توڑ کے نکل گئے یک بار
تاں میں بیشک تساں نوں جاناں وہنا زور
بل جاون یک لخت سبہ بدن میرے جو زور
ہن ایہ قابو ہو گیا نکل نہ سکے سولا
پکڑ لے جا شمعون نوں ہو گیا حکم تمام
اسواراں نوں حکم کہیا اوس پلید مکار
نک لے کن زبان بھی اکھیں وہی کڈ کڈ
او کڈ دے اور اسدے اگوں ہیر کرول
جیونکر اوس نے کہیا سی کیتا اوسے طور
ودہیا نک تے کن بھی پورا کیتا تیر
اگے شاہ ملعون دے حاضر کیتی آر
ڈٹھی اوہناں آسکے لوتھ جدوں شمعون

آئیو آپ تمام اوہ بول اُٹھے یک بار
کوئی آکھے مجھ دا مار یا اُس بھرا
کوئی بھتیجا آکھدا کوئی کہے داماد
سُن سُن باتاں سبھ تھیں کہندا اوہ بدکار
مارو بالکل ایسنوں دیکھے کوئی عذاب
بالا خانے سیڑھ جو وگ دا ہے دریا
ایہہ پھر بند نہ ایسدے ہرگز کھولو مول
سُن کر جلدی کافراں وتا سخت عذاب
اوسے وقت خدائے نے بھیجیا جبرائیل
جا حضرت شمعون دی لے تُوں جلدی سار
کیتے جدا کفار نے جوڑ سبھے اعضا
ناڑے اوس دی لاش تھیں کھول حقانی بنا
سُن فرمان جناب تھیں حضرت جبرائیل
وڈھے ہر مسکین ظالماں جو ساکے اعضا
رسی دے اوہ بندھیں دتے سبھ نکال
کہیا پھر شمعون نوں جبرائیل پوکار
جا کے اوس ملعون دے کوٹ حصار ڈھا
جتنے ظالم شہر وچ ہیں کافر چنڈال
سُن حضرت شمعون نے کر کے یاد خدا
پٹے تمام زمین اوہ حکم خدا دے نال
غرق کیتے رب قہر تھیں سارے بے ایمان
نا اوہ رہیا شہر نا اوہ کافر ملعون
اس تھیں پچھے گیا پھر گھر اپنے مقبول
آیا حکم جناب تھیں جبرائیل و میکائیل
نال سکھا وٹ کافراں کیتا اس قصور

آگے شاہ شمعون دے کر دے زاری پکار
کوئی اپنے باپ دادھو دے اکرڑا آر
اسی طور تمام اوہ کرن لگے فریاد
ابھے نہ ایسدے بدن تھیں نکلی جان ہنجار
بالا خانے اوپر لے گئے پھیر ہو شتاب
اوپروں اسدی لاش نوں سُٹ چھوڑیو نوگا
بدن تاں ہویا ندی وچ سٹو منہ بے شُول
وچ دریا دے مارنے سُٹیا وچ شتاب
حکم سنایا اوسنوں خالق پاک جلیل
وچ دریا دے اوسنوں سٹ گئے کفار
کن انکھیں سٹھ پیر کھی سبھ درست نبار
زندہ ہو کے ندی تھیں نکلے قدر بلند
فوراً آکے حکم دی کر دتی تعمیل
آیو اپنی جگہ اوہ دتے سبھ لگا
زندہ ہویا پھیر اوہ قدرت رب دی نال
قوت تینوں رب نے بخشی ہے بسیار
کھوہ تمام زمین تھیں سٹو وچ دریا
سنے مکاناں سبھ دی دیہو بیخ نکال
سنے کفاراں شہر اوہ وتا سبھ اُڈار
اوٹی کر کے ندی وچ ڈال دتی فی الحال
باقی رہیا نہ اوہناں دا ہرگز نام نشان
سبھ دی بیخ اکھاڑ کے شکر کیتا شمعون
بی بی تائیں جا بکے کرن لگا مقتول
قتل نہ کریو اسنوں کہیا رب جلیل
ناقص عقلوں ہوندیاں ہونہاریاں باجھ شعور

آکھے لگن بغیر ڈرے جویں سکھا ڈرے کوئی
اِس بھی آکھے اوہناں دے کیتی نہیں خطا
قسمیں بھی اسد دے قتل واقصد نہ کریو مول
الحضول تک ایہ ذکر ہے وچ قصص الانبیا
بعض کتابیں آؤ ناں اہور ہی طرح بیان
لکھیا اندر اوہناں دے ایس طرح مضمون
کر گئے نبی خدا ایدا اوہناں لکھیا مول
زاہد عابد پارسا بند نیکو کار ہو
بخشیا رب نے اوہناں نوں قوت زور کمال
نال کفاراں جا کے کردا جنگ جہاد
آخر عورت اوہناں دی بلکے نال کفار
زنا کر کے اوسنوں دوجی وار خدا
وچ عبادت ربدی رہیا فا ہزار
مجمل الحد تاریخ دا لکھیا ہیں احوال
جو جو دوست ربدے اگے گزرے ہین
موسٰے تے شمعون تک جو جو نبی کمال
نال اوہناں دے کافراں کیتے کئی ستم
سبھناں نوں رب فضل تھیں رکھیا آن امان
کیا کیجیے لیتی دشمناں حضرت عیسیٰ نال
باپ بناں رب اوسنوں آندا وچ جہان
بہتیراں معجزیاں اوسنوں بخشی رب
سنگی اوپر چاڑ گئے اگلے دن ایدا
ذکر تمامی اوہناں دا ہیگا طول طویل
بھیجی اوپر اوہناں دے رب کتاب انجیل
جیہڑی نکر رب نے اوہناں نوں دتا شان کمال

اسنے اندر اوہناں نوں نہیں عقل دی بو
سو تھیں اپنے فضل تھیں ولی بخش خدا
اللہ بخشنہار ہے توبہ کرے قبول
جویں پڑھیں فقیر تھیں دتا کھول سنا
جیہوں تفسیر مرادیہ مورد غیرہ جان
سی یک ولی خدا ایدا ایہ حضرت شمعون
اندر اسرائیلیاں سی ایہ یک مقبول
وطن مبارک اوہناں دا آہا سوڑ بار
اندر سالے دے اک ڈیرے سی پڑھ اکمثال
وہاں روزہ راتنوں کرے خدا نوں یاد
بت مرادیا اوہناں نوں کر کے ملک تکرار
ہزار مہینہ ٹھیکی کیتی ہوئے سلطان
دشمن اوسدے رب دے لیکے مار جوار
اگوں ستم رنیوں کیہڑ نکرا ضبطی حال
نال اوہناں دے کافراں ظلم نہ چھوڑیا کور
پڑھ کے اس کتاب تھیں ایہہ اوہناں دے حال
تھیں نکر اوہناں صبر تھیں او جالیا ایہ دم
کافر دشمن اوہناں دے کیتے مار ویران
کس کس دا اس تھول کے تھیوں سال حال
یوسف دی گزار دے وچ لکھیا ہو کے بیان
قوم سبھو دا لہادا لکھو [illegible]
رب کیے اپنے فضل تھیں اوسنوں لیا بچا
ہو ڈرے اس کتاب دے وچ ناں اوسدی تفصیل
اندر دوہاں رسلاں پایا شان کمال
انہیں چاہیے اوہناں دا خوب مفصل حال

جے ہن باتفصیل ہیں لگاں کرن بیان — ہوجاوے گی حجم وچہ ایہ گلزار کلاں

جیکر تھوڑا ذکر ہیں لکھاں کر منقول — پڑھنے والے آکھسن کچھ نہ تیتس مول

آیا اسے واسطے مینوں ایہہ خیال — لکھنا چاہیے اونہاں دا اوکھر اکل احوال

جیکر مینوں زندگی بخشی رب غفار — دوجھری ہک بناوساں علیحدی وی گلزار

ذکر رسولاں اسجا رکیتا ختم پذیر — اگے کہف اصحاب دا حال کرے تحریر

قصہ اصحاب کہف

قصہ کہف اصحاب دا آیا وچہ قرآن — کامل قدرت آپنی کیتی رب بیان

اس قصے وچہ مختلف ہین کئی اقوال — کتنے قسم روایتاں اس وچہ طول طوال

اسیں تھوڑا ذکر ہیں تینوں دیاں سنا — اصلی مطلب جنہاں ہووے خوب ادا

دقیانوس ہک بادشاہ آہا وڈا شریر — اندر ملکے روم دے رہندا او بے پیر

فوج رعیت اوسدی آہی باجھ شمار — کافر کردا خلق نوں زوری اوہ مکار

لوکاں تھیں پوجاوندا اپنا بت بنا — آکھے پوجو مجھ نوں میں ہاں تساں خدا

لڑیا اوسدے نال آ شاہ کوئی ہک ہور — اوسنوں اس مردود نے ماریا کر کے زور

باقی بیٹے اوسدے آہے چھ کھرا — اونہاں نوں اس پکڑ کے نوکر لیا بنا

رکھے اپنے پاس اوہ دقیانوس شریر — بعضے آکھن اونہاں نوں کیتا خاص وزیر

جاں کجھ مدت رہے اوہ ڈٹھا بسیار احال — جیونکر اوس مردود دا آہا چلن چال

شرک سکھاوے سبھنوں ظلموں اوہ شیطان — زور دھنگانے خلق نوں کروالے ایمان

جسجا گہ کوئی سنے اوہ مومن اہل توحید — زوری اوسنوں پکڑ کے کافر نے پلید

رب سداوے آپنوں اوہ کافر مردود — لوکاں تائیں آکھدا مینوں کرو سجود

بت بنا کے اپنا رکھیا اوس مکار — پوجا اوسدی سبھنوں سدا اوہ بدکار

جو کوئی اوسدے پوجنوں کردا سا انکار — مارے اوس غریب نوں ظلموں کر سنگسار

رہندے سن وس کول جو اوہ چھ نوکر جان — قائل اوہ توحید دے آہسن مسلمان

اونہاں وچوں اکس دا معلم ہویوس حال — رکھا ہے ایمان اسے رب دی وحدت نال

پکڑ منگائی اوسنوں دقیانوس پلید — سولی اوپر ٹنگ کے لگا کرن شہید

پنجواری اوس ٹنگیا سولی اوپر چڑھا
سُولی نے بھی اوسنے رکھی ہیوے زبان
آخر وقیانوس نوں ہویا جد ول یقین
کیتا قید پلید نے اوسنوں کر مجبور
باقی اوسکے ہور جو آہے پنج کھیرا
کر مصلحت آپ وچہ سارے نیک صفات
کراں عبادت رب دی جا کے کسے مقام
رستے اندر رب نوں عرضاں کرن تمام
کرن روایت جد ول اوہ گئے رہنوں سوار
ویکھ ایالی اونہاں نقش تکھیا حال بیان
کہیا اونہاں ایالی نوں چلے طرف خدا
سن کر بات ایالی اوہ بہت ہویا خوشحال
بعضے لین ایالی اوہ آہے وقت چار
کیتا اک ایالی وار اکہا ہے سچی جان
کتے نائیں دیکھ کے کیتا اونہا خیال!
اسیں تڑے ہاں لنس کو چوری جان بچا
جکن لگے اوسنوں پتھر ولے بار
زخموں زخمی ہو گیا ماراں پتھراں کھا
آخر اوسنوں رب نے دتی صاف زبان
بس خدا دے تسیں ہو بندے تابعدار
جدی بندگی واسطے چلے تسیں تمام
بلکہ نوں پتھر مار کے تسیں نہ چکو دور
بھونکاں نا ہیں ہوں تسا دے نال
سن کر باتاں اونہاں نوں آیا ترس کمال
نال محبت اوسنوں وار دوار اوٹھا

پنجے واری اوسنوں رب نے لیا بچا
اللہ واحد نال ہی لے آندا ایمان
مروانا ہیں ہوں ایہ بندہ صاحب دین
دین نہ چھڈیا اوسنے قید کیتی منظور
رل مل اونہاں اوسنوں قید ڈل لیا چھوڑا
دوروے وقیانوس کھیں نسٹھے راتوں رات
ایہہ مردود نہ اسانوں دیندا ایں آرام
ثابت رکھیں مالکا ساڈا دین اسلام
راہ وچہ ملیا اونہانوں اک ایالی ہور
دسّو یارو تسیں ہیں کتھوں ہو کے روان
جسنے اپنی قدرتوں کیتے ارض سمار
بکریاں نوں چھوڑ کے اوہ بھی رلیا نال
واللہ اعلم رب نوں معلم اصلی شمار
اوہ بھی ایڑ چھوڑ کے ہویا نال روان
ج کر اسے طور ایہ آیا ساڈے نال
منت کرے اُچا بھونک کے دلیوے ایہ پکڑا
اسیں مڑیا موں نہ اوہ کُتا ہوشیار
پتھر کھی ہر گز اونہاں کھلیں ہویا نا جدا
آکھن لگا بول کے مارو نہیں جوان
ہیں کبھی اوسے رب دا ہاں پاک پیدا وار
ہیں بھی اوسے رب دی رکھواں طلب مدام
لے چلو مسکین نوں اپنے نال ضرور
جتھے رہسو تساں دا ہسا ئیں رکھوال
گئے نائیں چاک کے لیگئے اپنے نال
آ رہے پاک پہاڑ تے اوہ مقبول خدا

اجراں تائیں رات کبھی ہوئی ختم تمام
تاں جا اوس پہاڑ وچہ نظر پئی اک غار
بھج بھج ساری رات اوہ تھک ہوئے بیحال
لیٹ رہے اوس غار وچہ کرکے یاد خدا
سُتیاں سُتیاں اونہاں نوں اندر اوسے حال
جیویں ذکر وچہ قرآن دے دتی خبر خدا

اٹھن لگے بیٹھ کے کریئے ہن آرام
وڑ بیٹھے اوس غار وچہ اوہ سب نیکو کار
نالے دقیانوس دا اہا خوف کمال
یار ربا اپنے فضل تھیں سانوں لئیں بچا
گذر گئے وچہ غار دے تن سو تے نو سال
اندر صورت کہف دے دیکھو آیت آ

وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ۝

یعنے اپنی غار وچہ رہے اوہ تن سو سال
کتا بھی اوہ اونہاں دا رہیا اونہاں دے کول
جاں پر دقیانوس نوں معلم ہویا حال
جا چھپے اوس غار وچہ دسیا کسے شریر
اوسے فیلے لینے لوکر تجھ بھیجا
بند کرائی غار اوہ غصے ہو مجہول!
جنہاں اوسدے حکم تھیں بند کیتی او غار
چوری چوری اونہاں نے تختی پاک بنا
وچہ فلانے سنہ دے وقت فلانے شاہ
ستمگر ظالم بادشاہ غار کرائی بند
ایہہ کیفیت اونہاں نے لکھی مخفی طور
پا کے کندھ حساب اوہ لوکر گئے سدھا
اوس تھیں پچھے ہور پھر ہوئے کتنے شاہ
پھیر ہویا اک بادشاہ عادل نیکو کار
نام مبارک اوسدا آہسی عبدالرحمٰن
بُت تمامی ڈھاہ دتے اوس نے کیتے چور
اندر اوسدے عہد دے خالق پاک غفار
ستے من جس غار وچہ اوہ رہندے مقبول

ہور زیادہ نو برس کیا رب جلال
ہن جس دقیانوس دی حالت فسال کھول
نس گئے ہیں راتوں اوہ صاحب اقبال
سن کر اوس پلید نے کیتی ایہہ تدبیر
اوپر موہنہ اوس غار دے دتی کندھ لوا
تاں جو باہر پھیر اوہ نکل نہ سکن مول
وچہ نہانے اونہاں نے لیے اک دو یار
کل حقیقت لکھ کے دتی وچہ جڑا
آ چھپے اس غار وچہ بندے ست الٰہ
اوسدے حکموں لوکاں آ پائی ایہہ کندھ
رکھ دتی اوس کندھ وچہ اوہ تختی فی الفور
ہویا دقیانوس پھر لیتا رب قہار
کئی زمانے اوسنوں ہویاں گئے وہا
عیسیٰ وی زنجیل دا سیا اوہ تابعدار
کل رعیت اوسنے کیتی مسلمان
ہو یارب دے فضل تھیں کفر تمامی دور
کامل قدرت اپنی کرن لگا اظہار
کندھ لوائی اوسنے سی کافر مجہول

دسّن سارے اوپرے ہوری طرح مکان
اگے سن اوس شہر وچہ رہندے کل کفار
دیکھ تعجب ہوگیا نویں نویں سامان
ہیسی اگلے وقت دا کول اوسدے دینار
دتا جدوں دکان تے اوسنے اوہ دینار
رل مل سارے اوس نوں پچھن لگے آ
شاید اگلے وقت دا لدھا ہا تینوں مال
سن کر اگوں آکھدا اوہ مقبول خدا
ہے گا میرا اپنا گھر دا ایہہ دینار
جو جو اوسنے اپنے دسے پتے نشان
نہ کہن تیری بات دا آوندے نا اعتبار
جیکر ساڈے شہر دا ہوندوں تو ونیک
یا کوئی تیرا ہوندا ایتھے واقف کار
سن سن باناں اوہ بھی ہوندا اوہوں حیران
ہے سی دقیانوس دا اوسنوں خوف کمال
جھوں جھوں ہولی بولدا اوہے تہانوں شک
جمع ہوئے بہوں آدمی پن کے اچا شور
جدوں کچہری گیا اوہ پھر ہویا حیران
نا اوہ ظالم بادشاہ نا اُمرا شریر
اگے عادل شاہ دے حاضر ہویا جا
سنے کچہری بادشاہ کیتے تعجب ہو
کہیا اوس مقبول نے میں بھی ہاں حیران
بت پوجاوے خلق تھیں اوہ کافر بدکار
ڈر گئے او سکے ظلم تھیں چھپ اسیں جوان
وچہ فلانی غار دے چھپے وچ تمام

نظر نہ آیا اوسنوں اگلا کوئی نشان
ہن سبہ انہوں جاپدے مومن نیکوکار
آخر اک دوکان تے آیا ہو حیران
جتنے دقیانوس دی آہی قرب قطار
لوک تمامی دیکھ کے لگے کرن وچار
کتھوں لدھی مہر ایہہ تینوں سچ سنا
اس سکے نوں گذریاں ہو گئے تن سو سال
مینوں ہرگز کسے دا مال نہ لدھا کار
گھر میرا اس شہر وچہ اوس محلے یار
سنکر اگوں لوک اوہ ہوئے سبہ حیران
معلوم ناہیں اسانوں کوئی تیرا گھر بار
کسے نہ گئے مکان دا پتہ لگاندوں ٹھیک
ناہوں واقف کسے دا نا کوئی تیرا یار
سچ مچ ساڈے وقت دا ناہیں کوئی نشان
ڈردا اُچی بات نہ کرے کسے دے نال
لاہا اوسنوں مال ہے سانوں ہو گیا یک
لے گئے تھانے پکڑ کے اوسنوں زورو زور
او تھے دقیانوس دا ناسی نام نشان
بیٹھے مومن نیک سبہ شاہ امیر وزیر
کل حقیقت آپنی دی بول سنا
سانوں تیری بات دا پتہ نہ لگدا کور
کل تھے سی بادشاہ دقیانوس شیطان
مارد ھنگانے ظلم تھیں کافر کرے مکار
کر منصوبہ رات نوں ہوے نس روان
ہکو رات اوس غار وچہ کیتا اساں آرام

فجر ہوئی تاں جاگھ تھیں ہوئے اسیں لاچار
ڈٹھا آکے شہر جاں ہویا میں حیران
نا اوہ دقیانوس ہے ظالم شاہ شریر
جاں ایہہ حالت اپنی کیتی اوس اظہار
ہے سی عادل بادشاہ منصف نیکوکار
جنہاں نوں تاریخ دا آہا علم کمال
دسو کتھاں کجھ تسانوں ہے یہ معلم حال
تاں پھر رلمل شاہ نوں کہن لگے علما
وچ کتاباں اوس دا آیا ایہہ مذکور
نٹھے سن کجھ آدمی اوس تھیں مسلمان
سنیا دقیانوس دی جدوں اونہاں دا حال
وچ تاریخاں سال خود ڈٹھا ایہہ بیان
ایہہ گل سن کے بادشاہ ہویا ترت تیار
یملیخا نوں ادب تھیں آندا اپنے نال
نیڑے آئی غار جاں کہے یملیخا بول
دساں اگدوں جا کے سارا ذکر بیان
جیکر یوں تسیں سبھ گئے اونہاں دے پاس
جانن نکلے اوہ اسانوں آیا پھڑن مکار
ایہہ گل کہہ کے شاہ نوں آیا اوہ مقبول
مر گیا دقیانوس اوہ ظالم اہل جفار
سانوں بھی اس غار وچ ہوگئے اتنے سال
دور ہوئے سبھ پیغمبر دی دشمن بے ایمان
کرن زیارت تساں دی آیا امیر ے نال
سنیاں کہف اصحاب نے حال ایہہ ذکر تمام
سن خوشخبری الحمد سے اوہ مقبول خدا

گھلیا مینوں ویلیاں کھانا لین بازار
نا اوہ دن آدمی نا اوہ محل مکان
ایہہ کوئی قدرت اپنی کیتی رب قادر
رل امیر وزیر سبھ لگے کرن وچار
سدا اوسنے اپنے اہل علم ہوشیار
پچھن لگا اونہاں نوں اپنے پاس بہال
ہویا دقیانوس اوہ اندر کیہڑے سال
تن سو برساں دسنوں ہویاں گئے وہا
ہے سی دقیانوس اوہ بڈھا اپلید ضرور
وچ غلافی غار وچ کیتا اونہاں مکان
بند کرالیس غار نوں جا کے جلدی نال
زندہ ہویا اونہاں تھیں تھا یملیخا جوان
نے وزیراں غار تے آیا ہو اسوار
کھچ کھچ کرن زیارتاں ہوئیں ہو خوشحال
جاویں وچ مجھ نوں ملوں اصحاب کول
ڈر جاون مت دیکھ کے تیرا شوکت تساں
ڈر کے دقیانوس والوں تنہاں سوں
جس ویلے کولوں نس کے آ چھپے وچ غار
یاراں نوں آ آکھیا خوف نہ کرو ہن بھول
تن سو برساں دسنوں ہو رہاں گئے [illegible]
ہن میں شہروں جا کے معلوم کیتا حال
کیتا رب نے اس بادشاہ ہوئے مسلمان
تاں لیے ہو تسیں ہن بھی آسکے کرن خیال
کرو شکر خدا دا جس دتا آرام
دنیا دی ہن سانوں غرض نہ رہگی کار

دور ہوئی اوہ جھکھی رہی پیاس نہ مُول
ایہہ گل کہہ کے پھیر اوہ ستے اوسے جا
ڈھونڈ رہیا موہنہ غار دا باہر آن کے شاہ
آخر اک مسیت اوس پائی اوس مقام
اندر ہر روایتے راوی کرے بیان
اندر جا کے اونہاں نوں ملیا نال پیار
راضی ہوئے دیکھ کے وسنوں کہن اصحاب
دیہن دعائیں شاہ نوں دہ رہائے مقبول
اللہ باجھوں کسے دا ہوویں نا محتاج
ایہہ کہہ بانال آکھ کے ونا وداع سلام
قبض ہوئے روح اونہاں دے اسیوقت شتاب
اوسے ویلے شاہ نے سدے ونا کار
سیہناں تابیں ریشمی سونے کفن پہنا
رائیں پھیر اوس شاہ نوں آئی اندر خواب
اوہنا سا ڈے کپڑے سانوں دیہہ پہنا
فجر ہوئی تاں شاہ نے آندا حکم بنا
نال ریشم کفن اوہ دتے سبھ اوہنا ر
لکڑی دے صندوق پھیر شاہ نے ہور بنا
کتا کھی اوہ اونہاں اندر بیا اونہاں دے کول
نیکاں دے سنگ رل کے ہویا نیکو کار
جیکر نیکو کار نوں بریاں مجلس ہو
بیٹا حضرت نوح دا رلیا نال کفار
بیشک نال کمینیاں سرنت ہوئے کوتح
قصہ کہف اصحاب دا اتھے ہویا تمام
ایسے کارن اونہاں دا ذکر نہ کیتا میں

جو سی مطلب ساں دا ہویا پئہ حصول
بند ہویا موہنہ غار دا قدرت نال خدا
ایہہ دوسنوں مول نہ لدا ہا اوسدا راہ
کرن عبادت جا کے اوتھے اہل اسلام
وڑیا سی اوس غار وچ اوہ شاہ مسلمان
جیونکر وچھڑے کسینوں ملن پیارے یار
شکر رب مومن بادشاہ کیتا رب وہاب
شالا دنیا دین وچ کمی نہ ہووی مول
نال ایمان سلامتی جگ پائے راج
آپو اپنی جگہ تے ستے پھیر تمام
ڈٹھی عادل بادشاہ قدرت پاک جناب
سونے دے صندوق ست کیتے ترت تیار
وچ صندوقاں پا کے دتے دفن کرا
کہن صندوقاں زریں قصیں سانوں کدھ شتاب
ریشم تے زریم وی سانوں لوڑ نہ کار
سونے دے صندوق اوہ دتے سبھ ہٹا
اگلے کپڑے اونہاں نوں پائے دوجی وار
اونہاں دے وچ پا کے دتے پھیر ونا
نام اوسدا قطمیر سا دیکھ کتاباں بھول
بلشتک مجلس نیکدی اینوں دیندی تار
اوہ بھی وانگوں اونہاں دے بکڈم ملدی خو
نشان شرافت اپنا گم ہویا اوہ خوار
نال شریفاں رل کے نت کمینے اوچ
وچ کتاباں اونہاں دے کئی وچہ مین نام
حاشیئے اندر دیکھ لوں شوق تجھ ہووی تے

ناہم تے تعداد دا آیا فرق ضرور
پوری گنتی اوہناں دی جانے رب غفور

اک کہندے ست آدمی نے مشہوری عام
واللہ اعلم رب نوں معلوم حال تمام

مذہب وچہ بھی اوہناں دے آیا ہے تکرار
بعضے کہن انجیل دے آہے تابعدار

بن مریم دے وقت اوہ ہوئے مرد خدا
بعضے آکھن اوس تھیں اول گزرے سدا

اکثر قول تھیں ایہ گل معلوم ہوئے
دین اوہناں دا رب ہن ہو رہیا جانے لو

آکھ پیارا اوہناں نوں رحمت لکھ کردا
سچ محبت رب دی جنہاں سمجھائی لوڑ

قصہ اصحاب الاخدود

ہن اصحاب اخدود دا وساں حال قلیل
جھوٹھا کر رب نے اوہناں نوں کیتا مار ذلیل

اندر شام ولایتے سی اک کافر شاہ
بعضے آکھن یمن وچہ آہا اوہ گمراہ

رہندا سی اوس کول اک جادو ساز مکار
اندر جادوگری دے سی وڈا ہوشیار

جیہڑی ہر مشکل شاہ نوں اونا ہی سی ریش
ہر کم اندر اوہ سدی کردا مدد ہمیشہ

بڈھا ہویا جدوں اوہ جادوگر شیطان
جاں لگس ہن مرن تھلے نیڑے پہنچاں

آکھن لگا شاہ نوں اک دن اوہ تقریر
پہنچتی ہے ہن آئے کے میری عمر اخیر

جیکر مینوں دیو اک لڑکا کوئی دانا
اوہ سنوں اپنا علم ہن جاداں سب سکھدا

تاں جو میرے بعد اوہ آوے تیرے کم
ہر مشکل وچہ بدھ نوں رکھسی وہ بہ حکم

تاں پھر شاہ نے ڈھونڈ کے لڑکا اک دانا
جادو سکھن واسطے اوسنوں سونپیا تیار

رنت فجری اوہ جادو ماہر لڑکا اوتھے دل
تمام ہوے تاں پھر اوہ کفر نوں آوے حل

جادوگر ول آوندا سارا روز لنگھدا
منتر جنتر اوس پڑھیں تمام اوہ سمجھ بیکار

آوے جاوے روز اوہ لڑکا جیہڑے راہ
رہندا سی اوس راہ وچہ راہب فقیر ...

آہا بندہ رب دا راہب نیک خیال
گیا لڑکے ہاں پر مجلس اوسدے نال

راہب وی اوس بیٹھ کے سنتی جادوں تقریر
ہوگئی راہب دے فقیرانہ مجلس لڑکے نوں تاثیر

اوہ سکھیں پچھے جدوں پھر اوتھوں لنگھ آندا
پہلاں اوہ بیٹھ کے جاندا ساحر دا

جیکر ہتی دیر اوہ راہ وچہ جاوے لا
مارن لگ پیندا اوسنوں ساحر غصہ کھا

نالے جا کے شاہ نوں خبر پہنچاوے پھیر
پھر گھر نوں طرف اپنے آندا کر کے دیر

شاید راہ وچہ کھیڈدا رہندا لڑکیاں نال
قصہ کوتاہ شاہ بھی رہیا او سنوں بار
اوہ نال جاندا ہے نت راہب کول ضرور
وحدانیت رب دی راہب کرے بیان
یک دن گھروں جاوندا لڑکا لے تعلیم
ڈرکے او سخقیں لوک سب ہوئے کھڑی ملول
لڑکے اگے رب دے کیتی عرض دعا
اوس لڑکے دی عرض ایہہ رب کیتی منظور
بعضے آکھن مر گیا اوسدی نال دعا
بعضے آکھن طفل نے پڑھ کے اسم خدا
سست ہویا سپ او سخقیں برکت رب علام
مشہور ہوئی ایہہ لڑکے دی کرامات
لڑکے تائیں آکھدا راہب اوہ سدوار
ایسیں بہت مصیبتاں جھاگے ہر مقبول
ناتے میرا بھید بھی کریں نہیں اظہار
لڑکے کہیا کسے نوں کرساں نہیں بیان
قصہ کوتاہ انت اوہ جاوے راہب پاس
پڑھی تمام انجیل اوس ہویا ولی خدا
انھے کوڑھے ہور جو ہوون کل بیمار
سی اوس کافر شاہ دا انہاں یک وزیر
کہندا میرے واسطے کرتوں نیک دعا
لڑکے کہیا رب تے لے آتوں ایمان
تاں پھر اوسدے واسطے کیتی طفل دعا
آیا طرفے شاہ دے جاں پھر اوہا وزیر
کیونکر اکھیں تدھ نوں ملیاں ہین بتار
تائیں جلدی آوندا کردا نہیں خیال
ایسے لڑکے موں نا چھوڑی اپنی کار
نیک نصیحت اوسدی سندا با دستور
سن سن لڑکے اوس تے لے آندا ایمان
رستے اندر دیکھیا اوس نے سپ عظیم
رستے وچوں کسے نوں لنگھن دیندے موں آ
بچے توں سچا رب ہیں آفت ایہہ ہٹا
اوسے ویلے ہو گیا اوہ سپا وقتوں دور
بعضے آکھن طفل تھیں سپ گیا سستا
دھریا اوسدی کنڈ تے اپنا ہتھ ٹکا
امن سلامت گھر انہوں لنگھے لوک تمام
راہب نوں بھی کسے نے جا دسی ایہہ بات
تینوں دوست آپنا کرسی پاک خدا
وچہ آزمائش ربدی صبر نہ ہاریں موں ل
دسیں نا ہیں کسے نوں راہب میرا یار
سر چشم قبول ساں جو کرسو فرمان
سنے نصیحت اوسدی سمجھے نال قیاس
کئی کراتاں اوسدیاں ظاہر ہویاں آ
اوسدے ہتھ لگان تھیں جاون سبھ آزار
سن کے لڑکے کول اوہ آیا حال زہیر
جلدی اکھیں میریاں روشن کرے خدا
اوسے ویلے ترت اوہ ہویا مسلمان
اکھیں روشن اوسدیاں کیتیاں پاک خدا
دیکھ سو جاکھا اوسنوں لگا کہن تقریر
کس طبیب حکیم تھیں ایسی لئی دوائی

کہندا مینوں ہویا نا ملیا کوئی طبیب
باجھ دواؤں رب نے اکھیں دتیاں چار
کہندا میرے باجھ ہے کیہڑا تیرا رب
کیہا اوسنے رب جو تیرا اسر جنہار
سن کے اینی بات نوں سڑ بل گیا پلید
کس دے آکھے لگ کے آندا اندھ ایمان
آخر اوس وزیر نے دسیا ہو لاچار
لڑکے نوں پھر سد کے کہندا اوہ ملعون
اے کارن پالیا تینوں نال پیار
ویکھ جادو گراں نوں گھلیا تینوں میں
سکھ سکھ جادو اساں کھٹی ہوویں مشہور
چھوڑ طریقہ اساں دا لگوں ہوور ی راہ
قصد سپاہی اوسنوں آ لگا مروان
راہب کولوں دین میں کیتا وچ قبول
کہندا چھڈ اوہ دین توں پکڑ اساڈی چال
راہب کہندا دین میں چھوڑاں ناہیں مول
نال پھر جلدی شاہ نے آرہ تیز منگار
وچ وچالوں کرا دسنوں سٹیا اوس پلید
اوس تحقیق تھیں پھر اوس سدیا اوہ وزیر
پھر اوس لڑکے واسطے کہندا اوہ چنڈال
اوس کیہا منظور ہے جو کول کریں لعین
نال پھر سد سپاہیاں کہندا اوہ مکار
لے جاؤ کسے دھر پہاڑ دے چڑھ اوسنوں سٹو جا
پکڑ سپاہیاں اوسنوں آندا طرف پہاڑ
جاں اوہ ڈھکا ڈین نوں ہوئے سب تیار

فضلوں میرے رب نے کیتے نیک نصیب
ایہہ گل سن کے بادشاہ ہویا بہت خوار
جس نے اکھیں بخشیاں دس اساں نوں حبیب
میرا رب بھی آدھا ہے سب دا پالن ہار
کہندا اینوں کس نے دسی ایہہ توحید
مارن لگا اوسنوں اوہ کافر شیطان
لڑکے مینوں رب دا کیتا تابعدار
کس دے آکھے تدھ ایہہ پھڑیا راہ کہوں
دوڑا مہ کے اساں طمع کر جا سیں انکار
جتھوں سب کراماں حاصل کیتیاں تیں
ہن توں میرے دین تھیں ہوویں مغرور
دس شتابی تدھ نوں کس کیتا گمراہ
آخر لڑکے تنگ ہو کیتا سچ بیان
نال پھر راہب سدیا اوس کافر مجہول
ہنس نال پکڑ اوساں تینوں آری نال
آری نال چیر نا ہیں کرلواں قبول
راہب تاہیں پکڑ کے دتا رت جیرا
ہویا دو ستے بدا نال ایمان شہید
اینویں آرہ رکھ کے اوہ بھی سٹیا چیر
جے کر دین نہ چھوڑ سیں کر ساں ایہو حال
ایہہ میں تھیں چھوڑ نا ہرگز سمجھ سمجھا
سرتے ٹک نیزہ دار تھیں اوسنوں آوبار
ہڈی لیکن اوسدی ثابت رہے نہ کا
اوہلے سر سے بہانڈ دے لیکے اوسنوں جاڑ
لڑکا اگے رب دے کردا عرض پکار

یا رب اپنے فضل تھیں مینوں لئیں بچار
وچہ جناب خدائے دے ہوئی قبول دعا
ڈگے پہاڑوں خارجی موئے سب مردود
آیا شاہ دے کول اوہ لڑکا امن امان
کہندے کتھے گئے اوہ میرے نوکر سب
مینوں میرے رب نے فضلوں لیا بچار
ہور سپاہی پھر اوس کیتے شاہ تیار
لیجاؤ اس طفل نوں کشتی وچہ چڑھا
سن کر حکم سپاہیاں مول نہ کیتی دیر
کشتی وچہ چڑھا کے آندا اوہ وچکار
مجھدھار اپنے ہتھیں کیوں ڈبناں دریا
لڑکے کہیا رب تے مینوں خاص یقین
ایہہ گل کہہ کر طفل نے کیتی پھیر دعا
الٹ اسے ہوئی اوہ ڈب موئے مردود
سب سپاہی بوڑ کے آیا شاہ دے کول
سن کے اوہ ملعون پھر کہندا ہو حیران
تاں پھر اگوں آکھدا لڑکا کافر نوں
دساں اک تجویز میں تینوں اے مجہول
پڑھ بسم اللہ تکھ تیں مینوں تیر چلا
جد تک اپنے رب دا ساں نہ تیں لئیں نام
ایہہ گل سن کے شاہ نے سولی ترت گڈا
لوک تمامی سد کے جمع کیتے لے سر
بیٹھ ٹیڑی وچہ اوسنوں تیر لگا اوہ خار
ہو وقت شہادت تولیا لڑکا نال زبان
دتا مینوں رب نے مطلب تے پہنچا

رد ہووں اے لعنتی تیری جو ہیں رضا
کنبیا سخت پہاڑ اوہ ڈاڈھا لرزہ کھا
صحی سلامت طفل نوں رکھیا رب ودود
ڈٹھا شاہ ملعون جاں بہت ہویا حیران
لڑکے کہیا سب اوہ مار ونجائے رب
کیتا دلوں قبول میں جیلا دین صفار
آکھن لگا اوہناں نوں اوہ کافر مکار
اوہ وچالے جائیکے سٹو وچہ دریا
تکھی کنارے اوسنوں پکڑ آندو نے پھیر
آکھن لگے اوسنوں رل مل سب مردار
آکھے لگ جا اسانڈے جان نہ مول ونجا
ناہیں ڈباں نیر وچہ ناہیں چھوڑاں دین
حکم آکھوں اوہناں دی کشتی ڈولی آر
لڑکا امن امان اوہ رکھیا رب ودود
وہی اوسنوں آئے کے گل حقیقت کھول
مرنا ناہیں مول ایہ کی کریئے سامان
جیکر مینوں مارنا سرپر چاہیں توں
جس دے نال خراب میں ہو جاواں مقتول
دلساں اپنی جان میں اوپر نام خدا
جد تک تیرے ہتھیں ناہو واں قتلام
لڑکے تائیں پکڑ کے دتا اوپر چاڑھا
پڑھ بسم اللہ طفل نوں کھچ چلایوس تیر
کلمہ پاک الا کے کیا شہادت یار
نام خدا دے سادریں جان کیتی قربان
ذبح ہویا مظلوم نیں اوپر نام خدا

لڑکے کولوں سُنی ایہہ لوکاں جدوں کلام
اوسے ویلے خلق نے دِتا غُل مچار
آمنا برب الغلام لگے بول سنان
جتنے حاضر لوک سن اندر اوس میدان
سبھناں اوپر رب دے آندا خاص یقین
ڈِٹھا جدوں حال ایہہ اوس کافر مکار
کیتا حکم پلید نے اندر شہر تمام
ہویاں جدوں تیار اوہ کھائیاں سر بر جار
اوس وِچیں تکھے لوک اوہ کیتے جمع تمام
ہر بندے نوں آکھدا اوہ مردار بولا!
جو کوئی اوسدے حکم تھیں کردا اسا انکار
سنے وزیراں آپ اوہ بیٹھا کرسیاں ڈاہ
پکڑ پکڑ کے مومناں سٹن وِچ پلید
اک عورت بھی نال لال آندی پاس شریر
مُڑ مُڑ آکھن اوس نوں چھوڑ شمائی دین
عورت آکھے دین تھیں کراں نہیں انکار
عورت نالے ڈرے بچہ نالے کرے دلیل
شاید مہلت ملن تھیں چھوڑے اوہ خیال
کہندا اپنی ماں نوں ثابت رکھ یقین
مار شتابی چھال توں ہرگز سہم نہ ہار
کیتی جدوں کلام ایہہ اوس یانے بال
چھال اوہ عورت اگ وِچ گئی سنے فرزند
خالی گزار بلند اوہ گئی السنے مار
جتنی اوپر کرسیاں بیٹھی قوم شریر
اوہ دشمن دینی نا کیتے نوں فرصت تلی موں

نالے شاہ ملعون تھیں سنیا رب دا نام
بے شک ہے اس طفل دا سچا پاک خدا
لڑکے جیہے رب نال سیں سے آئے ایمان
سارے اوہ یکبار گی ہو گئے مسلمان
آکھن بیشک ٹھیک ہے اس لڑکے دا دین
مڑ گئے ہیرے زر سبب تھیں لوک سبھی یکبار
ہر ہر کوچے گلی وِچ کھائیاں کھنو عام
سبھناں وِچ پلید نے اگ دتی بھجایا
جنہاں چھڈ کے کفر نوں پکڑ لیا اسی دین
چھڈ کے گئے وا دین توں ساڈی طرف
آتش وِچ اوسنوں ویندا اُدال ستا
دیکھ تماشہ ہوندے راضی سب گمراہ
کتنے روشن ہو گئے اسے طور شہاب
بچھڑا اوسدے نال بکرے مومن والا شیر
نہیں تاں سے اگ وِچ شیراں نال لیر
اوہ آکھن پھر اگ وِچ چھال شتابی مار
شاہ کیہا بچہ ایسنوں مہلت دیو قلیل
ایہہ گل سن کے بولیا بچہ والا بال
اس آتش دے خوف تھیں چھوڑ نا ہی دین
ہوسی رب دے حکم تھیں ایہہ آتش گلزار
پڑھ بسم اللہ اگ وِچ وار گئی اوہ چھال
خبر رب تھیں کفر دا کے آتش ہوئی بلند
سارے سنے سب خارجی آتش دے بچکار
شعل کھوٹے ہو گئے شاہ امیر وزیر
نکلے واری سب اوہ سڑ موئے جھنجل!

سب کھایا نسے اوپر جو آسے کھڑے پلید　　سبھناں تائیں وچھل کے لگی اگ شدید

یکسے حملے سب نوں آتش گئی جلا　　قہروں دشمن اپنے کیتے رب قہار

پلو وچہ ہوئے ہلاک اوہ سب اصحاب اخدود　　طرف جہنم رب نے دھکے سب مردود

جدوں جا گیا نوح یہ عرب ول گذریا ایہو حال　　جنہاں کیتے ظلم اوہ موئے خواری نال

قصہ اصحاب فیل

اس تھیں پچھے ہور اک دلیواں ذکر سنا　　جیوں اصحاب الفیل دی ہے یہی خبر دار

سی اک حاکم یمن دا ابرہہ اوسدا نام　　آہا وڈا پلید اوہ حاسد بد انجام

سرور عالم مصطفیٰ جنیا جدوں سردار　　جس دن وچہ جہان دے ہوئے پیدا انوار

آہا دیہ دن تے اک ماہ اوتھیں لگے جان　　ہویا دو جہان تھیں اوہ ابرہہ شیطان

سنیتوں اوسدے مرن دا دو سال تینوں حال　　جنہو نکر اوس پلید تے آیا قہر وبال

شہر مکے نوں لوک جاں مومن مسلمان　　حج گذارن واسطے ہر اک طرفوں جان

بہت رجوع مخلوق دا دیکھے جاں ہر سال　　دل وچہ اوس پلید نوں آیا حسد کمال

اپنے کول مکان اک کیتا اوس تیار　　لائی اوپر اوسدے دولت بے شمار

دھریا اوس پلید نے کعبہ اوس دا نام　　لوکاں تائیں سد کے کہندا بد انجام

لکھے وسے دل جاں دی حاجت رہی نہ کا　　گھر لینے وچہ اساں ہن کعبہ لیا بنا

اتھے آ کے تسیں بھی حج کرو ہر سال　　جو کوئی مکے جاوسی کرساں مندا حال

اپنی طرفوں زور بہوں لایا اوس جہول　　ایتھے آ کھلے دسدے کوئی نہ لگا مول

مکے دے دل لوک جاں ہوئے بہت تیار　　راہوں کتنے آدمی آندے پکڑ مکار

زوری اوس مکان وچہ ڈک بہائے تن　　وچہ اونہاندے عرب دا سی اک مسلمان

قوم قریشوں شخص اوہ آہا نیکو کار　　رہیا اوس مکان وچہ ہو کے خدمتگار

اہدی دل وچہ اوسنوں غیرت سخت کمال　　تائیں خادم ہو کے رہیا بہانے نال

اک راتیں رہیا اوسنوں موقعہ ڈٹھا جاں　　اک موتر کے جگہ اوہ دتی سب وچھا

مال اسباب جو قیمتی آہا اوس مکان　　لیکے راتو رات اوہ ہویا نس روان

جدوں ابرہہ لعنتی ڈٹھا جاں ایہ حال　　شہر کھڑے ہو گیا آتش غصے نال

گھوڑے ہاتھی اوٹھ بھی سبھ ہوئے مقتول
ابرہہ نے جد ویکھیا لشکر دا ایہہ حال
جائے گھر وچہ اپنے لگا حال سنان
کردا ہے سی اجے اوہ گھر وچہ ایہو گل!
لوکاں تائیں سد کے لگا اوہ دکھلان
تاں جو اوسے وقت اوہ پنکھی اوپر ول آ
لگا وانگ بندوق دے ایسا اوہ سکروڑ
اوسے ویلے خارجی ہویا ہو بے حال
اندر سورت فیل دے آیا ایہہ مذکور
جو کوئی اپنے اصل نوں سمجھی ناہیں مول
جس نے اپنے آپ نوں لیا پچھان ضرور
تاہیں وچہ حدیث دے آیا ایہہ فرمان
دساں تینوں کھول کے ساری ہیں تفصیل

زندہ قوم کفار تھیں اک نہ رہیا مول
ڈر کے اپنے گھر انہوں نس گیا چنڈال
پنکھیاں میری فوج نوں کیتا مار ویران
اوسے جا گھیہ رب نے پنکھی وتا گھل
ایہو جہیاں پنکھیاں کیتی فوج ویران
سر وچہ اوس مردود نوں ویندا روڑ چلا
نکل گیا سر چیر کے گھوڑا اوس دا تروڑ
گیا جہنم اپنا شکر ہے تمے نال!!
دشمن رب غیور دے گئے جہانوں دور
ایسویں دشتے ربدا ہوندا قہر نزول
کردا ناہیں مول اوہ اپنا اکبر غرور
جس پچھاتا نفس نوں رب نوں لیا پچھان
ہے ولی عارف رب دا سمجھیں یار جمیل

بیان معرفت مطابق ایں حدیث شریف

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهٗ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهٗ

رب رحیم کریم دی شان بلند کمال
دنیا خاکی جسم نوں ایڈا عالی شان
فلک ستارے چمکدے کل بروج اسمان
آدم خاکی مغز ہے ایہہ سب پوست جان
آدم دی ترکیب وچہ رب رکھے اسرار
کنت کنزاً وچہ ہے ایہو بھیت عیان
جس نے اپنے آپ نوں لیا پچھان حبیب
جس نے رب پچھانیاں سو پایا گنگ زبان
لیکھے راز خدا ایہدے جس پر ہوئے ظہور

جس نے دتا روح نوں وچہ بدن دے ول
جس اگے ناچیز ہے عرش اتے اسمان
حوراں تے فرشتے عجب بہشت مکان
سبھ جگ وانگ ہووے آدم سی وچہ جان
فہم تحقیق دے نظر تھیں بھیت کنارے پار
اوہ جا ملے اس رمز نوں جو صاحب قرآن
ہویا اپنے رب تھیں اوہ اس وقت قریب
کیوں جو اس پر کھل گئے سارے راز نہان
آدمیاں وچ حق تھیں ہو گیا اوہ دور

ماسوا خدا ایہدا ہویا جدوں فنا
اندر ہر ہر چیز دے دسے رب دا نور
تساہ جہانی ہو گئے فانی اس قدر
ایہے غیر خدا ایہدا پردہ وانگ دیوار
جد تک غیر خدا ایہدا ہووے توں محتاج
جد تک غیر خدا ایہدی عظمت دل وچ ہے
نفس تے شیطان نہیں کردا اوہ قصور
نفس اتے شیطان دے سانوں پیے زنجیر
جو سے ساڈے حق وچ ہوئے بڑی بلا
انہیں بند کراؤندے دور دے کردے کن
نظری سانوں آوندی ساری جگہ ہی پاپ
گویا اپنے آپ نوں عیبوں دتی فرار
جنگا اپنے نفس نوں جانے مشرک ہو
ایہہ شرارت نفس دی جس تائیں معلوم
حضرت پاک رسول نے کیہا ات سبب
وی فرمایا کس طرح کیہر کر بیندا سو
جیوں جو گندا حیض دا وسدی رہی خوراک
دنیا تے جد آیا پھر پالوہو نال
کھا نہ سکے روٹیاں نہ کوئی موہنہ وچ دند
ایہہ انعام خدا اسدے جو ہی جل جلال
سب نوں چنگا لگدا کردے سجدہ ہزار
فال انہی گود وچ نت یاد دے آرام
چھاتی والے چشمیوں پیاوے نت خوراک
جد تک لگی تاں روز یاد اودوں کتنی غلام
لیاون کتنی ... شیر دی اقسام

ہکو ذات خدا ایہدی اسنوں نظری آ
گویا ہویا سوختہ اوہ وانگوں کوہ طور
جیونکر اگے شمس دے تارے اتے قمر
ایہہ اٹھے تاں رب دے کھلے جاون اسرار
تینوں نظر نہ آوندا رب سچیدا راج
رب دیاں تحریک توں کردا سر شے
حرصاں نال ونجا وندا تیرا عقل شعور
حق دل جان نہ دیوندے کردے بند اسیر
اسدے وچ پھسا وندا تہرت سانوں جار
حق نہ نظری آوندا انیک نہ رہندا ظن
چنگا نظری آوندا سانوں اپنا آپ
ذرہ عیب جو غیر دا دسے وانگ پہاڑ
غیراں ہندا جاندا آ عیبی ہوندا ...
عیب نہ اوسدے ہوندے ہوں کدی معدوم
جس چھپاتا نفس نوں دس کہاتا رب
دو لوالاں دے راہ نہیں باہر آیا جو
پھر اوہ اپنے آپ نوں کیونکر جانے پاک
قوت ذرہ نہ بدن وچ باجرے نجال
کرے محبت والد دا ایہہ ہیرا فرزند
الفت مائی باپ دی دل وچ دا ...
مائی دے پستاں وچ کرتا ... تیار
جاری ... شیر دے ... ایہدا انعام
جو جو ہیلے وچ ... پاک ... دی لوڑ ساکن
کاواں لوڑ ہی دیوندے حاضر کراں طعام
سیر دم پھراں دلاوندے کویں کرے آرام

نالے دودھ پلاؤندی رہے سوں چار
ونڈ جھے تاں منگدا میوے نعمت عام
ویتے اللہ پاک نے ہر قسموں اشیار
قلیہ گوشت روٹیاں زردے اتے پلاؤ
میوے تے مٹھائیاں فرنی ہور کباب
اے غافل ایہہ نعمتاں دیوے رب غفور
رب دا دتا کھائے کے شکر نہ مول کماں
کرے حفاظت رب نال جو تیری ہک دم
جتن آفاتاں زحمتاں آلگن یک دم
جنہے دتیاں نعمتاں ہر دم کرے نہال
جنہے دتیاں نعمتاں کردا فضل کمال
لکھیا رومی مثنوی اپنی وچہ کتاب

ٹھپ ٹھپ چپ کراوندی جد روون آر
لیاون کھنڈ پتاسیاں شیر پیندار طعام
کھاون نہ ہٹن واسطے کیتا فضل خدا
مکھن دودھ شرینیاں عجب لذیذ غذا
سو سو قسماں نعمتاں آوے نہیں حساب
کھا کھا نعمت اوسدی ہوئیوں بہت مغرور
تیرے نالوں غافلا چنگے نی حیوان
سپ کھوٹیں آن لگے کرن تینوں بیدم
بلو چہ تینوں مار کے بھیجن طرف عدم
اوس مالک دے حکم دا کوئی نہ مول مجال
حکم عدولی اوسدی بے انصافی چال
ہووے اوپرا اوسدے رحمت باجھ حساب

کاشکے ہر گز نہ زادے مادرم
تا نگر دے کشتہ نفس کافرم

ہائے افسوس نہ جمدی ہیئوں مہری ماں
کافر نفس نہ مجھ نوں کردا آن ہلاک
جس دا دشمن ہوندا ایسا سخت لعین
جیکر کرے نیکیاں بدیاں دیوے ہلا
خود بینی تے کبر تھیں بھریا اوہ ملعون
رکھیا اس نے اساں تھیں وحدت نوں گھیا
دل ساڈے وچہ پاوندا ہر دم ایہہ غرور
پیدا کیتی رب نے جو کجھ مخلوقات
آکھا خدی شیطان نے دعویٰ کیتا ای
میں چنگا ہاں بہتر تھیں میرے جہان کو
اپنے وچہ پلیدیاں بھریا گندگی نال

اوہ اس جہان میں پیدا ہوندا نال
اس پلید بھلا لیا ہیں تھیں اللہ پاک
اوس توں ہرگز بھلا ناہیں راہ یقین
ہوون جو بریائیاں دیوے آ وہ بھلا
اپنا آپ بچاوندا رکھے بہت دروں
راہزن ہو کے بیٹھدا اوپر راہ خدا
رکھدا چنگے عمل تھیں ہر دم ساتوں دور
سبھے تھیں ودھ شرارتی نفس پلید صفا
اوہو دعویٰ نفس دا اکھی جان صحی
اہتوں اس پلید دا ہر دم ڈبوے ہو
ہرگز اس حدیث نوں آوے نہیں خیال

ثم قست قلوبکم کہیا اللہ پاک
سخت ہوئے دل تساندے خوف کنوں بیباک

تہاں ناواں وہ کے سختی وچہ دلاں
ہرگز خوف خدا ایدا دلوچہ آوے ناں

پاک کلام خدا ایدی روشن جیوں خورشید
ایہہ واکوں خفاش دے وچہ تاریکی قید

چمگدڑ انہوں شمس دا انہوں نہ بھاوے نور
تاریں وچہ انھیریاں چھپ چھپ بہندے دور

راتیں نکلن نار تھیں خوشی کریندے خوب
ہوئی اساڈی عید ہے سورج ہویا غروب

وچہ اندھیراں لنگدی گندا اوچہ گذران
ایہو حالت نفس دی بھی ہے وچ جہان

نور کلام خدا ایدا اہور حدیث رسول
اس چمگادڑ نفس نوں بھاوے ناہیں قبول

وچہ تاریکی حرص دے کہیا تھا ایہہ فقیر
ہر دم ساڈے بدن نوں کیتا اک اسیر

جوہے قیدی اسدا ہندا اوس پنیر
اوہ کاکھی کدرت کے بہند آگوہڑا اسیر

قدسی وچہ حدیث دے اللہ دا فرمان
نفس تیرا اے آدمی وڈا کنوں شیطان

ساڈے نال شریک ایہہ بن بیٹھا مکار
دشمن اسنوں جان توں جیوں کیتوں یار

اپنا آپ بچاوندا بن بیٹھا معبود
دشمن راہ خدا ایدا ایہہ پکا مردود

واقف جیہڑا ہوگیا اسدے مکروں خوب
اوس پچھاتا رب نوں پایا وہ مطلوب

اپنا برا نہ منگدا کوئی وچہ جہان
باجھوں نفس شریر دے ایہہ وڈا نادان

جس گھر اندر وسدا پٹے اوس بنا
جس گھر ہو جاں واڑدا اوسنوں کرے فنا

حکایت

ڈٹھا مالی باغ دے مرد کوئی گستاخ
چڑھیا ہیسی اک رکھ تے کپے وسدی شاخ

بیٹھا سی جس شاخ تے اوہا کپے داسی
کہیا مالی باغ دے ایہہ توں کردا کی

کہیا شاخ درخت دی میں نوں ہے درکار
مالی کہیا دیکھسیں اس دا فرہ نتیجا

کٹ چکا جد شاخ نوں ڈگا گردن بھار
ٹٹا آک تے ڈگ کے ہو گیا مردار

ایہو حالت نفس دی ہر دم ایہہ گستاخ
جس شاخ پر بیٹھدا کپے اوہو شاخ

جس گھر اندر وسدا اوہا کرے ویران
پھر کہاڑی اپنے پیر مارے ایہہ نادان

در بیان علاج نفس امارہ

ہویا باجھ لگام جو نفس تیرا ہر سو
جو ایہہ حکم چلاوندا اے طرف بدی
اسنوں ہنے دیوانگی دوڑ لے یہ کمبخت
باطل فکراں اسنوں کیتا آن تباہ
دنیا والے فخر تے سر دم رہے خیال
علم پڑھے اوہ جہناں توں حاصل ہووے شان
ایسی منطق فلسفہ میرے اندر ہو
ایسے شمسے بازغے آون مینوں یاد
فاضل وڈا جگ وچہ سدن مینوں لوک

ہے اس نام قرآن وچہ امّارہ بالسّوء
اس کہ نیک نشان نوں بھیجے رب نبی
جیہونکر مالیخولیا ہے بیماری سخت
اللہ دی درگاہ وچہ ہویا رُو سیاہ
طالب شہرت رات دن رہندا ایہ چنڈال
مینوں وڈا مولوی سدے کل جہان
جس نوں جگ وچہ جاندا ہووے ہور نہ کو
ہو جاواں بے مثل میں اسدی ایہہ مُراد
بحث کراں جس نال میں اسنوں تواں روک

حکایت عارف

امام غزالی لکھیا اپنی وچہ کتاب
کرے خلاف اوہ نفس دا اندر ہر ایک بات
ہکدن اوسدے نفس نے ایہ گل چاہی آر
ایہو خواہش نفس دی کرے تیاری جنگ
عارف کہیا نفس کیوں موت کرے منظور
کیوں جو حضرت مصطفےٰ الہیا وچہ حدیث
خواہش نیک جو اسدی اوہ بھی ہووے بد
سچا پاک رسول ہے سچ اوہناں فرمان
پچھیا اپنے نفس تھیں سچی گل بتا
نفس کہیا توں بدی تھیں مینوں کردا بند
ہیں نت شوری چاہوندا توں رہند الگناہم
موت کھلی اس جو توں ہویا ڈاہڈا تنگ
جاں میں اندر جنگ دے ہوساں نت شہید

سی اک عارف رب دا عابد اہل ثواب
سدا ہا کیتا زور تھیں خبیث صفات
کراں جہاد کفار تھیں مراں شہادت پا
باجھ شہادت اوسدا نفس رہے دلتنگ
اس گل اندر جاپدی حکمت کوئی ضرور
وڈے وڈے مکر ایہ کردا نفس خبیث
آخر اسدی آرزو کرنی چاہیے رد
چاہیے نفس جہاد کیوں خوش لگی شیطان
توں کیوں خواہش جنگ دی کردا ایں اسمان
الٹ کریں جس چیز دا ایں ہاں خواہشمند
لگی میریاں خواہشاں ہوئیاں بندگام
نکلی ظاہر جاپدی نال کفاراں جنگ
ہر کوئی پچھوں آکھسی آہا نیک مرید

ہیں ہویا شہید اوہ روضہ کرن تیار
عارف کہیا موں ناجاواں طرف جہاد
بسیا مالیخولیا اندر نفس شریر
ہٹ نہیں فرعون تھیں ایسا نفس شریر
سدے نکمہ سمجھاندا جو صاحب اخلاص
رکھے خوف خدا سیدا ہر دم پیش نظر
رب علاج بتایا دیکھو وچہ قرآن
سوچے اپنے نفس دی نیکی بدی تمام
لیتیاں جو اس نفس دی دلدیاں اکھیں بند
بتہ لگے جدا ایکے آون عیب نظر
ملک پاسے شیطان مے راغب بدیاں ول
روح تے دل دی سلطنت وچہ بدن انسان
غالب نفس شیطان جاں ہوون طرف بدی
غالب خوف خدا ہیدا جد دل وہناں تے آ
نیکی دے ول جان تھیں نفس کریندا کوڑ
جیکر روح تے دل نوں غالب خوف خدا
تاں پھر طرف فرشتے راغب ہوسی دل
کھلن دلدیاں اکھیاں جیسا اسرار ح
روح دے کولوں نفس نوں جدیاں لوسی ہو
کرے الہام فرشتہ راز ہوزاں غیب
جد تھیں ہوندا نفس پلید صفات
اینہاں جد ہریا سیاں [illegible] نظر ہی آن
جیا دل [illegible] آخر کردا ایہ شعر [illegible]
تاں ہوا [illegible] وچہ [illegible] تا [illegible]
جاں [illegible] ہوندا [illegible]

تو ڑے پچھے موت دے پاواں ہیں اعتبار
نکمہ تیرا ایں پالیا ہن تک رکھاں یاد
مرض قدیمی نفس وچ لگا وچہ تدبیر
چاہے ڈھونڈے مرتبے ہر دم ایہ بے پیر
کرے علاج جو اس دا ہکو دل تھیں خلاص
اس دی نفس والا دل وساہ نہ کر
وَلْتَنظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ پڑھ تفسیراں
تاں جو اپنے حال دا واقف ہووے عام
اپنی صفت ثنا دا اس دا خواہش مند
تقویٰ اسدا نام ہے خوف خدا دا کر
دوجی طرف فرشتہ دسے نیک عمل
روح عاشق ہے نفس تے منے اوس فرمان
روح تے دل بھی اوہنا ندی ہٹن گل سچی
کھلن دل دیاں اکھیاں ویکھے برا بھلا
تا ایہ اسدا روح بھی تاں کم ہتھ نا چھوڑ
ہٹن نا گل نفس دی جو اوس خواہش آ
نفس جہالت پاوندا خواہش اندر دل
روح اتے اوہ نفس بھی اوسے دے مختار ح
دل جیکر جیوں آئینہ سورج دا انگوں لو
ذکر اندر روشنی اس دی [illegible]
شیطانی اخلاق [illegible]
تاں [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

لکھے فاضل حاذقاں اس مضمون سخن آثار
ضایع وقت وسنجان وا سنوں ڈاخیال
دھوکھے پیندے جاندا شائق بال حرام
دل دی سختی بغض بھی نالے بخل غضب
شوق محبت مال دی حرص زیادہ نال
روح دے ایہ اخلاق فی حلم عفاف وقار
ایہ اخلاق وڈا دلے حدت نال حلم
شہوت نال عفاف دے لوب حیا و نالی
کرموں چھوڑ کمینگی کاہل ایہ علاج
سختی تھیں ڈٹکے نرمیوں حاصل کریں فلاح
چار طبع اخلاط جو وچہ بدن انسان
بلغم جو جانہ خون دی بہت مناسب بھال
سودا جا غضب مناسبت جسدی ہے صفرا
ہے جی شہوت جاں توں بلغم ایہ مثال
بارد مرضاں اس تھیں پیدا ہوون کل
جو تھا وہم خیال ہے جو جا کہہ سودار
چار نے خلطاں معنوی لازم وچہ انسان
خشکی ہوندی بدن وچہ خون جو ہووے کم
جیہڑا کرباں جھوں خون دے جیوے انسان
قوت خون ودھاوندا اندر ہر اعضا
عصبی شہوی وہم جو اندر ہر حال
حد مناسب نال جے ہوون ایہ اخلاط
طبعی حد دوں اندا اودھا گھاٹا ہو
موت ہلاکت آوندی فسق فجور فساد
قوت عقلوں پاوندا ہے ایمان کمال

حدت خفت شہوتوں ہوندا ایہ بیمار
ہنسنا بہت کمینگی مکر فریب کمال
سختی اوپر عاجزاں ظلم کرے بدنام
بہتا شوق جو لعاں ہیں مال بیگانہ قریب
بے خوفی رب پاک تھیں بے حیا کمال
ہور حیا تے روشنی صدق صبر شکرار
خفت نال وقار ہے رحمت نال ظلم
لہو سنی تھیں چھوڑنی ہاسا فہم سمجھال
مکر فریب جو صدق تھیں بدلو صاحب تاج
بیقراری صبر تھیں بدلیں اہل صلاح
اینوں چار اخلاط دی وچہ سلوک بیان
جے کم ہووے وسنوں آفت بلکہ محال
ایہ بھی تھوڑا چاہیے ودھے کم نہ آر
اسدی بہت مناسبت نفس بہیمی نال
وجہ مفاصل نفسدا پاوے آکر غل
وسواسی امراض سب اس تھیں ظاہر ار
علم زیادہ چاہیے جو نکر خون عیان
اینویں علم نہ ہون تھیں کوئی نہ بندا کم
اینویں باجھوں علم دے اوکھا ہے عرفان
قوت علم ودھاوندا اندر راہ خدار
اعتدال برابری قوت سبتی بھال
کوئی فساد نہ آوندا جے تا ہیں افراط
مرضاں پیدا ہوندیاں ساک اک تے کھرو
اسدی اک مثال ہے رکھیں لوچ یاد
اطمینان قلوب جو رحمت جل جلال

طرف حقیقت شرع دے اہورا ونا
علم حقیقت حق دا مغز شریعت جان
علم عقاید باطل رب کھیں دور کرے
واعظ کرے وعظ جو وڈے اوساراں کوں
غضبی قوت اس طرح جد تک بیش نہ کم
کارن راہ خدا ئیدے کوشش نال دلیر
اسدے وچہ افراط جو حدوں ودھن ناحق
ہور غرور تکبروں ہردم رہنا دور
ہے تفریط گھٹاونا حدوں باہر نام
ہونا تابع نفس دا ہر گل وچہ شتاب
قوت شہوت وچہ ہے پہلی صفت عفت
ہور تحمل صبر بھی اللہ کنوں حیا
بے صبری تے حرص بھی اسدے برے صفات
بندہ وفی جو عشق تھیں دوروں خالی دل
توبہ کرے بندیا خوف الہی نال
چھڈ دیوتی غیر تھیں رہدی آس کمال
ہے اسدا افراط جو اندر طول امل
خلق خدا تھیں رکھنی دل وچہ وڈی امید
ہے اسدی تفریط جو چھڈن خوف خدا
دل اندر وسواس جو باطل غیر خیال
القصہ تعدیل جو وچہ تمام خصال
اوہ راہ شریعت جد تک قدم ثبات
واجب فرض شریعتی ایہہ بنا پچھان

کل کمالاں واسطے علمی قوت آر
اسکھیں باہر جو گیا او دے راہ شیطان
بھی عالم بے عمل جو وچہ فساد ہرے
لوکاں دین نصیحتاں اپنے اندر کھوٹ
نیک صفاتاں اوس وچہ غیرت ہمت عزم
مارے منکر دین دے جد تک غالب شیر
ستر بانی تے حودسری جایز نا ایہہ کام
اس افراط ہوں آوندا اندر دین فساد
سستی تے بے غیرتی نامردی ایہہ کام
اندر دینی امر دے سستی کم خراب
بچانمندی نظر تھیں دل آئینہ صاف
ہے افراط جو فسق وچہ پھاسن جہی بلا
ہے تفریط جو ہر قدم ہووا بالکل بے انبات
رکھنی برے صفات تی چھوڑیں ناکر ڈل
بیک تعلق حق دا باطل چھوڑ خیال
غم قیامت رکھنا رحمت جل جلال
دنیا فانی فقر تھیں راغب دنیا دل
کمنا جو ہیں رہا لگا اس جاگہ تے جاوید
طرف مال نہ ویکھنا غفلت کم سدا
ضایع عمر گزارنی فسق فجور کمال
بہتر سالک واسطے اندر ہر ہر حال
بدشکی نہ آوے دل ہرگز کوئی آفات
حاذق دی بجز تھیں اندر راہ ضلال

وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ

حضرت پاک رسولنوں بھیجیا رب طبیب
پاک کلام خدا ایدی کارن دلاں شفا
جو کوئی عمل کماوندا پاوے ترت شفا
جو آمارہ نفس ہے جاون اسکے کھوٹ
ایپر پھر بھی جنہاں نوں ہووے نہیں شفار

جہت شفا دے آندیس نسخہ عجب عجیب
رحمت کارن مومناں بھیجی پاک خدا
مرضاں جاون دل دیاں کردا فضل خدا
ذکر نفی اثبات دا دیوس دارو گھوٹ
ظالم وچہ قرآن دے رکھیا نام خدا

وَمَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا

بدبختاں تے ظالماں کیتا ایڈ غضب
دتا سر در مرسلاں طرف ساڈی ٹور
پھر بھی اپنے بھلے دا کرن منوں خیال
آخر گھاٹا پاوندے ایسے ظالم لوک
ظلم کمایا نفس نے جھلسی سدا عذاب

آیا ایہہ قرآن جو رحمت کیتی رب
اس تھیں اوہ رکی ہووے رحمت ربدی ہو
لاہا منوں گوا بیٹھے جاون مندے حال
متھوں مفت گوا بیٹھے چلے جیانی ترک
ہتھوں چلے ونجا بیٹھے رحمت دے اسباب

تمت بالخیر

کتبہ محمد دین خوشنویس نورپوری

منگوانے کا پتہ
شیخ غلام حسین اینڈ سنز کشمیری بازار لاہور

کیمیائے سعادت
فلسفہ اخلاق و فقہ — امام غزالی رح

تصوف اور معقولات کے جید اور جلیل القدر
عالم گذرے ہیں تاریخ انسانی نے مشرق و
مغرب میں ان کے پایہ کا ایک بھی فلاسفر و مفکر
اعظم پیدا نہیں کیا یورپ میں امام غزالی کی تصانیف
انتہائی قدر و منزلت سے دیکھا جاتا ہے اور ان
کی تمام کتابیں یورپ کے کتب خانوں میں محفوظ
ہیں ان تصانیف میں کیمیائے سعادت انفرادیت
کی حامل ہے جس میں اجتہاد اور آزادی رائے
کے زیر اثر اسلامی فلسفہ کو عقلی استدلال دنیا کے
خیال نقطہ فہم و ادراک کے مطابق جانچا ہے سنجیدہ
اور پڑھے لکھے طبقہ کے لیے دعوت عمل بہترین
کتابت و طباعت. قیمت -/١٠ روپے

تحفہ دستگیر
غوث الاعظم پیران پیر بغداد

والوں کی شخصیت سے کون واقف نہیں اسلام
کی پہچان ہر رنگ میں اور اسلامیات پر مکمل روشنی
ان ہی بزرگان دین جناب غوث الاعظم جیلانی کی تصنیف
تحفہ دستگیر ہر نقطہ پر بحث کی گئی ہے اور تمام علما کے نزدیک
غنیۃ الطالبین کا اردو ترجمہ صحیح ترین ہے کیونکہ یہ ترجمہ مشہور
ادیب [illegible] اور زبان [illegible] مرحوم کی قلم
سے ہوا اس ترجمہ کی اہلیت کی بہت زیادہ ہی کہی [illegible] ترجمہ میں
ہر لفظ [illegible] اور تفصیل سے بیان کیا گیا [illegible] رفتہ

فتوح الغیب
تصنیف شیخ عبدالقادر جیلانی والئے جیلان

غوث الاعظم کی بے لازوال مقالات کی کتاب
جو تشنگان علم و معرفت اور طریقت اور مسائل
تصوف کا بے بہا خزانہ ہے فیض یاب ہونے
کے لیے ہر مسلمان کے گھر اس کتاب کا ہونا ضروری
ہے قیمت -/٢ روپے

جنت کی کنجی
اللہ تعالیٰ کا ارشاد ہے کہ نیک بندوں کے لیے

جنت کے دروازے کھلے ہیں اگر جنت کی جگہ حاصل
کرنے کیلئے کتاب جنت کی کنجی ضرور پڑھیں اس میں
اسلام کے حقوق کی نگہداشت ارکان و عقائد پر
مکمل روشنی ڈالی گئی ہے کل پسند حضرات کیلئے حصول
جنت ہے قیمت ١/٢٥ روپے

ارکان اسلام مکمل
اسلام کے ضروری ارکان پر احادیث

نبوی کے حوالوں سے مزین کتاب جس کا موضوع
اپنی وسعت و ہمہ گیری جامعیت افادیت
کے لحاظ سے اپنی مثال آپ ہے ہر مشکل مسئلہ
پر مکمل روشنی ڈالی گئی ہے اور ہمارا دعویٰ
ہے کہ ارکان اسلام کے موضوع پر اب تک
اس سے مدلل کتاب ابھی تک طبع نہیں ہوئی
قیمت ١/٢٥ روپے

ملنے کا پتہ
شیخ غلام حسین اینڈ سنز تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

DATA ENTERED
235
موسیٰ علیہ السلام
زر کمپنی ناشران قرآن پاک کشمیری بازار لاہور